

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ANNA ZAIRES

Capture Me

A DARK ROMANCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BENİ YAKALA

BENİ YAKALA: KİTAP 1

ANNA ZAIRES

♠ MOZAIKA ♠

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2015 Anna Zaires ve Dima Zales www.annazaires.com

Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir baskısı olan Mozaika Yayınları tarafından yayınlanmıştır. www.mozaikallc.com

Kapak: Najla Qamber Designs

najlaqamberdesigns.com

Fotoğraf: Lindee Robinson Photography

Modeller: Sarah Stroven ve Adam Stroven

Düzenleyen: Mella Baxter

e-ISBN: 978-1-63142-090-0

Baskı ISBN: 978-1-63142-122-8

I

GÖREVLENDİRME

Yulia

ÖNÜMDEKİ İKİ ADAM TEHLİKEYİ TEMSİL EDİYOR. BUNU YAYIYORLAR. BİRİ SARIŞIN, DİĞERİ

Karanlık. Birbirlerine zıt olmaları ama bir şekilde benziyorlar. Aynı havayı yayıyorlar.

İçimi üşüten bir his.

"Sizinle görüşmek istediğim hassas bir konu var," diyor yanımdaki Rus yetkili Arkady Buschekov. Soluk, renksiz bakışları siyah saçlı adamın yüzüne çevrilmiş. Buschekov bunu Rusça söylüyor, ben de hemen İngilizce tekrarlıyorum. Çevirim pürüzsüz, aksanım fark edilmiyor. Gerçek işim bu olmasa da iyi bir tercümanım.

"Devam et," diyor siyah saçlı adam. Adı Julian Esguerra ve büyük bir silah tüccarı. Bunu bu sabah incelediğim dosyadan biliyorum. Bugün burada önemli olan, istedikleri kişi o. Zor olmamalı. Çarpıcı derecede yakışıklı bir adam.

Koyu bronzlaşmış yüzünde mavi ve delici gözler. Eğer o ürpertici hava olmasaydı, ondan gerçekten etkilenirdim. Bu durumda, numara yapıyor olacağım ama o bunu bilmeyecek.

Asla bilemezler.

Buschekov, "Eminim bölgemizdeki zorlukların farkındasınızdır," diyor. "Bu meselenin çözümünde bize yardımcı olmanızı istiyoruz."

Artan heyecanımı gizlemek için elimden geleni yaparak sözlerini tercüme ediyorum.

Obenko haklıydı. Esguerra ve Ruslar arasında bir şeyler dönüyor. Obenko, silah tüccarının Moskova'yı ziyaret ettiğini duyduğunda bundan şüphelenmişti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Esguerra soruyor. Sadece belli belirsiz ilgileniyor gibi görünüyor. Sözlerini Buschekov'a tercüme ederken, masadaki diğer adama gizlice bir göz atıyorum - sarı saçları kısa, neredeyse askeri bir şekilde kesilmiş olana

Tarz.

Lucas Kent, Esguerra'nın sağ kolu.

Ona bakmamaya çalışıyorum. Beni patronundan bile daha fazla korkutuyor. Neyse ki hedefim o değil, bu yüzden ona ilgi gösteriyormuş gibi yapmama gerek yok. Yine de nedense gözlerim onun sert yüz hatlarına takılıyor. Uzun boyu, güçlü kaslara sahip vücudu, kare çenesi ve sert bakışlarıyla Kent bana Rus halk masallarındaki asil bir savaşçı *olan bogatyr*'i hatırlatıyor.

Beni ona bakarken yakalıyor ve solgun gözleri yüzüme kilitlenince parlıyor. Bir ürpertiye bastırarak hızla başka tarafa bakıyorum. O gözler bana dışarıdaki buz parçalarını düşündürüyor, mavi-gri ve dondurucu soğuk.

Tanrıya şükür baştan çıkarmam gereken kişi o değil. Patronuna numara yapmak çok ama çok daha kolay olacak.

Buschekov, "Ukrayna'nın yardımımıza ihtiyacı olan bazı bölgeleri var," diyor. "Ancak, dünya görüşü şu anda olduğu gibi, eğer içeri girdik ve gerçekten yardım ettik."

Söylediklerini hızlıca tercüme , dikkatim bir kez daha almam gereken bilgiye odaklanıyor. Bu önemli; bugün burada olmamın birincil nedeni bu. Esguerra'yı baştan çıkarmak ikinci planda kalsa da muhtemelen yine de kaçınılmaz.

Esguerra, "Yani bunun yerine benim yapmamı istiyorsunuz," diyor ve ben tercüme ederken Buschekov başını sallıyor.

"Evet," diyor Buschekov. "Silah ve diğer malzemelerden oluşan büyük bir sevkiyatın Donetsk'teki özgürlük savaşçılarına ulaşmasını istiyoruz. Bize kadar izi sürülemez. Karşılığında size her zamanki ücretiniz ödenecek ve Tacikistan'a güvenli geçişiniz sağlanacak."

Bu sözleri ona ilettiğimde Esguerra soğuk bir şekilde gülümsüyor.

"Hepsi bu mu?" "Ukrayna ile herhangi bir ilişkiye girmemenizi de tercih ederiz.

Bu sefer," diyor Buschekov. "İki sandalye ve bir kış ve hepsi "

Son kısmı çevirmek için elimden geleni yapıyorum, ancak İngilizce'de bu kadar vurucu gelmiyor. Ayrıca her bir kelimeyi hafızama alıyorum, böylece

Bugün Obenko'ya ilet. Bu tam da patronumun duymamı umduğu şeydi. Daha doğrusu, duymamdan korktuğu şey.

Esguerra, "Korkarım bunun için ek tazminat talep edeceğim," diyor. "Bildiğiniz gibi, bu tür çatışmalarda genellikle taraf tutmam."

"Evet, biz de öyle duyduk." Buschekov ağzına bir parça selyodka-tuzlu balık getiriyor ve silah tüccarına bakarak yavaşça çiğniyor.

"Belki de bizim bu pozisyonunuzu yeniden gözden geçirebilirsiniz. Sovyetler Birliği gitmiş olabilir ama bizim bu bölgedeki etkimiz hala oldukça büyük."

"Evet, farkındayım. Şu anda neden burada olduğumu sanıyorsun?"

Esguerra'nın Gülümsemesi bir köpekbaliğınınkini andırıyor. "Ama tarafsızlık vazgeçilmesi pahalı bir maldır. Eminim anlıyorsunuzdur."

Buschekov'un bakışları daha da soğuklaşır. ". Bu konudaki işbirliğiniz için size normal ödemenin yüzde yirmi fazlasını teklif etme yetkisine sahibim."

"Yüzde yirmi mi? Potansiyel kârımı yarıya indirirken mi?" Esguerra hafifçe güler. "Hiç sanmıyorum."

Ben tercüme ettikten sonra Buschekov kendine biraz votka koyuyor ve bardağın etrafında döndürüyor. Birkaç dakika sonra, "Yüzde yirmi daha ve yakalanan Al-Quadar size teslim edilecek," dedi. "Bu bizim son teklifimiz."

Sözlerini tercüme ediyorum ve sarı saçlı adama gizlice bir kez daha bakıyorum, tepkisini görmek için açıklanamaz bir merak içindeyim. Lucas Kent bunca zamandır tek kelime etmedi ama her şeyi izlediğini, her şeyi özümselediğini hissedebiliyorum.

Beni izlediğini hissedebiliyorum.

Bir şeyden şüpheleniyor mu, yoksa sadece etkileniyor mu? Her iki durumda da beni endişelendiriyor. Böyle adamlar tehlikelidir ve içimden bir ses bunun diğerlerinden daha tehlikeli olabileceğini söylüyor.

Esguerra, "O halde anlaştık," diyor ve ben bunun an olduğunu anlıyorum. Obenko'nun korktuğu şey gerçekleşiyor. Ruslar silahları sözde özgürlük savaşçılarına ulaştıracak ve Ukrayna'daki karmaşa epik boyutlara ulaşacak.

Oh, pekala. Bu Obenko'nun sorunu, benim değil. Tek yapmam gereken gülümsemek, güzel görünmek ve tercüme etmek - ki yemeğin geri kalanında da bunu yapıyorum.

TOPLANTI SONA ERDİĞİNDE, BUSCHEKOV KONUŞMAK İÇİN RESTORANDA KALIR. Esguerra ve Kent'le birlikte çıkıyorum.

Dışarı adımımızı atar atmaz dondurucu soğuk beni ısıyor. Üzerimdeki palto sık ama Rus kışıyla boy ölçüşemez. Soğuk, yünün içinden geçip kemiklerime kadar işliyor. Saniyeler içinde ayaklarım buz sarkıtlarına dönüşüyor, yüksek topuklu ayakkabılarımın ince tabanları onları dondurucu zeminden korumak için çok az şey yapıyor.

"Beni en yakın metroya bırakabilir misiniz?" Ben soruyorum Esguerra ve Kent arabalarına yaklaşıyor. Gözle görülür bir şekilde titrediğimin farkındayım ve acımasız suçluların bile güzel bir kadının titremesine izin vermeyeceği gerçeğine güveniyorum.

sebepsiz yere dondu. "Buradan yaklaşık on blok ötede olmalı."

Esguerra bir saniye beni inceledikten sonra Kent'e işaret ediyor. "Üstünü arayın," sertçe emretti.

Sarışın adam geldiğinde kalp atışlarım hızlanıyor. Sert yüzü duygusuz, büyük elleri tepeden tırnağa vücudumda gezinirken bile ifadesi değişmiyor. Klasik bir yoklama - beni ellemeye falan çalışmıyor - ama işi bittiğinde, farklı bir nedenden dolayı titriyorum, içimdeki ürperti istenmeyen bir farkındalık dalgasıyla daha da şiddetleniyor.

Hayır. Nefesimi dengelemeye zorluyorum. İhtiyacım olan tepki bu değil. vermem gereken adam o değil.

Kent benden uzaklaşarak, "O temiz," diyor ve ben rahatlamış nefes verişimi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum.

"Tamam o zaman." Esguerra benim için arabanın kapısını açtı. "."

Arabaya tırmanıp arkada onun yanına oturuyorum ve Kent'in ön tarafta soföre katılmış olmasına şükrediyorum. Sonunda hamlemi yapabilecek bir pozisyondaydım.

"Teşekkür ," diyorum Esguerra'ya en içten gülümsememi sunarak. "Gerçekten minnettarım. Son yılların en kötü kışlarından birini yaşıyoruz."

Hayal kırıklığıma rağmen, silah tüccarının yakışıklı yüzünde en ufak bir ilgi belirtisi bile yok. "Sorun değil," diyor ve telefonunu çıkarıyor. A Oradaki mesajı okuyup bir yanıt yazmaya başlarken duygulu dudaklarında bir gülümseme belirir.

Onu inceliyorum, neden bu kadar iyi bir ruh halinde olduğunu merak ediyorum. Doğru giden bir anlaşma mı? Bir tedarikçiden beklenenden daha iyi bir teklif mi? Her neyse, dikkatini benden uzaklaştırıyor ve bu hiç iyi değil.

"Burada uzun süre kalacak mısın?" Sesimi yumuşak ve baştan çıkarıcı hale getirerek soruyorum. Bana bakınca tekrar gülümsüyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum; giydiğim ipeksi siyah tayt uzunluğunu daha da belirginleştiriyor. "İstersen sana şehri gezdirebilirim." Konuşurken gözlerinin içine bakıyorum.

bakışlarımı olabildiğince davetkâr hale getiriyorum. Erkekler bununla gerçek arzu arasındaki farkı anlayamazlar; bir kadın onları istiyormuş gibi görüldüğü sürece istediğine inanırlar.

Ve adil olmak gerekirse, çoğu kadın bu adamı isterdi. Yakışıklıdan da öte, gerçekten muhteşem. Kadınlar onun yatağında olmak için adam öldürür, içinde hissettiğim o karanlık ve acımasız tarafa rağmen. Benim için hiçbir şey yapmıyor olması benim sorunum, görevimi tamamlamak istiyorsam üzerinde çalışmam gereken bir sorun.

Esguerra bir terslik mi sezdi yoksa ben mi onun tipi değilim bilmiyorum ama teklifimi kabul etmek yerine bana soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Davetiniz için teşekkürler ama birazdan ayrılacağız ve korkarım bu gece kasabanızın hakkını veremeyecek kadar yorgunum."

Kahretsin. Hayal kırıklığımı gizliyorum ve gülümsüyorum. "Tabii ki. Eğer sen

"Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun." Şüphe uyandırmadan söyleyebileceğim başka bir şey yok.

Araba metro durağının önünde durdu ve bu bölümdeki başarısızlığımı nasıl açıklayacağımı düşünerek arabadan indim.

Beni istemiyor muydu? Evet, bu iyi giderdi.

İçimi çekerek montumu göğsüme daha sıkı sarıyorum ve en azından soğuktan kurtulmaya kararlı bir şekilde aceleyle metro istasyonuna giriyorum.

Yulia

EVE VARDIĞIMDA YAPTIĞIM ILK ŞEY PATRONUMU ARAMAK VE öğrendiğim her şeyi.

"Demek şüphelendiğim gibi," diyor Vasiliy Obenko işim bittiğinde. "Donetsk'teki o lanet isyancıları silahlandırmak için Esguerra'yı kullanacaklar."

"Evet." Ayakkabılarımı tekmeliyorum ve kendime çay yapmak için mutfığa giriyorum. "Ve Buschekov ayrıcalık talep etti, bu yüzden Esguerra artık tamamen Ruslarla müttefik."

Obenko bir dizi küfür savuruyor, bunların çoğu sikiş, sürtükler ve annelerin bir kombinasyonunu içeriyor. Elektronik su ısıtıcısına su doldurup açarken onu duymazdan geliyorum.

Obenko biraz sakinleşince ", " diyor. "Bu gece onunla görüşeceksin, değil mi?"

Nefes alıyorum. Şimdi tatsız kısım geliyor. "Tam olarak değil."

"Tam olarak değil mi?" Obenko'nun sesi tehlikeli bir şekilde kısılır. "Bu da ne demek şimdi?"

"Teklif ettim ama ilgilenmedi." Bu tür durumlarda doğruyu söylemek her zaman en iyisidir. "Yakında gideceklerini söyledi ve o da tükendi."

Obenko yine küfretmeye başladı. zamanı bir çay poşetini yırtıp açmak, bir bardağa atmak ve üzerine kaynar su dökmek için kullanıyorum.

"Onu bir daha görmeyeceğine emin misin?" soruyor küfür krizini bitirdikten sonra.

"Oldukça eminim, evet." için çayına üflüyorum. "Sadece ilgilenmedi."

Obenko birkaç dakika sessiz kalır. ", " der sonunda. "Her şeyi berbat ettiniz ama bununla başka zaman ilgileniriz. Şimdilik Esguerra ve ülkemize akın edecek silahlar konusunda ne yapacağımızı bulmamız gerekiyor."

"Onu ortadan kaldırmak mı?" Ben öneriyorum. Çayım hâlâ biraz fazla sıcak ama yine de bir yudum alıyorum, boğazımdan aşağı inen sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Bu basit bir zevk, ama hayattaki en iyi şeyler her zaman basittir. Baharda açan leylakların kokusu, bir kedinin tüylerinin yumuşaklığı, olgun bir meyvenin sulu tatlılığı

Çilek: Son yıllarda bu tür şeylerin kıymetini bilmeyi, hayattan alabildiğince keyif almayı öğrendim.

"Söylemesi yapmaktan daha kolay." Obenko'nun sesi sinirli geliyor.

"Putin'den daha iyi korunuyor."

"Uh-huh." Çaydan bir yudum daha alıp gözlerimi kapatıyorum, bu kez tadına varıyorum. "Eminim bir yolunu bulacaksın."

"Ne zaman gideceğini söyledi?"

"Belirtmedi. Sadece 'yakında' dedi."

". " Obenko birden sabırsızlandı. "Sizinle temasa geçerse, hemen bana haber verin."

Ve ben cevap veremedim kapattı.

AKŞAM IZINLI OLDUĞUM İÇİN BANYO YAPMAYA KARAR VERDİM. BENİM KÜVETİM, Bu dairenin geri kalanı gibi küçük ve pis, ama daha kötülerini de gördüm. Sıkışık banyonun çirkinliğine birkaç tane Lavabonun üzerine kokulu mumlar koyup suya köpükler ekledikten sonra içine girve vücudumu saran sıcaklık karşısında mutluluk dolu bir iç çekiyorum.

Bana , hep sıcak olurdum. Cehennemin sıcak olduğunu kim söylediye yanılmış. Cehennem soğuktur.

Rus kış soğuğu.

Kapının zili ıslanmanın tadını çıkarıyordum. Anında kalp atışlarım hızlanıyor ve damarlarımda adrenalin patlaması yaşıyorum.

Kimseyi beklemiyorum, bu da demek oluyor ki sadece bela olabilir.

Küvetin içinden fırlayıp üzerime bir havlu sarıyorum ve banyodan çıkıp stüdyo dairemin ana odasına koşuyorum. kıyafetler hâlâ yatağın üzerinde duruyor ama onları giyecek vaktim yok. Onun yerine üzerime bir bornoz geçirip komodininin çekmecesinden bir silah aldım.

Sonra derin bir nefes alıp kapıya yaklaşıyorum ve silahımı o.

"Evet?" Apartman girişinden birkaç adım ötede durarak seslendim. Kapım güçlendirilmiş çelik, ama anahtar deliği değil. Biri içinden ateş edebilir.

"Ben Lucas Kent." İngilizce konuşan derin ses beni o kadar ürkütüyor ki, silah elimde sallanıyor. Nabzım bir kademe daha atıyor ve dizlerimi tuhaf bir güçsüzlük kaplıyor.

O neden burada? Esguerra bir şey biliyor mu? Biri bana ihanet mi etti? Sorular aklımı kurcalıyor, kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyor ama sonra aklıma en makul hareket tarzı geliyor.

"Ne oldu?" Sesimi sabit tutmak için elimden geleni yaparak soruyorum. Kent'in varlığının benim öldürülmemi içermeyen tek bir açıklaması var: Esguerra fikrini değiştirdi. Bu durumda, olmam gereken masum sivil gibi davranmam gerekiyor.

"konuşmak istiyorum," diyor Kent ve sesinde bir parça eğlence duyuyorum. "Kapıyı açacak mısın, yoksa üç inçlik çeliğin içinden konuşmaya devam mı edeceğiz?"

Kahretsin. Bu Esguerra'nın onu benim için gönderdiğine benzemiyor.

Seçeneklerimi hızlıca değerlendiriyorum. Dairenin içinde kilitli kalabilir ve içeri girmenin yolunu bulamayacağını ya da dışarı çıktığımda beni yakalayamayacağını umabilirim, çünkü kaçınılmaz olarak bunu yapmak zorunda kalacağım ya da kim olduğumu bilmeme ihtimalini göze alabilir ve sakın davranabilirim.

"Neden benimle konuşmak istiyorsun?" Zaman kazanmak için soruyorum.

Bu bir

Mantıklı bir soru. Bu durumdaki her kadın dikkatli olurdu, sadece saklayacak bir şeyi olan değil. "Ne istiyorsun?"

"Sen."

Derin sesiyle söylediği tek kelime yumruk gibi çarpıyor yüzüme. Ciğerlerim durdu ve mantıksız bir paniğe kapılarak kapıya bakakaldım. Benden etkilenip etkilenmediğini, bana bakmaya devam etmesinin nedeninin insan biyolojisinin harekete geçmesi kadar basit olup olmadığını merak ettiğimde haksız değildim.

Evet, tabii ki. O beni istiyor.

Tekrar nefes almaya başlamak için kendimi zorluyorum. Bu rahatlatıcı olmalı. Paniğe kapılmak için bir neden yok. On beş yaşımdan beri erkekler beni istiyor ve ben bununla başa çıkmayı öğrendim. Şehvetlerini kendi avantajıma çevirmeyi. Bu da farklı değil.

Kent'in diğerlerinden daha zor ve tehlikeli olması dışında.

Hayır. O küçük sesi susturuyorum ve silahımı indirerek derin bir nefes alıyorum. Bunu yaparken koridordaki aynada kendimi görüyorum. Mavi gözlerim solgun yüzümde kocaman açılmış ve saçlarım dağınık bir şekilde toplanmış, ıslak

Dallar boynumdan aşağıya doğru uzanıyor. Üzerime dikkatsizce sarılmış havlu kumaştan bornozum ve elimdeki silahla, Kent'in patronunu baştan çıkarmaya çalışan şık genç kadına hiç benzemiyorum.

Bir karara vararak, "Bir dakika," diye seslendim. Lucas Kent'in daireme girmesini engellemeye .

ama daha akıllıca olan, bu fırsatı biraz bilgi edinmek için kullanmaktır.

En azından Esguerra'nın ne zaman ayrılacağını öğrenmeye çalışabilir ve Obenko'ya söyleyerek önceki başarısızlığımı kısmen telafi edebilirim.

Hızlıca hareket ederek silahı koridordaki aynanın altındaki çekmeceye saklıyorum ve açarak kalın sarı tellerin sırtımdan aşağı akmasına izin veriyorum. Makyajımı çoktan sildim ama temiz bir cildim var ve Kirpiklerim doğal olarak kahverengi, bu yüzden çok kötü değil. Aksine, bu şekilde daha genç ve masum görünüyorum.

Daha çok Amerikalıların dediği gibi "kızı" gibi.

Makul bir şekilde hazır olduğumdan emin bir şekilde kapıya yaklaşip kilidi açıyorum, kalbimin ağır ve çılgınca atışını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Yulia

KAPI AÇILIR AÇILMAZ DAIREME GIRIYOR. HAYIR.

Tereddüt yok, selamlaşma yok, öylece içeri giriyor.

İrkilerek geri adım atıyorum, kısa, dar koridor birden boğucu bir şekilde küçülüyor. Nasıl olduysa onun ne kadar büyük olduğunu, omuzlarının ne kadar geniş unutmışum. Bir kadına göre uzunum -bir görev gerektirdiğinde manken taklidi yapabilecek kadar- ama o benden tam bir baş kadar yüksek. Üzerindeki ağır ceketle neredeyse tüm koridoru kaplıyor.

Hâlâ tek kelime etmeden kapıyı arkasından kapatıyor ve bana doğru ilerliyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, kendimi köşeye sıkışmış bir av gibi hissediyorum.

"Merhaba Yulia," diye mırıldanıyor, biz koridordan çıkınca duruyor. Solgun bakışları yüzüme kilitlendi. "Seni böyle görmeyi beklemiyordum."

Yutkunuyorum, nabzım hızla atıyor. "Daha yeni banyo yaptım." Sakin ve emin görünmek istiyorum ama beni tamamen dengesizleştirdi. "Ziyaretçi beklemiyordum."

"Hayır, bunu görebiliyorum." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor, ağzının sert çizgisini yumuşatıyor. "Yine de beni içeri aldın. Neden?"

"Çünkü kapıdan konuşmaya devam etmek istemedim." Sakin bir nefes alıyorum. "Size çay ikram edebilir miyim?" Ne için burada olduğu düşünüldüğünde bunu söylemek aptalca ama kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Kaşlarını kaldırıyor. "Çay? Hayır, teşekkürler."

"O zaman ceketinizi alabilir miyim?" Ev sahibini oynamaktan, endişemi örtmek için nezaketi kullanmaktan vazgeçemiyorum. "Oldukça sıcak görünüyor."

Kış bakışlarında eğlence titreşiyor. "Elbette." Ceketini çıkarıp bana uzatıyor. Üzerinde siyah bir kazak ve siyah kışlık botların içine sokulmuş koyu renk bir kot pantolon var. Kot pantolon bacaklarını sararak kaslı kalçalarını ve güçlü baldırlarını ortaya çıkarıyor ve kemerinde kılıfında duran bir silah görüyorum.

Bu manzara karşısında irrasyonel bir şekilde nefes alışverişim hızlanıyor ve ceketini alıp küçük dolabıma asmak için yürürken ellerimin titremesini engellemek için yoğun bir çaba sarf etmem gerekiyor. Silahlı olması sürpriz değil -silahlı olmasaydı şok olurdu- ama silah Lucas Kent'in kim olduğunu keskin bir şekilde hatırlatıyor.

Ne olduğunu.

Önemli şey değil, diyorum kendi kendime, yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak. Tehlikeli adamlara alışkınım. Onların arasında büyüdüm. Bu adam da farklı değil. Onunla yatacağım, alabileceğim her türlü bilgiyi alacağım ve sonra hayatımdan çıkacak.

Evet, bu . Ne kadar çabuk bitirirsem, tüm bunlar o kadar çabuk sona erecek.

Dolabın kapısını kapattıktan sonra yüzüme alıştırılmış bir gülümseme yerleştiriyorum ve sonunda kendinden emin baştan çıkarıcı kadın rolüne geri dönmeye hazır bir şekilde ona dönüyorum.

Ama o çoktan , ses çıkarmadan odayı geçmişti.

Nabzım yeniden atıyor, yeni bulduğum soğukkanlılığım kaçıyor. Soluk mavi gözlerindeki gri çizgileri görebileceğim kadar yakın, bana dokunabileceği kadar yakın.

Ve bir saniye sonra, bana dokunuyor.

Elini kaldırıp parmaklarının arkasını çenemin üzerinde gezdiriyor.

Vücudumun anında verdiği tepkiyle kafam karışmış bir halde ona bakıyorum. Tenim ısınıyor ve göğüs uçlarım geriliyor, nefesim daha hızlı geliyor. Bu sert, acımasız yabancınn beni tahrik etmesi hiç mantıklı değil. Patronu daha yakışıklı, daha çarpıcı ama vücudum Kent'e tepki veriyor. Tek yaptığı

Şimdiye kadar dokunulan yüzümdü. Hiçbir şey olmamalı, ama yine de bir şekilde samimi.

Samimi ve rahatsız edici.

Tekrar yutkunuyorum. "Bay Kent-Lucas, size içecek bir şeyler ikram edemeyeceğimden emin misiniz? Belki biraz kahve ya da-" Sözlerimin sonu Bornozumun bağına uzanıp, bir paketin ambalajını açar gibi rahatça çekiştirirken nefes nefese kaldım.

"Hayır." Bornozun açılıp altındaki çıplak bedenimin ortaya çıkmasını izliyor. "Kahve yok."

Ve sonra bana gerçekten dokunuyor, büyük, sert avucu göğsümü kavırıyor. Parmakları nasırlı, sert. Dışarıda olmaktan soğuk. Başparmağı sertleşmiş meme ucumun üzerinde geziniyor ve içimin derinliklerinde bir çekim hissediyorum, dokunuşu kadar yabancı gelen bir ihtiyaç sarmalı.

dürtüsüyle savaşıarak kuru dudaklarımı ıslatıyorum. "Çok açık sözlüsün, değil mi?"

"Oyun oynayacak vaktim yok." Başparmağı tekrar göğüs ucumda gözleri parlıyor. "İkimiz de neden burada olduğumu biliyoruz."

"Benimle seks yapmak için."

"Evet." Yumuşatmaya, bana acı gerçek dışında bir şey söylemeye zahmet etmiyor. Hâlâ göğsümü tutuyor, sanki bu onun hakkıymış gibi çıplak bedenime dokunuyor. "Seninle seks yapmak için."

"Peki ya hayır dersem?" Bunu neden sorduğumu bilmiyorum. Böyle gerekiyordu. Onu baştan çıkarmalıyım, vazgeçirmeye çalışmamalıyım. Yine de içimden bir ses, onun beni rahatça elde edebileceğini varsaymasına isyan ediyor. Bunu daha önce başka erkekler de varsaymıştı ve beni bu kadar rahatsız . Bu sefer farklı olan ne bilmiyorum ama benden uzaklaşmasını, bana dokunmayı bırakmasını istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki ellerim yanlarımda yumruk oluyor, kaslarım savaşma dürtüsüyle geriliyor.

"Hayır mı diyorsun?" Soruyu sakince soruyor, başparmağı şimdi areolamın üzerinde dolaşıyor. Ben bir yanıt ararken, diğer elini saçlarımdan arasına sokuyor ve kafatasımın arkasını sahiplenici bir şekilde kavırıyor.

Ona bakıyorum, nefesim kesiliyor. "Peki ya olsaydım?" İğrenerek söylüyorum, sesim ince ve korkmuş çıkıyor. Sanki yine bakireyim ve soyunma odasında antrenörüm tarafından köşeye sıkıştırılmışım gibi. "Gider miydin?"

Ağzının bir köşesi yarım bir gülümsemeyle kalkıyor. "Ne düşünüyorsun?" Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor, tutuşu acıyı ima edecek kadar sert. Göğsümdeki diğer eli hâlâ nazik ama bunun bir önemi yok.

Cevabımı aldım.

Bu yüzden eli göğsümden ayrılıp göbeğime doğru kaydığında direnmiyorum. Bunun yerine bacaklarımı ayırıp pürüzsüz, yeni ağdalanmış amıma dokunmasına izin veriyorum. Ve sert, küt parmağı içime girdiğinde, uzaklaşmaya çalışmıyorum. Orada öylece duruyorum, çılgınca nefes alıp verişimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Bunun diğer görevlerden farklı olmadığına kendimi ikna ettim.

Ama öyle.

Öyle olmasını istemiyorum ama öyle.

"Islaksın," diye mırıldanıyor, parmağını daha derine iterken bana bakıyor. "Çok ıslaksın. İstemediğin erkekler için hep böyle ıslanır mısın?"

"Seni istemediğimi düşündüren ne?" Rahatlıyorum, sesim bu sefer daha kararlı. Bakışlarını tutarken soru yumuşak, neredeyse eğlenerek geliyor. "Seni buraya ben aldım, değil mi?"

"Ona asıldınız." Kent'in çenesi geriliyor ve başımın eli kayarak saçımı bir avuç tutuyor. "Bugün erken saatlerde *onu* istedin."

"Ben de öyle yaptım." Tipik erkeksi kıskançlık gösterisi beni rahatlatıyor, daha tanıdık bir zemine oturtuyor. Ses tonumu yumuşatmayı, daha baştan çıkarıcı hale başarıyorum. "Ve şimdi seni istiyorum. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Kent'in gözleri kısılr. "Hayır." İkinci bir parmağını içime sokuyor ve aynı anda başparmağını klitorisime bastırıyor. "Hiç de değil."

Zekice bir şey söylemek, hızlı bir karşılık vermek istiyorum ama yapamıyorum. Zevkin sarsıntısı keskin ve şaşırtıcı. İç kaslarım geriliyor, onun sert, istilacı parmaklarını kavırıyor ve ortaya çıkan hisler karşısında yüksek sesle inlememek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. İstemsizce ellerim yukarı kalkıyor ve ön kolunu kavırıyor. Onu uzaklaştırmaya mı yoksa devam etmesini sağlamaya mı çalıştığımı bilmiyorum ama bunun bir önemi yok.

Kazağının yumuşak yününün altında, kolu çelik gibi kaslarla kalın. Hareketlerini kontrol edemiyorum, tek yapabildiğim o sert, acımasız parmaklarıyla içime doğru ilerlerken ona tutunmak.

"Hoşuna gidiyor, değil mi?" diye mırıldanıyor, bakışlarımı tutuyor ve başparmağını klitorisimin üzerinde bir o yana bir bu yana, sonra yukarı aşağı gezdirmeye başladığında nefesim kesiliyor. Parmakları içimde kıvrılıyor ve sinir uçlarıma daha da keskin bir his gönderen bir noktaya çarptığında bir iniltiyi bastırıyorum. İçimde bir gerilim başlıyor, zevk toplanıyor ve yoğunlaşıyor ve şokla orgazmın eşiğinde olduğumu fark ettim.

Genelde yavaş tepki veren bedenim, şu anda ağırlı bir ihtiyaçla zonkluyor. Beni korkutan bir adamın dokunuşu - beni hem şaşırtan hem de tedirgin eden bir gelişme.

mi görüyor, yoksa vücudumdaki gerginliği mi hissediyor bilmiyorum ama göz bebekleri büyüyor, solgun gözleri kararıyor. "Evet, işte bu." Onun sesi alçak, derin bir gümbürtü. "Benim için gel, güzelim" -başparmağı klitorisime sertçe bastırıyor- "aynen böyle."

Ve yapıyorum. Boğuk bir iniltiyle parmaklarının etrafında doruğa ulaşıyorum, kısa, küt tırnaklarının sert kenarları dalgalanan etime batıyor. Hayallerim

bulanıklaşıyor, duyum dalgasına binerken tenim sıcak iğnelerle karıncalanıyor ve sonra sadece saçımdaki eli ve bedenimin içindeki parmakları tarafından dik tutularak onun avucuna sarkıyorum.

"İşte böyle," diyor kalın bir sesle ve dünya yeniden odaklandığında beni dikkatle izlediğini görüyorum. "Güzeldi, değil mi?"

Başımı bile sallayamıyorum ama benim onayına ihtiyacı yok gibi görünüyor. Neden ki? İçimdeki kayganlığı, o sert erkek parmaklarını kaplayan ıslaklığı hissedebiliyorum - geri çektiği parmakları Yavaşça benden uzaklaşıyor, tüm bu süre boyunca yüzümü izliyor. Gözlerimi kapatmak ya da en azından o delici bakışlardan uzaklaşmak istiyorum ama yapamıyorum.

Beni ne kadar korkuttuğunu ona söylemeden olmaz.

Ben de geri adım atmak yerine onu inceliyor, güçlü yüz hatlarındaki uyarılma belirtilerini görüyorum. Bana bakarken çenesi sıkıca kenetlenmiş, sağ kulağının yanında küçük bir kas titreşiyor. Ve hatta güneşten bronzlaşmış Cildinin tonu, bıçağa benzeyen elmacık kemiklerinde artan rengi görebiliyorum.

Beni çok istiyor ve bu bilgi beni harekete geçmek için cesaretlendiriyor.

Aşağı uzanarak kotunun kasık kısmındaki sert çıkıntıyı avuçluyorum. "Bu Güzeli," diye fısıldıyorum, ona bakarak. "Ve şimdi sıra sende."

Göz bebekleri daha da büyüyor, göğsü derin bir nefesle şişiyor. "Evet." Beni daha yakına çekmek için saçlarımı tutarken sesi şehvetle kalınlaşıyor. "Evet, sanırım öyle." Ve ben bariz kışkırtmamın bilgeliğini yeniden düşünmeden, başını eğiyor ve ağzımı kendi ağzıyla yakalıyor.

Nefesim kesiliyor, dudaklarım şaşkınlıktan aralanıyor ve o da hemen bundan faydalanarak öpücüğü derinleştiriyor. Sert görümlü ağzı benimkinde şaşırtıcı derecede yumuşak, dili aklıkla ağzımın içini keşfederken dudakları sıcak ve pürüzsüz. Bu öpücükte beceri ve güven var; bir kadını nasıl memnun edeceğini, dudaklarının dokunuşundan başka bir şeyle onu nasıl baştan çıkaracağını bilen bir adamın öpücüğü.

İçimde kaynayan sıcaklık yoğunlaşıyor, içimdeki gerilim bir kez daha yükseliyor. Beni o kadar yakın tutuyor ki çıplak göğüslerim kazağına bastırıyor, yünler sivri meme uçlarıma sürtünüyor. Kot pantolonunun pürüzlü malzemesinden ereksiyonunu hissedebiliyorum; alt göbeğime doğru itiyor, beni ne kadar istediğini, kontrol numarasının gerçekte ne kadar ince olduğunu ortaya çıkarıyor. Kısık bir sesle bornozun omuzlarımdan düştüğünü, beni tamamen çıplak bıraktığını fark ediyorum ve sonra boğazının derinliklerinden hırıltılı bir ses çıkarıp beni duvara doğru iterken her şeyi unutuyorum.

Sırtımdaki soğuk yüzeyin şoku bir an için aklımı başımdan alıyor ama o çoktan kot pantolonunun fermuarını açmış, dizlerini bacaklarımın arasına sıkıştırmış ve başını kaldırıp bana bakarken onları açıyor. Açılan bir folyo paketinin yırtılma sesini duyuyorum ve sonra kıcımı kavrayıp beni yerden kaldırıyor. İçgüdüsel olarak omuzlarını kavriyorum, kalp atışlarım "Bacaklarını dola" diye kısık sesle emrederken hızlanıyor ve bakışlarımı tutarken beni sert sikinin üzerine indiriyor.

Sert ve derin bir itiş gücü var, içime sonuna kadar giriyor. Nefesim onun gücüyle, istilanın tavizsiz vahşiliğiyle kesiliyor. İç kaslarım onun etrafında kenetleniyor, boş yere onu dışarıda tutmaya çalışıyorum. Aleti en az geri kalanı kadar büyük, o kadar uzun ve kalın ki beni acı verecek kadar geriyor. Eğer bu kadar ıslak olmasaydım, beni parçalayabilirdi. Ama ıslağım ve birkaç dakika sonra vücudum onun kalınlığına uyum sağlayarak yumuşamaya başlıyor. Bilinçsizce, bacaklarım yukarı kalkıyor, o kalçalarını kavrarken talimat verdi ve yeni pozisyon onun içimde daha da derine kaymasını sağlayarak keskin bir hisle çığlık atmama neden oldu.

Sonra hareket etmeye başlıyor, bana bakarken gözleri parlıyor. Her hamlesi bizi bir araya getiren hamle kadar sert, ama bedenim artık onunla savaşmaya çalışır. Bunun yerine, daha fazla nem ortaya çıkararak yolunu kolaylaştırıyor. Bana her çarpışında, kasıkları seksime baskı yapıyor, klitorisime baskı yapıyor ve çekirdeğimdaki gerginlik her saniye artarak geri dönüyor.

Sersemlemiş bir halde, ikinci orgazmımı yaşamak üzere olduğumu fark ediyorum... ve sonra , gerilim zirve yapıyor ve patlıyor, dağıtıyor ve sinir uçlarımı elektriklendiriyor.

Kendi titreşimlerimi, kaslarımın onun sikini sıkıp bırakışını hissedebiliyorum ve sonra itmeyi bırakırken gözlerinin odaklanmadığını görüyorum. İçimde öğütürken boğazından boğuk, derin bir inilti çıkıyor ve onun da serbest kaldığını biliyorum, orgazmım onu uçuruma sürüklüyor.

Göğsüm kabarak ona baktım, soluk mavi gözlerini izledim. Bana yeniden odaklan. Hâlâ içimde ve birdenbire bu yakınlık dayanılmaz bir hal aldı. Benim için hiç kimse, bir yabancı ama yine de beni becerdi.

Beni becerdi, ben de izin verdim çünkü bu benim işim.

Yutkunarak göğsünü itiyorum, bacaklarım belinden çözülüyor. "Lütfen, bırak beni." Ona cilve yapmam ve egosunu okşamam gerektiğini biliyorum. Ona bunun ne kadar harika olduğunu, bana tanıdığım herkesten daha fazla zevk verdiğini anlatmalıydım. Bu yalan bile olmazdı.

daha önce bir erkekle iki kez geldim. Ama bunu yapmaya cesaret edemiyorum. Çok çiğ, çok istila edilmiş hissediyorum.

Bu adamla kontrol bende değil ve bu bilgi beni korkutuyor.

Bunu hissediyor mu, yoksa sadece benimle oynamak mı istiyor bilmiyorum ama dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Pişman olmak için çok geç, güzelim," diye mırıldanıyor ve ben cevap vermeden beni bırakıp kıcımdaki tutuşunu serbest bırakıyor. Geri çekilirken yumuşayan siki vücudumdan kayıyor ve ben nefesim hala düzensiz bir şekilde prezervatifi çıkarıp yere bırakmasını izliyorum.

Nedense bu hareketi beni kızartıyor. Orada duran prezervatifte çok yanlış, çok kirli bir şey var. Belki de hissettiğim içindir. tıpkı o prezervatif gibi: kullanılmış ve atılmış. Bornozumu yerde görünce almak için hamle yapıyorum ama Lucas'ın kolumdaki eli beni durduruyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor bana bakarak. Kot pantolonunun fermuarının hâlâ açık olması ve aletin dışarıda olması onu hiç de endişelendirmişe benzemiyor.

"Henüz işimiz bitmedi."

Kalbim küt atıyor. "Değil miyiz?"

"Hayır," diyor, bir adım daha yaklaşarak. Şok olmuş bir şekilde karnıma doğru sertleştiğini hissediyorum. "Daha işimiz bitmedi."

Ve kolumu tutarak beni yatağa doğru yönlendirdi.

Yulia

AKLIM KARMAKARIŞIK, YATAĞIN KENARINA OTURUP LUCAS'IN SOYUNMASINI IZLIYORUM.

Önce kazağını çıkarıyor ve kaslı göğsünün üzerine gerilmiş dar bir tişört ortaya çıkıyor. Ardından ayakkabılarını çıkarıp kot pantolonunu ve siyah külotunu indiriyor. Bacakları kıyafetlerinden görüldüğü kadar güçlü, kaslarla kalın ve yüzü kadar koyu bronzlaşmış. Şimdiden sertleşmiş olan siki, kasıklarındaki kahverengimsi sarı kıllardan oluşan bir yuvadan dışarı fırlıyor ve tişörtünü çıkardığında, keskin bir şekilde tanımlanmış karın kaslarını ve yontulmuş göğsünü görüyorum.

Lucas Kent bir sporcunun vücuduna sahip, tavizsiz gücüyle güzel.

Onu izlerken, ona dokunmak için garip bir dürtü duyduğumun farkına varıyorum. Onu memnun etmek için ya da benden beklendiği için değil, istediğim için. Parmak uçlarımin altında kaslarının nasıl hissettiğini, bronz teninin pürüzsüz mü yoksa pürüzlü mü olduğunu bilmek istiyorum. Boynunu yalamak, köprücük kemiğinin üstündeki çukuru dillemek ve o sıcak görünen tenin tadının nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum.

Hiç mantıklı değil ama onu istiyorum. Sert sikişinden dolayı ağrım olsa da onu istiyorum, bir görev olması gerekse de, başka bir şey değil.

Kot pantolonunu ve külotunu çıkarıp bir kenara fırlatıyor ve bana doğru geliyor. Bana yaklaşırken hareket etmiyorum. Zor nefes alıyorum. Ne zaman

yanıma geldiğinde durdu ve kalçalarına doğru çöktü. "Arkana yaslan," diye mırıldanıyor, baldırlarımı kavlıyor ve ben ne yaptığını anlamaya fırsat bulamadan beni kendine doğru çekiyor, kıçım kısmen şilteden sarkana kadar durmuyor.

"Sen ne-" Söylemeye başlıyorum ama beni duymazdan geliyor ve güçlü bir eliyle beni yatağa itiyor. Sırt üstü düşüyorum, kalbim küt küt atıyor ve sonra onu hissediyorum.

Kalçalarımı ayırırken sıcak nefesi seksimin üzerinde.

Nefes alışım tekrar hızlanıyor, o bana bakarken vücudumdaki sıcaklık artıyor.

kapalı kıvrımlarıma bir öpücük konduruyor, dudakları yumuşak ve nazik. Klitorisime neredeyse hiç baskı yapmıyor ama daha önceki orgazmlarımdan dolayı o kadar hassasım ki bu hafif dokunuş bile sinirlerimi zıplatıyor. Nefes nefese kaldım, ona doğru eğildim ve usulca gülüyor, alçak, erkeksi ses bedenimde dolaşan titreşimler yaratıyor ve içimde büyüyen acıyı artırıyor.

"Lucas, bekle." Sesim nefes nefese, içimde uyandırdığı ihtiyaçtan dolayı paniklemiş bir şekilde çıkıyor. Tavan gözlerimin önünde bulanıklaşıyor.

"Bekle, yapma-"

Beni bir kez daha görmezden geliyor, dili yarığımın üzerinde ve açıklığıma giriyor. Beni diliyle becermeye başladığında, ne yaptığımı unuttum. söyleyecektim. Her şeyi unuttum. Gözlerim sıkıca kapanıyor ve etrafımdaki dünya kayboluyor, geriye sadece karanlık ve dilinin sırlıslıkla olmuş amıma girip çıkma hissi kalıyor. İçimde yanan ateş bembeyaz, etim o kadar şişmiş ve hassaslaşmış ki, dili bir horoz kadar büyük geliyor. Daha yumuşak, daha esnek olması dışında - ve o dilini daha yukarı hareket ettirip klitorisimin etrafında dolaştırdıkça, daha sıkı ve sarılmış bir ip gibi hissederek geriliyorum.

"Lucas, lütfen..." Kelimeler yalvaran bir iniltiyle çıkıyor. Ne bilmiyorum ama o biliyor gibi görünüyor çünkü dudaklarını zonklayan klitorisimin etrafına kapatıyor ve emiyor. Hafifçe, nazikçe, sadece dudaklarını kullanarak Dil alt tarafını yalıyor. Ve bu yeterli. Yeter de artar bile. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, gerginlik seksimde nabız gibi atan bir topa dönüşüyor.

-Ve sonra boğuk bir çığlıkla boşalıyorum, orgazm içimde sersemletici bir güçle patlıyor. Vücudumdaki her hücre serbest kalmanın titreşen hazzıyla doluyor ve kalbim göğsümde dört nala atıyor.

Kendime beni yüzüstü çevirip yatağın kenarına yatırıyor. Sonra bir folyo paketinin daha yırtıldığını duyuyorum ve bir saniye sonra içime giriyor, kalın siki beni bir kez daha geriyor. Nefesim kesiliyor, ellerim çarşafı yumruklarken beni sert ve hızlı bir ritimle içine alıyor,

içime öyle sert vuruyor ki acıması lazım ama bedenim artık bunun ötesinde. Tek hissettiğim ihtiyaç. Onun içinde çalkalanıyorum, onun verdiği hislerle sarhoş oluyorum.

etimden sıkılıyor. doğru iterken, hareketleri seksimi yatağın kenarına doğru zorluyor, klitorisime ritmik bir baskı uyguluyor ve ben tekrar patlıyorum, adını haykırıyorum. Ama o durmuyor.

Beni becermeye devam ediyor, parmakları kalçalarım ve tekrar tekrar içime giriyor.

ONUNLA SARMAŞ DOLAŞ UYANDIM, VÜCUTLARIMIZ YAPIŞKAN TERLE BİRBİRINE YAPIŞMIŞTI. I

Onun kucağında uyuyakaldığımı hatırlamıyorum, ama öyle olmalı, çünkü şimdi oradayım, onun güçlü bedeniyle çevriliyim.

Hava karanlık ve o uyuyor. Başımı omzuna yasladığımda nefes alıp verişini duyabiliyor ve göğsünün inip kalkışını hissedebiliyorum. Ağzım kuru ve mesanem dolu, bu yüzden ağır kolunun altından kıpırdanmaya çalışıyorum - kol hemen etrafımda sıkılıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Lucas'ın sesi boğuk, uykudan pürüzlenmiş.

"Tuvalete," diye açıklıyorum temkinli bir şekilde. "İšemem lazım."

Kolunu kaldırıyor ve bacağını baldırlarımdan çekiyor. "Pekala. Git."

Ondan uzaklaşıp doğruluyorum ve içimde hissettiğim acıyla irkiliyorum. Beni ikinci kez ne kadar siktğini bilmiyorum ama bir saat ya da daha fazla sürebilirdi. Kaç kez boşaldığının sayısını unutmuştum, orgazmlar hiç bitmeyen bir tepe ve vadi dalgasında birbirine karışıyordu.

Ayağa kalkarken bacaklarım kıpırdamıyor, iç bacaklarım gerilmekten ağrıyor. Beni arkadan becerdikten sonra, beni ters çevirdi ve ayak bileklerimden tuttu, içime girerken bacaklarımı açık tuttu, o kadar derine soktu ki durması için yalvardım. Durmadı tabii ki. Sadece kalçalarını oynattı, içimdeki o hassas noktaya vurmak için vuruşlarının açısını değiştirdi ve ben acıyı tamamen unuttum, onun sert sahipliğinin ezici zevkinde kayboldum.

Derin nefes alarak kendimi şimdiki zamana geri dönmeye zorluyorum, mesanem bana başka bir ezici ihtiyacı hatırlatıyor. Titreyerek banyoya yürüyorum ve rahatlıyorum. Sonra ellerimi yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve dengemi yeniden kazanmaya çalışarak yüzüme soğuk su çarpıyorum.

Aynada solgun yüzüme bakarken kendime her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Her şey plana göre gidiyor. Harika seks bir bonus, sorun değil. Peki ya bu acımasız yabancı benim bu şekilde tepki vermemi sağlayabiliyorsa? Bunun hiçbir anlamı yok. Bu sadece sikişmek, anlamsız bir fiziksel eylem.

Ama onun için anlamsız değil.

Hayır. Gözlerimi sıkarak o sesi uzaklaştırıyorum ve yüzüme biraz daha su çarparak şüphelerimi siliyorum. Yapmam gereken bir işim var ve bu geceyi o işin bir getirisi olarak görmekte hiçbir sakınca yok.

Bir anlam ifade etmesine izin vermediğim sürece, kendime zevk hissettirmemde yanlış bir şey yok.

Kendimi biraz daha kendim gibi hissederek Lucas'ın beni beklediği yatağa doğru ilerliyorum. Yanına uzandığım anda beni kendine doğru çekiyor, vücudunu arkamdan sarıyor ve ikimizi de battaniyeyle örtüyor. Sıcaklığı beni sararken keyifle bir iç çekiyorum. Adam bir fırın gibi, o kadar çok ısı üretiyor ki anında kendimi kızarmış hissediyorum, dairemin içinde her zaman var olan soğuk unutuluyor.

"Ne zaman gidiyorsun?" Beni daha rahat bir şekilde düzenlerken usulca soruyorum, başımı uzattığı koluna yerleştirip diğer kolunu kalçama doluyor. Ondan öğrenmem gereken şey bu, başarısızlığım için Obenko'ya borçlu olduğum şey ama Lucas'ın cevabını beklerken içimde bir şeyler kasılıyor.

Bu duygu sızısı, onun gitme düşüncesinden duyulan pişmanlık olamaz. Bu mantıklı olmaz.

Lucas kulağıma sokuluyor. "Sabah," diye fısıldıyor, dişleri kulak mememin üzerinde geziniyor. Nefesi içime ılık bir ürperti gönderiyor. "Birkaç saat içinde buradan gitmem gerekiyor."

"Oh." İçimdeki mantıksız üzüntüyü görmezden gelerek hızlı bir zihinsel hesap yapıyorum. Komodinimin üzerindeki dijital saate göre saat sabah dördü biraz geçiyor. Evimden altı gibi ayrılması gerekiyorsa, uçakları sabah sekiz ya da dokuzda kalkıyor olmalı.

Obenko'nun Esguerra'ya yapmayı planladığı şeyi yapmak için fazla zamanı yok.

"Daha fazla kalamaz mısın?" Lucas'ın uzattığı koluna dudaklarımı değdirmek için başımı çeviriyorum. Bu öyle bir soru ki. Bir erkeğe karşı hislerim sorabilir, bu yüzden şüphelerini uyandıracağından korkmuyorum.

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Hayır, güzelim, yapamam. Sevinmelisin "-üstümdeki kolu kayıyor, eli seksimi avuçlamak için aşağı kayıyor

- "Ne kadar kızgın olduğunu söylemiştin."

Yutkunuyorum, o maraton seks seansının sonuna doğru merhamet için nasıl yalvardığımı hatırlıyorum, içim o kadar çok sikişmekten çiğ kalmıştı. İnanılmaz bir şekilde, ve bacaklarımın arasındaki o büyük, güçlü elin dokunuşunda yenilenmiş bir his hissediyorum.

"*Canım* yanıyor," diye fısıldıyorum, durmasını ve aynı zamanda durmamasını umarak.

Beni rahatlatmak ve hayal kırıklığına uğratmak için, sikinin kıcımda kıpırdadığını hissetmeme rağmen elini tekrar kalçama götürüyor. Adam tam bir seks makinesi, şehveti durdurulamaz. Bana verilen dosyaya göre otuz dört yaşında. Ergenlik çağını geçmiş çoğu erkek gecede üç kez seks yapmak istemez. Bir, iki belki. Ama üç kez? Aleti bu kadar az tahrikle sertleşmemeli.

Lucas Kent'in en son ne bir kadınla birlikte olduğunu merak ediyorum.

"Yakın zamanda dönecek misin?" Bu düşüncüyü bir kenara iterek soruyorum. Saçma ama onun başka kadınlarla birlikte olması fikri -bana verdiği zevki onlara da vermesi- göğsümün tatsız bir şekilde gerilmesine neden oluyor.

"Bilmiyorum," diyor, yarı sert ereksiyonu kıcıma daha rahat oturacak şekilde kayarak. "Belki bir gün."

"Anlıyorum." En sevdiği oyuncağından mahrum bırakılmış bir çocuk gibi ağlamak isteyen yanımla savaşıyor karanlığa bakıyorum. Bu gerçek değil, bunların hiçbirisi gerçek değil. Gerçekten bir tercüman olsaydım bile, bunun tek gecelik bir ilişkiden başka bir şey olmadığını bilirdim. Ama ben o kaygısız, rahat kız gibi davranmıyorum. Onunla eğlenmek için seks yapmadım; bunu bilgi almak için yaptım ve şimdi bilgiye sahip göre, bunu hemen Obenko'ya ulaştırmam gerekiyor.

Lucas'ın nefes alış verişini tekrar uyuduğunu gösterecek şekilde dikkatlice telefonuma uzanıyorum. Birkaç adım ötedeki komodinin üzerinde duruyordu ve Lucas'ı rahatsız etmeden onu almayı başarıyorum, Beni hâlâ kendisine karşı tutan biriyle. Göğsümde büyüyen ağrıyı görmezden gelerek Obenko'ya şifreli bir mesaj yazıyorum, Kent'in benimle olduğunu ve ne zaman yola çıkmayı planladıklarını bildiriyorum.

Patronum Esguerra'ya saldırmayı planlıyorsa, Esguerra'nın güvenlik ekibinden en az bir adam yol dışında olduğu için şimdi tam zamanı.

Mesaj gider gitmez telefonumdan siliyorum ve cihazı komodinin üzerine geri koyuyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum ve kendimi

Lucas'ın sert vücuduna karşı rahatla.
Görevim tamamlandı, iyi ya da kötü.

Lucas

KOLLARIMDA INCE BİR BEDENİN ALIŞILMADIK HISSİYLE UYANIYORUM VE Burnuma hafif bir şeftali kokusu geliyor. Gözlerimi açtığımda, önümdeki yastığa yayılmış karışık sarı saçlar ve battaniyenin altından dışarı bakan ince, soluk bir omuz görüyorum.

Bir an için bu manzara beni ürküttü ama sonra hatırladım.

Rusların dünkü toplantı için tuttuğu tercüman Yulia Tzakova ile birlikteyim.

Dün geceye dair anılar beynime hücum ederek kanımın kabarmasına neden oldu. Kahretsin, çok sıcaktı. Sıcaktan da öte. Kavurucuydu.

Onunla ilgili her şey mükemmeldi, seks o kadar yoğunlu ki sadece düşünmek bile beni sertleştiriyordu. Kapısına geldiğimde ne bekliyordum bilmiyorum ama dün gece olanlar öyle değildi.

Toplantı boyunca onu izledim, zahmetsizce çeviri yapmasının, sesinin pürüzsüz ve vurgusuz olmasının tadını çıkardım. Bu bir Dikkatimi çekmesi beni şaşırttı. Uzun boylu, uzun bacaklı sarışınları her zaman sevmişimdir ve Yulia Tzakova da berrak mavi gözleri ince kemik yapısıyla onlar kadar güzel. Yemek boyunca pek bir şey yemedi, sadece bir şeyler atıştırdı.

Ama o çay içti ve ben kendimi onun porselen fincanın kenarına değen pembe, parlak dudaklarına bakarken buldum... yutkunurken hareket eden boğazının pürüzsüz beyaz sütununa. O dudakları hissetmek istedim.

yarağımın dibine kapanmasını ve döllerimi yutarken boğazının hareket etmesini görmek istedim. Zarif kıyafetlerini çıkarıp onu masanın üzerine domaltmak, içine girerken o uzun, ipeksi saçlarını avuçlamak, çığlık atıp boşalana kadar onu becermek istiyordum.

Onu istiyordum *ve* onun gözleri sadece Esguerra'yı görüyor gibiydi.

Şimdi bile patronuma asıldığını bilmek ağzımda acı bir tat bırakıyor. Önemli olmamalı. Esguerra her zaman bir piliçti.

ve ben bunu hiç umursamadım. Aslında, kadınların onun gerçekte nasıl biri olduğundan şüphelenseler bile kendilerini ona atmaları beni eğlendiriyor.

Yeni karısı bile - neredeyse iki yıl önce kaçırdığı güzel, minyon Amerikalı kız - ona aşık olmuş gibi görünüyor. Yulia'nın onun için çabalaması gayet mantıklı - ya da en azından ben onun gözlerini izlerken kendime böyle söyledim Esguerra toplantı boyunca.

Eğer onu istiyorsa, ona kapısı açıktı.

Onu istememesi dışında. Bu son kısım beni şaşırttı, gerçi son iki yıldır onu hiçbir kadınla birlikte olurken görmemiştim. Her zaman özel adasına giderdi. Sonunda evleneceği Amerikalı kızı da orada tuttuğunu birkaç ay öncesine kadar öğrenmemiştim. Kız -Nora- başından beri onun ihtiyaçlarını karşılıyor olmalıydı. Hâlâ da son derece iyi ilgileniyor olmalı.

Esguerra Yulia'ya bir bakış bile atmadı.

Tercümanı da unutmak istiyordum ama benden üstünü aramamı istedi. Şık paltosunun içinde titreyerek duruyordu ve onu hissetme, silah aramak için ellerimi vücudunda gezdirme şansım oldu. Silah yoktu ama ben ona dokundukça nefes alış verişi değişti. Bana bakmadı, kıpırdamadı ama nefes alış verişinde hafif bir aksama hissettim ve solgun yanaklarının bir renkle aydınlandığını gördüm. O zamana kadar, onun Benim bir erkek olduğumun hiç farkında değildi, ama o an bana onun -Ve bir sebepten dolayı bu çekimle savaşıyordu. Bu yüzden Esguerra davetini geri çevirince, onu kendime almak için ani bir karar verdim.

Sadece bir geceliğine, sadece arzuyu yatıştırmak için.

Adresini bulmak zor olmadı - Buschekov'u aramam yetti - ve sonra patronumla flört eden aynı derli toplu, kendine güvenen genç kadını görmeyi umarak kapısına gittim.

Ama beni karşılayan o değildi.

Ergenlikten yeni çıkmış gibi görünen bir kızdı, güzel yüzünde hiç makyaj yoktu ve uzun, ince vücudu kesinlikle uygunsuz bir bornozla sarılmıştı. Ona ne istediğimi açıkça söyledikten sonra beni dairesine aldı, ancak geniş mavi gözlerindeki bakış avlanmış bir tavşan bakışıydı. Bir an için beni orada isteyip istemediğinden şüphe ettim.

Bir tilkiyle karşılaşan tavşan kadar gergindi. Endişesi o kadar aşikârdı ki, acaba ona gelmekle hata mı , tecrübesinin boyutunu ya da bana olan ilgisinin seviyesini bir şekilde yanlış mı algıladım diye merak .

Paltomu alırken kendime sadece bir dokunuş dedim. Sadece bir dokunuş ve eğer beni istemezse, gidecektim. Hayatımda hiçbir kadını zorlamamıştım ve bu kızla da buna başlamaya niyetim yoktu - tuhaf bir şekilde masum görünen bir kızla

Yozlaşmış Kremlin bağlantılarına rağmen.

Her saniye daha çok istediğim bir kız.

Kendime o tek dokunuşla duracağımı söylemiştim ama ona dokunduğum anda yalan anladım. Kremse teni bebek yumuşaklığındaydı, çene kemikleri o kadar narindi ki neredeyse kırılıgandılar. Elim onun solgun mükemmelliğine karşı kahverengi ve kaba görünüyordu, avucum o kadar büyüktü ki parmaklarımı sert bir şekilde sıkarak yüzünü ezebilirdim.

Dokunduğumda dondu kaldı ve boynunun kenarında atan nabzını . Daha önce onu okşadığımda pahalı bir kokusu vardı.

ama artık durum böyle değildi. Karşımda duruyordu, yanakları pembeye boyanmıştı, şeftali ve masumiyet gibi kokuyordu.

Mantiken, banyosundan kalan bir sabun olması gerektiğini biliyordum ama ağzım hâlâ onu yalama, o temiz, meyve kokulu teni tatma isteğiyle sulanıyordu.

Büyük, seksi olmayan bornozunun altında ne saklı olduğunu görmek için.

Bir şeyler içmekle ilgili bir şeyler söyledi, ya da belki de kahveydi, ama sözlerini zar zor duydum, tüm dikkatim bornozunun üst kısmında görünen soluk ten şeridindeydi. "Hayır," dedim otomatik pilotta, "kahve yok," ve sonra uzandım

Cübbesinin bağını çözerken, ellerim sanki kendiliğinden hareket ediyordu.

Elbise hafif bir çekişle parçalandı ve ıslak rüyalarımından fırlamış bir vücut ortaya çıktı. Sert pembe meme uçlarının uç verdiği yüksek, dolgun göğüsler, ellerimle yayabileceğim kadar küçük bir bel, hafifçe kıvrılan kalçalar ve uzun, uzun bacaklar.

Bacaklarının arasında kıl bile yoktu, sadece amının pürüzsüz, çıplak tümseği vardı.

Aletim o kadar sertleşti ki acıttı.

Daha da pembeleşti, yüzünde ve göğsünde bir kızarıklık belirdi ve hala sahip olduğum öz kontrol buharlaştı. Göğsüne dokundum, elimi

başparmağını göğüs ucuna götürdü ve gözbebeklerinin genişleyerek mavi gözlerini daha koyu hale getirmesini izledi.

Bana cevap veriyordu. Hâlâ korkuyordu belki ama cevap veriyordu.

Çok değildi ama yeterliydi. O anda yanımızda bir bomba patlasa bile oradan uzaklaşamazdım.

"Çok açık , değil mi?" diye fısıldadı, bana bakıyordu ve ona oyunlar için zamanım olmadığını söyledim. Bu doğrudu, çünkü hissettiğim şehvet daha önce bildiğim her şeyden daha yoğun, daha şiddetliydi. O anda ona sahip olmak için her şeyi yapabilirdim, her çizgiyi aşabilirdim... her suçu işleyebilirdim.

"Peki ya hayır dersem?" diye sordu, sesi hafifçe titriyordu ve gerçekten hayır mı dediğini sormak için her şeyimi harcadım. Ses tonumu sakın tutmayı başardım, elimi saçlarının arasına sokarken başparmağımla göğüs ucunu hafifçe daire içine aldım ama bana doğrudan bir cevap vermedi. Bunun yerine, bu durumda ne yapacağımı, ayrılıp ayrılmayacağımı sordu.

"Ne düşünüyorsun?" Cevabı bulmaya çalışırken oyalararak sordum ama cevap vermedi. İçimdeki şiddetli açlığı hissetmiş ve benimle alay etmeyi bırakmaya karar vermiş olmalıydı. Gözlerindeki kabullenışı görebiliyor, sanki bana izin veriyormuş gibi bana doğru sallanışını hissedebiliyordum.

Ve böylece ona dokundum, bacaklarının arasındaki yumuşak, ılık sıcaklığı hissettim. Parmağımla daracık amına girdim ve oradaki ıslaklığı hissettim. Beni istiyordu, tabii o ıslaklık benim için değilse.

Tabii o anda Esguerra'yı düşünmüyorsa.

Bu düşünce beni kara bir öfkeyle doldurdu. "İstemediğin erkekler için hep böyle ıslanır mısınız?" Mantıksız kıskançlığımı gizleyemeyerek sordum ve o da beni istediğini söyledi. Daha önce Esguerra'yı istemişti, şimdi de beni istiyordu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu ve evine geldiğimden beri ilk kez, beni kapıda karşılayan korkmuş kız yerine restorandaki deneyimli, kendinden emin kadın gibi görünüyordu.

Öfke damarlarımda yanmaya devam ederken bile bu ikilem beni hem büyülüyor hem de tahrik ediyordu. "Hayır," dedim, bir parmağımı daha kaygan kanalına soktum ve başparmağımla klitorisini buldum. "Hiç de değil."

Gözleri yumuşadı, odaklanamadı ve amının parmaklarımı sıkıldığını, dokunuşumla daha da ıslandığını hissedebiliyordum. Elleri beni durdurmak istercesine kolumu tuttu ama vücudu dokunuşumu memnuniyetle karşıladı. Onu dikkatle izledim, yüzündeki her ifade kırıntısını gözlemledim, ne hissettiğini dinledim.

Parmaklarımı amının içinde ve etrafında gezdirirken her nefes alışında ve inleyişinde. Duyarlıydı, o kadar duyarlıydı ki nelerden hoşlandığını, parmaklarımın etrafında nelerin onu krema haline getirdiğini öğrenmem hiç zaman almadı. Hissedebiliyordum

Vücudu kasılmaya başladı, nefes alışının hızlandığını gördüm ve sikim o kadar sertleşti ki patlayacakmış gibi hissettim.

"Evet, bu." Klitorisine sertçe bastırdım. "Benim için gel, güzelim, aynen böyle."

Ve öyle de oldu. Bakışları uzaklaştı, görmez oldu ve amı parmaklarımın etrafında dalgalandı. Kasılmaları durana kadar onu tuttum, elim hala ipeksi saçlarını kavrıyordu ve sonra memnuniyetle, "İşte böyle.

Bu güzeldi, değil mi?"

İlk başta bana cevap vermedi ve bir an için onu yanlış anlayıp anlamadığımı, onu bir şekilde buna zorlayıp zorlamadığımı tekrar merak ettim. Ama sonra uzandı ve cesurca kot pantolonumun üzerinden taşaklarını avuçladı. "Güzeldi," diye fısıldadı bana bakarak. "Ve şimdi sıra sende."

İhtiyacım olan tek davet buydu. Kendimi serbest bırakılmış bir canavar gibi hissettim.

Bir şekilde onu yarı medeni bir şekilde öpmeyi başardım, içimdeki her şeyin yapmak istediği gibi dudaklarını yutmak yerine tadına baktım. Ağzı ılık çay ve bal gibi lezzetliydi ve bir dakikalığına, şehvet dolu bir vahşi değilmişim gibi davranarak bir nebze olsun kontrolümü sürdürebildim.

Ama öyleydim ve bornozu omuzlarından düştüğünde, onu duvara doğru iterek koştum. Sadece yirmi yıllık alışkanlıkla prezervatif takmayı hatırladım ve sonra onu kaldırdım ve bir saniye bile bekleyemeyerek içine girerken bacaklarını etrafıma sarmasını söyledim.

Etrafımda sımsıkı sarılmıştı, o kadar inanılmaz derecede sıkı ve ateşliydi ki neredeyse

Tam o anda boşaldım, özellikle de amcığı etrafımda sıkılaştığında, vücudu girişime gerildiğinde. Onu inciteceğimden endişelenerek bir an durdum, bacakları kalçalarını kavrayana kadar bekledim ve sonra daha önce deneyimlediğim her şeyden daha güçlü bir açlıkla onu ciddiyetle becermeye başladım. O kadar derine girmek istiyordum ki asla dışarı çıkamayacaktım. onu o kadar sert alırdım ki etinde izimi bırakırdım.

Onu becerirken izledim ve tam olarak zirveye ulaştığı anı biliyordum. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı ve sonra amının dalgalandığını, sikimin etrafında spazm geçirdiğini hissettim. Duygu o kadar yoğundu ki kendi orgazmımı tutamadım. Kontrolsüzce üzerime aktı,

Taşaklarımdan roket gibi fırlıyordu ve bu patlayıcı, zihin bükücü zevkte onunla birleşmek için mümkün olduğunca derine inmeye ihtiyaç duyarak pelvisimi ona doğru bastırdım.

Hayatımın en iyi doruk noktasıydı. Kendimi yüksek hissettim, onun tadıyla, hissiyle tükendim ve birkaç dakika için onun için de aynı olduğunu düşündüm - ama sonra beni itti. "Lütfen, bırak beni," dedi, sıkıntılı ve başımdan aşağı bir kova buzlu su atılmış gibiydi.

Ona iki orgazm yaşattım ve o bana sanki ona tecavüz etmişim gibi bakıyordu. Sanki arka sokakta ona saldırmışım gibi.

İçimde bir şey büküldü ve sertleşti. Dudaklarımı kısıp "Pişman olmak için çok geç, güzelim." dedim. Onu ayağa kaldırırken, ellerimi onun sıkı, biçimli kışından uzaklaştırdım. Geri adım attığımda sikim içinden kaydı ve tohumlarımla dolu prezervatif gevşemeye başladı.

Onu çıkardım ve yere bıraktım. Gözleri hareketi takip etti ve yüzünün tekrar kızardığını gördüm. Olanlardan dolayı utanıldığını fark ettim ve öfkem daha da arttı.

Beni içeri davet etti, beni istediğini söyledi - *vücudu beni istediğini söylüyordu* - ve şimdi şey büyük bir hataymış gibi davranıyordu.

Sanki benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi.

Siktir et, diye karar verdim, kanım öfke ve yenilenmiş şehvet karışımıyla kaynıyordu. Bu saçmalığı yanına bırakacağını sanıyorsa çok yanılıyordu.

Ve gecenin geri kalanında kendimi ona ne kadar hatalı olduğunu göstermeye adadım. Amını yaladım ve durmam için yalvarana kadar onu becerdim, sesi adımı haykırmaktan boğuklaşana ve sikim onun dar etine vurmaktan çiğ kalana kadar. Kendime ikinci kez izin vermeden önce onu yarım düzine kez boşalttım ve sonra tuvaleti kullanmak için uyandığında onu üçüncü kez almaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

Kendimi dizginlemek zorundaydım çünkü bir şekilde, imkânsız bir şekilde daha fazlasını istiyordum. Hâlâ daha fazlasını istiyorum.

Orospu çocuğu. Yulia'ya bir gün söyledim, ama bu çılgın açlık geçmezse, Moskova'ya planlanandan erken dönmek zorunda kalacağım - belki de Tacikistan'daki işimiz biter bitmez.

Evet, işte bu, kalkıp giyinmeye başlarken karar veriyorum.

İşimi yapacağım ve sonra, Rus kız hala aklımdaysa, onun için geri geleceğim.

Yulia

LUCAS GIYINIP SESSİZCE DIŞARI ÇIKARKEN BEN UYUYOR NUMARASI YAPIYORUM. dairemin. Kapıyı kapattığında, otomatik kilidin yerine oturduğunu duyuyorum. Bunu ayarladığı için minnettarım. Moskova'da kapıyı kilitlemek güvenli değil. kapıyı birkaç dakika bile açık bırakmayın. Suçlular cesur, becerikli ve görünüşe göre her yerde var olan kişilerdir.

Lucas'ın geri gelmeyeceğinden emin olmak için bir dakika daha gözlerimi kapatıp yatıyorum ve sonra bacaklarımın arasındaki sızıya aldırmadan yataktan fırlıyorum. Düşüncelerim otomatik olarak bu acının kaynağına yöneliyor ve bir kez daha o garip hüznün farkına varıyorum.

Muhtemelen Lucas Kent'i bir daha göremeyeceğim.

Kes şunu, kendimi azarlıyorum. Onun üzerinde durmak için bir neden yok. Seks yaptık, başka bir şey değil. Şimdi yapmam gereken şey, Obenko'nun Kent yol dışındayken Esguerra'ya saldırma şansı olup olmadığını bulmak. Eğer öyleyse, buradaki işim sonunda bitmiş olacak. Kimliğim sağlam, ama Ruslar bir sızıntı olduğunu anlayınca şüphe altında kalacağım.

Giyinirken Obenko'yu aradım. "Yeni bir şey var mı?" Telefonu açtığında soruyorum.

"Bir planımız var," diyor. "Esguerra'nın Boeing C-17'sini bulmayı başardık - bu boyutta havalanması planlanan tek özel uçak

önümüzdeki birkaç saat içinde. Gerisini Özbekistan'daki bağlantımız halledecek."

Botlarımın fermuarını çekerken duraksıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Özbekistan ordusu kendi toprakları üzerinde uçarken füze ateşleyecek.

hava sahası," diyor Obenko. "Elbette kazara. Ruslar memnun ama bir silah tüccarı yüzünden savaşa girmeyecekler. Bağlantımız hapis cezası alacak ve rütbesi düşürülecek, ama ailesine iyi bir tazminat ödenecek. sorun."

"Esguerra'nın uçağını mı vuracaksın?" Boğazımda soğuk bir düğüm oluşuyor. Esguerra'ya ne olacağı umurumda değil ama Lucas'ın ezilmiş bir metal yığını içinde ölmesi ya da paramparça olması düşüncesi...

"Evet. Ona burada saldırmak çok riskli olur. dört düzine paralı asker var. Başka türlü ona ulaşmamızın imkânı yok."

"Anlıyorum." Sanki biri mezarımın üzerinden geçmiş gibi her yerim üşüyor. "Yani hepsi ölecek."

"Eğer her şey plana uygun giderse, evet. Tehdidi tek atışta ve bizim tarafımızdan herhangi bir kayıp olmadan ortadan kaldıracacağız."

"Doğru." Sesime uygun bir coşku katmaya çalışıyorum ama başarılı olup olmadığını bilmiyorum. Tek düşünebildiğim Lucas'ın yanmış ve parçalanmış koca bedeni, gökyüzünü görmeden bakan solgun gözleri. Bunun bir önemi olmamalı -o benim için bir hiç- ama bu korkunç görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum.

Obenko dikkatimi tekrar ona çekerek, "Sizi çıkarmamız gerekiyor," diyor.

"Ruslar gerçekten kazmaya başlarsa ve Özbekistanlı bağlantımız konuşmaya karar verirse, bilginin bize nasıl ulaştığını bulmaları uzun sürmeyecektir. Talihsiz bir durum ama bunun bir risk olduğunu hep biliyorduk.

özel görev."

". " Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve burnumun kenarını ovuşturuyorum. "Takımla nerede buluşacağız?"

"Kon'kovo'ya giden trene binin. Orada senin için bir araba hazırlayacağız." Ve telefon elimde sessizleşti.

TOPLANMAM YIRMI DAKIKADAN AZ SÜRÜYOR. ALTI YILDIR MOSKOVA'DA YAŞIYORUM. ama önemsedığım çok az eşyaya sahip oldum. Biraz makyaj malzemesi, bir saç fırçası, bir iç çamaşırı, sahte pasaportum, silahım; hepsi bu.

büyük Gucci el çantama giriyor. Ayrıca giydiğim kıyafetlerin de -diz üstü düz çizmelerin içine sokulmuş tasarım kot pantolon, kaşmir kazak ve kalın, tam oturan bir parka- hem sıcak tutmasına hem de şık olmasına dikkat ediyorum. Birisi beni evden çıkarken görürse, bekledikleri gibi görüneceğim: acımasız soğuğa karşı sarınmış, işe giden genç bir kadın.

Toparlanmayı bitirdikten sonra, bütün daireyi silerim. parmak alıp dışarı çıkıyorum, kapıyı arkamdan dikkatlice kilitliyorum. Hırsızların içeri girmesi artık umurumda değil ama işlerini kolaylaştırmaya da gerek yok.

Sokağa çıktığımda kimse apartmanı izlemiyor gibi görünüyor, ama yine de takip edilmediğimden emin olmak için etrafıma dikkatle bakıyorum.

Metro istasyonuna yaklaşırken, Lucas'ın düşünceleri tekrar aklıma geliyor ve sıcak giysilerime rağmen ürpermeme neden oluyor. Mutlu olmalıydım - aylardır kaçmayı dört gözle bekliyordum- ama aklımı Lucas'ın kaderinden alamıyorum.

Hızlı mı yoksa yavaş mı ölecek? Onu öldüren füze mi yoksa kazanın kendisi mi olacak? Ölmek üzere olduğunu anlayacak kadar uzun süre bilinci açık kalacak mı?

Olanlarla bir ilgim olduğunu mu düşünecek?

Boğazımdaki düğüm genişliyor, boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Çılgınca bir an için, onu aramak, o uçağa binmemesi için uyarmak için karşı konulmaz bir dürtüye kapılıyorum. Çantamdaki telefona uzanıyorum, sonra elimi çekip cebime sokuyorum.

Aptal, aptal, aptal, diye kendimi azarlıyorum merdivenlerden metro istasyonuna inerken. Kent'in numarası bile bende yok. Olsaydı bile onu uyarmak Obenko'ya ve ülkeme ihanet etmek anlamına gelirdi.

Misha'ya ihanet etmek.

Hayır, asla. Sakin bir nefes alıyorum, Moskova'nın ezilmişliğini görmezden geliyorum.

Etrafımdaki yolcular. Bu noktada, operasyon benim elimde değil. Bir şeyleri değiştirmek istesem bile yapamam. Artık kontrol Obenko ve ve umabileceğim en iyi şey Rusya'dan hızlı bir çıkış yapmak.

Ayrıca, Lucas Kent'in Ukrayna'nın düşmanı haline gelen silah tüccarıyla bağlantısı olmasa bile, hayatımda herhangi bir romantizme yer yok. Kent'in ölü ya da diri olmasının bir önemi olmamalı çünkü her iki durumda da onu bir daha görmeyeceğim.

Trenin yaklaşması beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Etrafımdaki insanlar ilerliyor, kalabalık trene doğru ilerliyorlar ve ben

Kapılar kapanmadan içeri girebilmek için acele ediyorum.

Neyse ki . Bir raya tutunarak kendimi iki orta yaşlı kadının arasına sıkıştırıyorum ve oturan yaşlı bir adamın bakışlarını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Birkaç saat sonra Moskova metro sistemine katlanmak kalmayacağım.

Ait olduğum yere, Kiev'e doğru yola çıkacağım.

Gözlerimi kapatıyorum ve buna odaklanmaya çalışıyorum - eve dönmeye. Misha'nın yanında olmaya, onunla yüz yüze görüşemesem bile.

Küçük kardeşim şimdi on dört yaşında. Fotoğraflarını gördüm; yakışıklı bir genç, mavi gözleri parlak ve yaramaz. Tüm resimlerde hep gülüyor, arkadaşları ve kız arkadaşlarıyla takılıyor. Obenko bana sosyal biri olduğunu söyledi. Dışa dönük.

Ona verdikleri hayattan memnun.

O fotoğraflardan biri her elime geçtiğinde, saatlerce ona bakıp beni hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Sokakta ona yaklaşısam beni tanıyacak mı diye. Bu pek olası değil -evlat sadece üç yaşındaydı- ama yine de bir parçasının beni tanıyacağını hayal etmek hoşuma gidiyor.

Yetimhanedeki o acımasız yılda onunla nasıl ilgilendiğimi hatırlayacağımı.

Çatırdayan bir anons düşüncelerimi böldü. Gözlerimi açtığımda trenin yavaşladığını fark ediyorum.

Tren tamamen durduğunda kondüktör yüksek sesle "Gecikme için özür dileriz," diye tekrarlıyor. "Sorun kısa süre içinde çözülecektir."

Etrafımdaki yolcular hep bir ağızdan inliyor. Solumdaki orta yaşlı kadın küfretmeye başlıyor, sağındaki ise yolsuzluk yapan memurların işleri düzeltmek yerine kamu fonlarını cebe indirdiğine dair bir şeyler mırıldanıyor. Bu ayki ilk gecikme değil; bu kış yaşanan aşırı sıcaklar hem yollara hem de yeraltı metro raylarına zarar verdi ve işe gidip gelme sorununu daha da kötüleştirdi.

Moskova'nın iş çıkış saatindeki kabusu.

Sabırsızlığımı bastırıyorum ve telefonumu kontrol ediyorum. Beklediğim gibi, sinyal sıfır. Tünelin kalın duvarları tüm cep telefonu sinyallerini engelliyor, bu yüzden gecikmeyi görevlilere bildiremiyorum.

Harika. Sadece harika.

Hayal kırıklığıma teslim olmamaya çalışarak telefonu kaldırdım. Şansım varsa, bu sorun daha ciddi bir şey değil de küçük bir kaynak gerektiren bir şeydir. Geçtiğimiz ay, patlayan bir boru Moskova'da trafiği kilitledi ve metroda üç saat veya daha fazla gecikmelere neden oldu. Eğer bir şey varsa

Yine bu doğrultuda, öğleden sonraya kadar teslim alma yerime ulaşamayabilirim.

İstemesem de düşüncelerim yine Lucas'a dönüyor. Öğleden sonra geç saatlerde uçağı muhtemelen Özbekistan hava sahası üzerinde uçuyor olacak. O zamana kadar ölmüş bile olabilir. Patlama ve çarpışmanın etkisiyle paramparça olmuş bedenini hayal ettikçe midem asitle çalkalanıyor.

Kes , Yulia. Midemdeki çalkantı şiddetlenerek boş bir gümbürtüye dönüşüyor ve bu sabah kahvaltı etmeyi unuttuğumu rahatlayarak fark ediyorum. Toparlanıp yola çıkmak için o kadar acele ediyordum ki bir ısırık elma bile yiyememiştim.

Hasta hissetmeme şaşmamalı. Bunun Kent'le hiçbir ilgisi yok ve her şey aç olduğum gerçeğıyle ilgili.

Evet, işte bu, kendime söylüyorum. Sadece acıktım. Tren tekrar hareket etmeye başladığında ve noktama , biraz yiyecek alacağım ve her şey yoluna girecek.

Kiev'de güvende olacağım ve Lucas Kent'i bir daha asla düşünmeyeceğim.

Lucas

UÇAĞA VARDIĞIMDA, ESGUERRA DA DAHİL OLMAK ÜZERE TÜM EKİP zaten gemide ve savaş kıyafetleri giymiş. Bu giysiler kurşun geçirmez ve alev geciktiricidir, bu da onları gülünç derecede pahalı yapar. Esguerra'nın her görev için bu giysilerde ısrar etmesine minnettarım; adamlarımız arasındaki kayıpları en aza indirmeye yardımcı oluyorlar.

Uçaktaki son kişi benim ve uçağı ben , bu yüzden kıyafetlerimi giymez Al-Quadar terör örgütünün son kalesi olan Tacikistan'a doğru yola çıkıyoruz. Esguerra yakın zamanda kokusunu aldı ve aptallar birkaç ay önce karısını kaçıracak ona kazık attığından beri

onları haritadan kararlıydı. Ruslar bize güvenli geçiş izni verdi.

-Buschekov ile görüşmemizin amacı da buydu, dolayısıyla herhangi bir sorun beklemiyorum. Yine de Moskova'dan uzaklaştıkça ve Orta Asya'ya yaklaştıkça gözüm radarda olacak.

Dünyanın bu bölgesinde, kimse asla çok dikkatli olamaz.

Seyir irtifamıza ulaştığımızda, uçağı otomatik pilota alıyorum ve tüm silahlarımı kontrol ediyorum, tekrar bir araya getirmeden önce temizlemek için her birini ayırıyorum. Donanmada öğrendiğim ilk şeylerden biri buydu: her savaştan önce silahlarınızın hazır olduğundan emin olun. Esguerra'nın ekipmanları birinci sınıf ve hiç arıza yapmadı ama her şeyin bir ilki vardır.

Her şeyin iyi durumda olduğundan emin olduktan silahları kaldırıp radara tekrar bakıyorum.

Sıra dışı bir şey yok.

Koltuğumda geriye yaslanıp bacaklarımı uzatıyorum. Şimdiden hissedebiliyorum - adrenalinin yanmaya başladığını, damarlarımın derinliklerindeki heyecanın vızıltısını.

Her dövüşten önce beni saran beklenti.

Varış noktamıza ulaşmamıza daha birkaç saat olmasına rağmen zihnim ve bedenim şimdiden buna hazırlanıyor.

Ben bunun için yaratıldım, bunu yapmayı seviyorum. Savaşmak benim kanımda var. Bu yüzden liseden hemen sonra donanmaya yazıldım, bu yüzden ailemin benim için çizdiği yolu takip etme düşüncesine dayanamadım. Üniversite, hukuk fakültesi, büyükbabamın prestijli hukuk firmasına katılmak. Kendimi bunlardan herhangi birini yaparken hayal ettim. Bu tür bir hayatta boğulurdum, Manhattan'ın havasız, elit yönetim kurulu odalarında boğularak ölürdüm.

Ailem tabii ki anlamadı. Onlar için şirket hukuku -ve beraberinde gelen para ve prestij, başarının zirvesidir. Neden başka bir şey yapmak istediğimi, neden onların altın çocuklarından başka bir şey olmak istediğimi anlayamadılar.

On birinci sınıftayken ona endişelerimi dile getirdiğimde babam, "Hukuk okumak istemiyorsan tıp fakültesini deneyebilirsin," demişti. "Ya da uzun süre okulda kalmak istemiyorsan, yatırım bankacılığına girebilirsin. Sana bu yaz Goldman Sachs'ta bir staj ayarlayabilirim, Princeton başvurunda harika görünür."

Teklifini kabul etmedim. O anda nereye ait bilmiyordum ama Goldman Sachs'a, Princeton'a ya da ailemin beni okutmak için burunlarından getirerek para ödediği hazırlık okuluna ait olmadığını biliyordum. I sınıf arkadaşlarımdan farklıydı. Çok huzursuzdum, bastırılmış enerjiyle doluydum. Var olan her sporu yaptım, bulabildiğim her dövüş sanatı dersini aldım ama yeterli değildi.

Hâlâ bir şeyler eksikti.

Bu şeyin ne olduğunu son sınıfta Brooklyn'deki bir partiden eve sarhoş döndüğüm bir gece geç saatlerde keşfettim. Boş bir metro istasyonunda, Yukarı Doğu Yakası'ndan bir çocuktan kolay yoldan para koparmayı uman bir grup haydut tarafından saldırıya uğradım. Bıçaklarla silahlanmışlardı ve bende hiçbir şey yoktu ama umursamayacak kadar sarhoştum. O dövüş sanatı derslerinde aldığım eğitim her neyse devreye girdi ve kendimi hayatımın ilk gerçek dövüşünün içinde buldum.

Bir adamı bıçakladığım ve kanının ellerime gördüğüm bir kavga.
İçimde yaşayan şiddetin boyutlarını öğrendiğim bir dövüş.

ÖZBEKİSTAN ÜZERİNDE UÇUYORUZ, BULUNDUĞUMUZ YERDEN SADECE BİRKAÇ YÜZ MIL UZAKTA.

Esguerra pilot kabinine girdiğinde.

Kapının açıldığını duyunca yüzümü ona dönüyorum. "Yaklaşık bir buçuk saat içinde oraya varmak üzereyiz," diyorum sorusunu önceden yanıtlayarak. "İniş pistinde biraz buz var, bu yüzden şu anda bizim için buzı çözüyorlar. "İniş pistinde

Helikopterlerin yakıtları çoktan dolduruldu ve gitmeye hazırlar."

Teröristlerin saklandığından şüphelendiğimiz Pamir Dağları'na ulaşmak için o helikopterlere ihtiyacımız var.

"Mükemmel," diyor Esguerra, mavi gözleri parlayarak. "O bölgede olağandışı bir faaliyet var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, her şey sessiz."

"Güzel." Kabine girer ve yardımcı pilot koltuğuna oturur. "Dün geceki Rus kız nasıldı?" diye sorar, emniyet kemerini bağlarken.

Bir an kıskançlık hissediyorum ama sonra Yulia'nın bütün gece boyunca bana nasıl karşılık verdiğini hatırlıyorum. "Oldukça tatmin edici," diyorum zihnimi dolduran görüntülere gülümseyerek. "Kaçırdın."

"Evet, eminim," diyor ama en ufak bir üzüntü duymadığını görebiliyorum. Adam genç karısına kafayı takmış. Dünyanın en güzel kadını onun önünde çırılçıplak geçit töreni yapsa bile gözünü bile kırpmayacağını hissediyorum. Esguerra iyice yakalandı, hem de esir tuttuğu bir kız tarafından.

Bu düşünce beni sırtıtmaya itiyor. "Söylemeliyim ki, seni mutlu bir evliliği olan bir adam olarak görmeyi hiç beklemiyordum," diyorum ona, bu fikir beni eğlendiriyor.

Esguerra kaşlarını kaldırır. "Bu doğru mu?"

Omuz silkiyorum, sırtışım azalıyor. Patronumla tam olarak arkadaş sayılmam - Esguerra'nın hiç kimseyle özellikle arkadaş olduğunu bilmem - ama nedense bugün daha cana yakın görünüyor.

Ya da belki de muhteşem bir tercüman sayesinde keyfim yerinde.

"Elbette," diyorum Esguerra'ya. "Bizim gibi insanlar genellikle iyi bir koca malzemesi."

Aslında, ev hayatına daha az uygun iki kişi düşünemiyorum.

Esguerra kıkırdıyor. ", Nora'nın beni 'iyi bir koca adayı' olarak görüp görmediğini bilmiyorum."

"Eğer , o zaman yapmalı." Kontrollere geri dönüyorum. "Aldatmıyorsun, ona iyi bakıyorsun ve daha önce onu kurtarmak için hayatını tehlikeye attın. Eğer bu iyi bir koca olmak değilse, nedir bilmiyorum." Ben konuşurken radar ekranında bir hareketlilik fark ettim.

Kaşlarımı çatarak daha yakından bakıyorum.

"Ne oldu?" Esguerra'nın sesi keskinleşir.

"Emin değilim," diye söze başlıyorum ve o anda şiddetli bir sarsıntı uçağı sarsarak beni neredeyse koltuğumdan fırlatıyor. Uçak eğildi, aşağı doğru eğildi

ve kontrollerin çılgınca bip sesini damarlarımda adrenalini patlıyor.

Vurulduk.

Bu düşünce zihnimde çok net.

Kontrolleri elime alarak, kalın bir bulut tabakasının içine dalarken uçağı düzeltmeye çalışıyorum. Kalp atışlarım roket , çarpıntıları kulaklarımda duyuluyor. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, lanet olası kahretsin-"

"Bize ne çarptı?" Esguerra'nın sesi sakın, neredeyse ilgisiz geliyor. Motorların gıcırdadığını ve teklediğini duyabiliyorum ve sonra çılgık sesleriyle birlikte duman kokusu bana ulaşıyor.

Yanıyoruz.

Lanet olsun.

"Emin değilim," diyebilirdim. Uçak burun üstü çakılıyor ve bir saniyeden daha uzun süre düzelmesini . "Ne fark eder ki?"

Uçak sallanıyor, motorlardan korkunç bir püskürme sesi çıkıyor ve biz doğruca aşağıya doğru iniyoruz. Pamir Dağları'nın zirveleri uzaktan görünüyor ama oraya varmak için çok uzaktayız.

Hedefimize ulaşmadan kaza yapacağız.

Siktir, hayır. Ölmeye hazır değilim.

Küfrederek, çabalarımın boşa gittiğini bildiren göstergeleri görmezden gelerek kontrollerle boğuşmaya devam ediyorum. Uçak benim rehberliğimde düzleşiyor, motorlar kısa bir an için devreye giriyor ama sonra tekrar burun üstü çakılıyor. Bunca yıllık pilotluk tecrübemi kullanarak manevrayı tekrarlıyorum ama nafi.

Tek yapabildiğim inişimizi birkaç saniye yavaşlatmak.

Ölümünüzden önce hayatınızın gözünüzün önünden geçtiğini söylerler. Farklı yapabileceğin her şeyi düşündüğünü söylerler, her şeyi

yapma şansınız olmadı.

Bunların hiçbirini düşünmüyorum.

Elimden geldiğince uzun süre hayatta kalmaya çalışıyorum.

Yanımdaki Esguerra sessiz, elleri koltuğunun kenarını kavrarken yer bize doğru hızla yaklaşıyor, aşağıdaki küçük nesneler giderek büyüyor. I Ağaçları seçebiliyorum -şu anda bir ormanın üzerindeyiz- ve sonra yaprakları dökülmüş ve karla kaplanmış tek tek dalları görüyorum.

Artık çok yakınız, çok yakınız ve uçağı yönlendirmek için son bir girişimde bulunarak onu yüz metre ötedeki daha küçük ağaç ve çalı kümesine yönlendiriyorum.

Ve sonra oradayız, kemik kıran bir güçle ağaçların arasından geçiyoruz.

Garip bir şekilde, son düşüncem o oldu. Bir daha asla göremeyeceğim

Rus kızı.

II

GÖZALTI

Yulia

YEDİ BUÇUK SAAT.

Tren o tünelde yedi buçuk saat boyunca mahsur kaldı. Bir sonraki istasyonda kapılar nihayet açıldığında hissettiğim rahatlama o kadar güçlü ki, gerçekten titriyorum.

Ya da belki açlık ve susuzluktan titriyorum. Bunu söylemek imkânsız.

Lanetli trenden dışarı adım atarak, bitkin sürünün arasından geçiyorum, ve yürüyen merdivenle yukarı çıkın. Hemen Obenko'yu aramalıyım; işverenlerim endişeden deliye dönmüş olmalı.

"Yulia? Ne oluyor lan?" Beklendiği gibi, Obenko öfkeli. "Neredesin sen?"

"Rizhskaya'da." Gideceğim yerden yaklaşık yirmi durak tren istasyonunun adını verdim. "Kaluzhsko-Rizhskaya hattındaydım."

"Ah, lanet olsun. O salak yüzünden sıkışıp kaldın."

"Evet." İnsanlar yanımdan aceleyle geçerken merdivenlerin tepesindeki buzgibi duvara yaslanıyorum. Kondüktörden gelen son bilgiye göre gecikmenin nedeni iki tren önümüzde yaşanan bir rehine olayıydı. Bir Çeçen vatandaşının aklına ev yapımı bir bomba bağlamak ve treni kaçırmakla tehdit etmek gibi parlak bir fikir gelmiş.

Talepleri karşılanmazsa kendini havaya uçuracaktı. Polis onu etkisiz hale getirmeyi başardı, ancak bunu güvenli bir şekilde yapmaları saatler sürdü.

Olayın ciddiyeti düşünüldüğünde

Durum böyleyken, akşam olmadan trenden inebilmemiz bir mucize.

". " Obenko'nun sesi biraz daha sakın geliyor. "Ekibin toplanma yerine sağlayacağım. Trenler yeniden çalışmaya başladı mı?"

"Kaluzhsko-Rizhskaya hattı değil. Bu gece geç saatlerde yeniden çalışmaya başlayacağını söylediler. Taksiye binmem gerekecek." Bir o yana bir bu yana kayıyorum, mesanem bana tuvalete gitmeyeli saatler olduğunu hatırlatıyor. Buna ve yemeğe çok acil ihtiyacım var ama önce bilmem gereken bir şey var. "Vasiliy İvanoviç," diyorum tereddütle, patronuma tam adı ve soyadıyla hitap ederek, "operasyon... başarılı oldu mu?"

"Uçak bir saat önce düşürüldü."

Dizlerim bükülüyor ve baş döndürücü bir an için istasyonun odağı bulanıklaşıyor. Eğer arkamdaki duvar olmasaydı, düşebilirdim.

"Hayatta kalan var mıydı?" Sesim boğuk çıkıyor ve devam etmeden önce boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Yani... hedefin öldürüldüğünden emin misin?"

elendi mi?"

"Henüz kayıp raporu elimize ulaşmadı ama Esguerra'nın nasıl hayatta kalmış olabileceğini anlamıyorum."

"Oh. Güzel." Boğazımda safra birikiyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Kalın kalın yutkunarak, "Şimdi gitmeliyim, şu taksiyi bul." demeyi başarıyorum.

"Pekâlâ. Herhangi bir sorun olursa bizi haberdar edin."

". " Telefonu kapatmak için düğmeye basıyorum ve başımı duvara soğuk havayı içime çekiyorum. Kendimi hasta hissediyorum, midem asit ve boşlukla dolup taşıyor. Hızlı bir metabolizmam var ve açlıkla hiçbir zaman iyi başa çıkamadım, ama yemek yokluğundan hiç bu kadar kötü hissettiğimi hatırlamıyorum.

Soluk mavi gözler boş ve görmüyor. Sert, kare çenesinden kan akıyor.

Hayır, dur. Duvardan uzaklaşmak için kendimi zorluyorum. Oraya gitmeme izin vermeyeceğim. Sadece açım, susuzum ve yorgunum. Bu sorunları çözdüğümde her şey yoluna girecek.

Öyle olmalı.

BİR TAKSİ BULMAYA ÇALIŞMADAN ÖNCE, OTELİN YANINDAKİ KÜÇÜK BİR KAFEYE GİDİYORUM.

ve tuvaletlerini kullanıyorum. Ayrıca bir fincan sıcak çay alıyorum ve üç tane etli pirozhki -küçük tuzlu turtalar- . Sonra kendimi çok daha insani hissederek taksi bulup bulamayacağıma bakmak için dışarı çıkıyorum.

İstasyonun etrafındaki sokaklar tam bir kabus. Trafik tamamen durmuş gibi görünüyor ve tüm taksiler dolu. Trenlerde yaşananlar göz önüne alındığında bu beklenmedik bir durum değil, ancak yine de son derece can sıkıcı.

Trafiğin daha az olduğu bir yere yürüyerek ulaşma umuduyla hızlı adımlarla yürümeye başlıyorum. Arabaya binmenin bir anlamı yok. İki saat içinde bloklar. Uçak düştüğüne göre, mümkün olduğunca çabuk idarecilerime ulaşmalıyım.

Uçak. Mide bulandırıcı görüntüler zihnimi tekrar istila ederken nefesimi içime çekiyorum. Bunu düşünmekten neden vazgeçemediğimi bilmiyorum. Lucas'ı yirmi dört saatten az bir süredir tanıyordum ve bu sürenin çoğunu ondan korkarak geçirmiştım.

Ve o zamanın geri kalanında onun kollarında zevk içinde çılgılık atarken, küçük bir ses bana hatırlatıyor.

Hayır, dur.

Yavaş hareket eden yayaların etrafında zikzaklar çizerek hızımı artırıyorum. *Onu düşünme, onu düşünme...* Adımlarımla tempo tutarak kelimelerin zihnimde yankılanmasına izin veriyorum. *Eve, Misha'ya gidiyorsun.* Adımlarımı hızlandırıyorum.

Biraz daha, neredeyse koşuyorum. Bu kadar hızlı hareket etmek sadece beni hedefime daha çabuk ulaştırmakla kalmıyor, aynı zamanda beni sıcak da tutuyor. *Onu düşünme, Eve gidiyorsun.*

Bu şekilde ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum ama sokak lambaları yandığında havanın çoktan kararmaya başladığını fark ediyorum. Telefonumu kontrol ettiğimde saatin neredeyse akşam altı olduğunu görüyorum.

İki buçuk saattir bu işteyim ve etrafımdaki trafik her zamanki gibi kötü.

Durdum ve hayal kırıklığı içinde etrafıma bakındım. Büyük bir yol boyunca yürüyordum.

bir taksi yakalama şansımı en üst düzeye çıkarmak için, ancak bu hatalı bir strateji görünüyor. Belki de yapmam gereken şey trafiğin yoğun olduğu ana bölgelerden uzaklaşmak ve şansımı daha küçük sokaklarda denemek. Eğer orada bir araba bulursam, şoför beni daha belirsiz yollardan şehir dışına çıkarabilir. Talep ettiği ekstra parayı ona ödeyeceğim.

Ara sokaklardan birine döndüğümde bir blok bir park görüyorum. Çaprazlama geçmeye karar veriyorum ve sonra diğer taraftaki küçük caddelerden birine çıkıyorum. Hâlâ doğru yöne gidiyor olacağım ama en işlek bölgeden uzakta olacağım. Taksi olmasa bile belki orada bir otobüs bulabilirim.

Önümüzdeki birkaç saat içinde varış noktama ulaşmamın bir yolu olmalı.

Telefonum çantamda titriyor ve onu çıkarıyorum. "Evet?"

"Neredesin sen?" Obenko'nun sesi de en az benim kadar sinirli geliyor. "Ekip lideri gerginleşiyor. Kremlin ne olduğunu öğrenene sınırı geçmiş olmak istiyor."

"Hâlâ şehirdeyim, şimdilik yürüyorum. Trafik imkansız." O Parka girdiğimde kar ayaklarımın altında çıtırdıyor. Burayı temizleme zahmetine girmemişler, bu yüzden tüm yürüyüş yolları kalın bir buz tabakasıyla kaplı.

"Siktir."

"Evet." Bir köpek pisliği yığınının üzerinden geçerken buzda kaymamaya çalışıyorum. "Bu gece oraya gitmek için elimden geleni yapacağım, söz veriyorum."

"Pekâlâ. Yulia..." Obenko bir an duraksıyor. "Sabaha kadar orada olmazsan ekibi geri çekmek zorunda kalacağımızı biliyorsun, değil mi?" Sesi sessiz, neredeyse özür diler gibi.

"Biliyorum." Ses tonumu aynı seviyede tutuyorum. "Orada olacağım." "Güzel. Bunu yaptığından emin ol."

Telefonu kapatıyor ve ben artan endişeyle daha hızlı yürüyorum. Ekip bensiz ayrılırsa ve ben yakalanırsam, ölmüş sayılırım. Kremlin'in casuslara karşı nazik olmadığı biliniyor ve teşkilatımızın tamamen kayıt dışı olması işleri on kat daha kötü hale getiriyor. Ukrayna hükümeti beni geri almak için pazarlık yapmayacak, çünkü varlığımdan haberleri yok.

Sarhoş erkek kahkahalarını ve karda gıcırdayan ayakkabı seslerini duyduğumda neredeyse parktan çıkmıştım.

Arkama baktığımda, yaklaşık yüz metre geride, eldivenli ellerinde şişeler olan küçük bir grup adam görüyorum. Yürüyüş yolunun her yerinde ama dikkatleri açık bir şekilde bana odaklanmış durumda.

"Hey, genç bayan," diye içlerinden biri, kelimeleri geveleyerek. "Bizimle partiye gelmek ister misin?"

Başka tarafa bakıyorum ve daha da hızlı yürümeye başlıyorum. sadece sarhoş, ama altıya karşı bir olunca sarhoşlar bile tehlikeli olabiliyor. Onlardan korkmuyorum - silahım ve eğitimim var - ama bu akşam belaya ihtiyacım yok.

"Genç bayan," diye bağılıyor sarhoş, bu sefer daha yüksek sesle. "Kaba davranıyorsun, bunu biliyor musun?"

Arkadaşları sırtlan sürüsü gibi gülüyor ve sarhoş tekrar bağılıyor, "Siktir , kaltak! Eğer parti yapmak istemiyorsan, gitsin!"

Onları görmezden gelip yoluma devam ediyorum, her ihtimale karşı sol elimi çantama sokup silahımı arıyorum. Parktan çıktığımda ve

Sokakta sesleri azalıyor ve artık beni takip etmediklerini fark ediyorum.

Rahatlamış bir şekilde elimi çantamdan çıkarıp biraz daha yavaş bir tempoyla caddeye devam ediyorum. Bacaklarım ağrıyor ve topuğumun yan tarafında bir su toplaması oluşuyor gibi hissediyorum. Düz botlarım topuklulardan çok daha rahat ama üç saat boyunca hızlı yürümek için yapılmamışlar.

Artık daha meskûn bir bölgedeyim, bu hem iyi hem de kötü. Burada trafik daha iyi -sadece caddeden birkaç araba geçiyor- ama Sokak lambaları seyrek ve bölge neredeyse tamamen ıssız. Uzaktan gelen erkek kahkahaları tekrar kulaklarıma ulaşıyor ve yorgun kaslarımın verdiği rahatsızlığı görmezden gelerek kendimi daha hızlı gitmeye zorluyorum.

Beş blok kadar yürüdükten sonra onu görüyorum: elli metre kadar ileride, caddenin karşısındaki kaldırımın yanında bir taksi duruyor. Kısa boylu, zayıf bir adam iniyor.

Rahatlamış bir şekilde, "Bekle!" diye bağıryorum ve tam kapıyı kapatmaya başladığı sırada arabaya doğru koşuyorum.

Gözümün ucuyla ışıkları gördüğümde ve bir motorun gürültüsünü duyduğumda neredeyse kabinin yanındaydım.

Anlık bir tepkiyle kendimi yana atıyorum ve bir araba yanımdan hızla geçerken yere çarpıyorum. Buzlu asfaltta yuvarlanırken, sürücünün sarhoşça kükrediğini duyuyorum ve ardından sert bir şey başımın yan tarafına çarpıyor.

Dünyam kararırken son düşüncem o sarhoşları vurmam gerektiği idi.

Lucas

SESLER. UZAK BİP SESLERİ. DAHA FAZLA SES.

Kulaklarımdaki uğultu gibi sesler de gidip geliyor. Başım kalın ve ağır hissediyor, acı beni dikenli bir battaniye gibi sarıyor.

Yaşıyorum. Yaşıyorum.

Farkına varış yavaş yavaş, aşama aşama içime sızıyor. Bununla birlikte kafatasımda keskin bir zonklama ve bir mide bulantısı dalgası geliyor.

Neredeyim ben? Ne oldu?

Sesleri anlamak için
zorlanıyorum.

Ses tonlarındaki farklılıklara bakılırsa iki kadın ve bir erkek. Yabancı bir dilde konuşuyorlar, tanımadığım bir dilde.

Başımdaki zonklama gibi mide bulantım da şiddetleniyor. Göz kapaklarımı açmak için tüm gücümü harcıyorum.

, parlaklığı acı veren bir floresan ışığı titriyor. Dayanamayıp gözlerimi kapatıyorum.

Bir kadın sesi bir şeyler haykırıyor ve hızlı ayak sesleri duyuyorum.

Bir el yüzüme dokunuyor, bir yabancının parmakları göz kapaklarıma uzanıyor.

Parlak ışık tekrar gözlerime vuruyor ve ben geriliyorum, acı tekrar içime işlerken ellerim yumruk oluyor. İçgüdülerim savaşmak, bu her kimse ona saldırmak istiyor ama bir şey kollarımı hareket ettirmemi engelliyor.

"Dikkatli ol." Erkek sesi kalın bir yabancı aksanla da olsa İngilizce konuşuyor. "Hemşire sadece sizi kontrol ediyor."

El yüzümü terk ediyor ve ben gözlerimi açık kalmaya zorluyorum. kafatasımdaki acı. Her şey bulanık görünüyor ama birkaç kez göz kırptıktan sonra yatağın yanında duran adama odaklanabiliyorum.

Subay üniforması giymiş, ellili yaşlarının başında, zayıf, keskin hatlı bir yüze sahip görünüyor. Ona baktığımı görünce, "Ben Albay Sharipov. Lütfen bana adınızı söyler misiniz?"

"Neredeyim ben? Ne oldu?" Kısık sesle soruyorum, kollarımı bir kez daha hareket ettirmeye çalışıyorum. Yapamıyorum ve bunun yatağa kelepçelendiğim için olduğunu fark ediyorum. Bacaklarımı oynatmaya çalıştığımda sağımı oynatabiliyorum ama solumu oynatamıyorum. Onu sabit tutan hantal ve ağır bir şey var ve onu çekiştirmek acı içinde tıslamama neden oluyor.

Sharipov ilk sorumu yanıtlarken, "Taşkent'te bir hastanedesin," diyor. "Kırık bir bacağınız ve ciddi bir beyin sarsıntınız var. Hareket etmemenizi tavsiye ederim."

Taşkent. Bu, hedefimiz olan Tacikistan'ın sınır komşusu Özbekistan'da olduğum anlamına geliyor. Bunu düşünürken zihnimdeki bulanıklığın bir kısmı dağılıyor ve neler olduğunu hatırlıyorum.

Çıglıklar. Duman kokusu. Çarpışma.

Sikeyim.

"Diğerleri nerede?" Aniden öfkelenerek bileklerimdeki bağları çekiştirdim. "Esguerra ve diğerleri?"

"Birazdan söyleyeceğim," diyor Sharipov. "Önce adını öğrenmeliyim."

Kafatasımdaki acı düşünmeme izin vermiyor. "Lucas Kent," diye homurdanıyorum. Yalan söylemenin bir anlamı yok. Esguerra'dan bahsettiğimde şaşırılmış gibi görünmüyordu -bu da kim olduğumuz hakkında zaten bir fikri olduğu anlamına geliyor. "Ben Esguerra'nın ikinci adamıyım."

Sharipov beni inceliyor. "Anlıyorum. Bu durumda Bay Kent, Julian Esguerra'nın hayatta olduğunu ve burada, hastanede olduğunu bilmek sizi memnun edecektir. Kırık bir kolu, çatlak kaburgaları ve başından aldığı bir yara var ama çok ciddi görünmüyor. Bilincinin yerine gelmesini bekliyoruz."

Başım patlayacakmış gibi hissediyorum ama yine de bir rahatlama hissinin farkındayım. Adam ahlaksız bir katil -bazıları psikopat da diyebilir- ama ben

Yıllar içinde onu tanıdım ve ona saygı duyuyorum. Başboş bir füze tarafından öldürülürse çok yazık olur. Bu da bana şunu hatırlatıyor.

"Ne oldu lan? Neden bağlandım?"

Albay bana sabit bir şekilde bakıyor. "Kendi güvenliğiniz ve hemşirelerin güvenliği için kelepçelendiniz Bay Kent. Mesleğiniz dolayısıyla buradaki personeli riske atma konusunda kendimizi rahat hissetmedik. Burası sivil bir hastane ve-"

"Oh, Tanrı aşkına." Dişlerimi sıkıyorum. "Hemşirelere zarar vermeyeceğime söz veriyorum, tamam mı? Çıkar şu lanet kelepçeleri. Hemen."

Birkaç saniye boyunca bakiştık. Sonra Sharipov başıyla kısa, sarsak bir hareket yapıyor ve hemşirelerden birine yabancı dilde bir şeyler söylüyor. Siyah saçlı kadın yanıma gelip kelepçeleri açıyor ve bana sürekli temkinli bakışlar atıyor. Sharipov'a odaklanmaya devam ederek onu görmezden geliyorum.

"Ne oldu?" Biraz daha sakın bir ses tonuyla tekrarlıyorum, hemşire odanın diğer tarafına kaçarken ellerimi bileklerimi ovma için birleştiriyorum. Başımdaki çarpıntı bu hareketle daha da kötüleşiyor ama sorgulamada ısrar ediyorum. "Uçağı kim düşürdü ve diğer adamlara ne oldu?"

Sharipov, "Korkarım şu anda kazanın kesin nedeni araştırılıyor," diyor. Belli belirsiz rahatsız görünüyor. "Bu mümkün bir iletişimsizlik oldu."

"Bir iletişimsizlik mi?" Ona inanmaz bir bakış attım. "Bize ateş mi ettiniz? Bölgeden güvenli bir şekilde geçmemize izin verileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Elbette." Şimdi daha da rahatsız görünüyor. "Bu yüzden şu anda bir soruşturma yürütüyoruz. Bir hata yapılmış olması mümkün-"

"Bir hata mı?" *Çığlıklar, duman...* "Lanet olası bir hata mı?" Beynim Kafatasıma bir davulcu yerleşmiş gibi hissediyorum. "Diğerleri nerede lan?"

Sharipov neredeyse belli belirsiz irkilir. "Korkarım Esguerra ve senin dışında hayatta kalan sadece üç kişi var. Onlar da hâlâ baygın. tespit etmemize yardımcı olabileceğinizi umuyorum." Göğüs cebine uzanarak telefonunu çıkardı ve bana ekranı gösterdi. "Bu ilki."

İçim burkuldu. O fotoğraftaki adamı tanıyorum.

John "Kum Adam" Sanders, İngiliz eski bir mahkum. Bıçaklar ve el bombaları konusunda becerikli. Onunla antrenman yaptım, bilardo oynadım. Eğlenceliydi, hatta

sarhoş olduğu zaman.

Artık o kadar eğlenceli olmayabilir. Yüzünün yarısı çıtır çıtır pişmişken olmaz.

"Uçak patladı," diyor Sharipov, muhtemelen benim yüz ifademden etkilenerek. "Vücudunun büyük bölümünde üçüncü derece yanıklar var. Kapsamlı deri nakillerine ihtiyacı olacak - tabii hayatta kalırsa. Adını biliyor musunuz?"

"John Sanders," diyorum kısık sesle, telefonu almak için uzanıyorum. Bedenim bu hareketi protesto ediyor, şakaklarım yine mide bulandırıcı bir ağrıyla zonkluyor ama diğerlerini görmem gerekiyor. Telefonu yaklaştırarak bir sonraki fotoğrafa tıklıyorum.

Sol gözünün yara izi dışında bu yüz neredeyse tanınmaz halde. Yeni bir acemi, bu göreve getirmeyi düşündüğüm biri.

"Jorge Suarez," diyorum bir sonraki resme geçmeden önce.

Bu sefer bir tahminde bile bulunamıyorum. Tek gördüğüm yanmış et. "Hâlâ hayatta mı?" Sharipov'a bakıyorum. Bağırsaklarımdaki çalkantının kötüleştiğini hissedebiliyorum ve bunun sadece kısmen beyin sarsıntım yüzünden olduğunu biliyorum.

Albay başını sallar. "Durumu kritik ama atlatabilir. Bir sonraki resme bakarsanız vücudunun alt kısmını görürsünüz. O kadar yanmamış."

Mide bulantıyla savaşıyor dediğini yapıyorum ve yırtık koruyucu giysi şeritleriyle kaplı kılı bacakları inceliyorum. Patlama, koruyucu giysiyi patlatmış olmalı.

Koruyucu ; bu malzemenin uçağın havaya uçmasına değil, kısa süreli bir yangına dayanması gerekiyor. Sadece bacaklarına bakarak adamın kim olduğunu söylemek zor. Tabii... Gözlerimi kısarak resme daha yakından bakıyorum ve sonra onu görüyorum.

Savaş kıyafetinin yırtık pırtık parçalarından birinin arkasında bir kuş dövmesi. "Gerard Montreau," diyorum kesin bir ifadeyle. Genç Fransız takımında bu dövmeye sahip tek kişi.

Telefonu göğsüme indirerek Sharipov'a bakıyorum. "Neden yanmadım? Patlamadan nasıl kurtuldum? Peki ya Esguerra? O da -"

"Hayır, o iyi," diye beni rahatlatıyor Sharipov. "Ya da en azından yanmadı. Siz ikiniz pilot kabinindeydiniz ve kaza sırasında uçağın ana gövdesinden ayrıldınız. Uçağın arka kısmı patladı ama yangın size ulaşmadı."

Başımdaki zonklama dayanılmaz hale geliyor ve gözlerimi kapatıp her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Elli kişiden beşi. Grubumuzdan geriye sadece bu kaldı. Geri kalanlar öldü. Yandılar ya da oldular. Yangın uçağın arka kısmını sararken yaşadıkları dehşeti hayal edebiliyorum. Hayatta kalanların olması bile mucizeden başka bir şey değil - fotoğraflardaki üç adam bunu böyle görmeyecektir.

Bir hata. Ne saçmalık ama.

Bu işin aslını öğreneceğim ama önce işimi yapmalıyım.

Göz kapaklarımı tekrar zorlayarak gözlerimi kısıyorum ve hâlâ elimde tuttuğum telefona temkinli bir şekilde uzanan Sharipov'a bakıyorum. Bu adam ne yapacağımı sanıyor? Hastanelerinde aciz bir şekilde yataarken onu boğacağımı mı?

Bu "hatadan" onun sorumlu olduğunu öğrenmediğim sürece yapmayacağım.

"Esguerra için birkaç koruma bulmalısın," diyorum telefonu daha sıkı tutarak. "Burada güvende değil."

Albay bana kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsunuz? Hastane tamamen güvenli-"

"Pek çok düşmanı var, bunların arasında kalesi sınırınızın hemen karşısında olan terörist grup Al-Quadar da var. Koruma ayarlamalısınız ve bunu hemen şimdi yapmalısınız."

Sharipov hâlâ kuşkulu görünüyor, ben de ekliyorum: "Kremlin'deki müttefikleriniz onun öldürülmesinden ya da sizin gözetiminizdeyken kaçırılmasından memnun. Özellikle de bu olaydan sonra. talihsiz bir 'hata'."

Sharipov'un ağzı gerilir, ama bir süre sonra, ". Birkaç asker getirteceğim. Kimsenin izinsiz girmediğinden emin olacaklar. patronunun yanına geliyor."

"Güzel. Birkaç taneden fazla kullanın. Kırk ya da elli iyi olur. Şunlar Teröristler ona karşı çok sertler." Başım mutlak bir acı içinde ve alçıdaki bacağım sadece kırık bir kemiğin yapabileceği gibi ağrımaya başlıyor. "Ayrıca, beni Peter Sokolov ile temasa geçirmelisin-"

"Onunla çoktan konuştuk. Nerede olduğunuzu biliyor ve sizi ve diğerlerini almak için bir uçak gönderiyor. Şimdi, lütfen." Sharipov elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatır. "Telefonumu geri verin, Bay Kent."

Peter'la kendim konuşmakta ısrar etmek için ağzımı açıyorum ama daha bir şey söyleyemeden koluma keskin bir şeyin battığını hissediyorum. Hemen, ağır bir

Halsizlik içime yayılıyor, acıyı köreltiyor. Göz ucuyla bir hemşirenin elinde bir şırıngayla geri çekildiğini görüyorum. "Bu da ne-" diye başlıyorum ama artık çok geç.

Karanlık çöküyor ve ben başka hiçbir şeyin farkında değilim.

Yulia

"SANA SÖYLEDİM, BEN İYİYİM."

Hemşirenin ciyaklayan itirazlarına aldırmadan serum iğnesini bileğimden çıkarıp ayağa kalkıyorum. Başım dönüyor ve başım ağrıyor ama hareket etmem gerekiyor. Hastane penceresinden içeri süzülen güneş ışığına bakılırsa çoktan sabah olmuş ya da geç olmuş. Çıkartma ekibi muhtemelen çoktan gitmiştir, ama gitmemiş olma ihtimallerine karşı, hemen Obenko'yla temasa geçmem gerekiyor.

"Çantam nerede?" Hemşireye odayı çılgınca tarayarak soruyorum.

"Çantama ihtiyacım var."

"İhtiyacınız olan şey " Kızıl saçlı hemşire kollarını kocaman göğsünün önünde kavuşturarak geçti. "O direğe çarptığın için kafanda yumurta büyüklüğünde bir şişlik var ve dün gece getirildiğinden beri baygınsın. Doktor önümüzdeki yirmi dört saat boyunca seni izlememiz gerektiğini söyledi."

Ona ters ters bakıyorum. Başım çatlayacakmış gibi hissediyorum ama burada kalmak ölüm fermanımı imzalamak anlamına geliyor. "Çantam nerede?" Tekrar ediyorum. Üzerimde sadece bir hastane önlüğü olduğunun rahatsız edici bir şekilde ama kıyafetleri ve cehennemden gelen baş ağrısını daha sonra düşüneceğim.

Kadın gözlerini devirir. "Oh, Tanrı aşkına. Sana çantanı verirsem, uzanıp uslu durur musun?"

"Evet," diye yalan söylüyorum ve odanın diğer tarafındaki bir dolaba doğru izliyorum. Dolabın kapağını açıp Gucci el çantamı çıkarıyor ve geri gelir.

"bakalım." Çantayı ellerime tutuşturdu. "Şimdi düşmeden önce ."

Dediğini yapıyorum, ama tek nedeni önümdeki yolculuk için gücümü korumam gerekiyor. Burada uyanalı on dakikadan az oldu ve ayakta durmanın zorluğundan titriyorum. Muhtemelen tıbbi gözetim altında olmam gerekiyor ama bunun için zaman yok.

Çok geç olmadan Moskova'dan gitmeliyim.

Hemşire boş yatağın çarşaflarını değiştirmeye başlıyor, ben de Obenko'yu aramak için telefonumu çıkarıyorum.

Çalıyor, çalıyor ve çalıyor...

Kahretsin. açmıyor.

Tekrar deniyorum. *Hadi, hadi, aç şunu.*

Hiçbir şey yok. Cevap yok.

Umutsuzluğa kapılarak numarasını üçüncü kez arıyorum.

"Yulia?"

Tanrı'ya şükür. "Evet, benim. Moskova'da bir hastanedeyim. Neredeyse bir araba çarpıyordu, uzun hikâye. Ama şimdi gidiyorum ve-"

"Artık çok geç, Yulia." Obenko'nun sesi sessiz. "Kremlin ne olduğunu biliyor ve Buschekov'un adamları seni arıyor."

Buz gibi bir ürperti yayılıyor içime. "Bu kadar çabuk mu?"

"Esguerra'nın adamlarından biri Moskova'da iyi bağlantılara sahip. Füzeyi öğrenir öğrenmez onları harekete geçirdi."

"Kahretsin."

Hemşire çarşafları boş yatağın üzerinde büyük bir yığın halinde toplarken bana pis bir bakış atıyor.

"Özür dilerim," diyor Obenko ve ciddi olduğunu biliyorum. "Ekip lideri adamlarını çekmek zorunda kaldı. Şu anda Rusya'da hiçbirimiz için güvenli değil."

"Elbette," diyorum otomatik pilotta. "O doğru olanı yaptı."

"İyi şanslar, Yulia," diyor Obenko ve bağlantıyı keserken tık sesini duyuyorum. Artık tek başımayım.

HEMŞİRE ÇARŞAFLARI ALIP GIDENE KADAR BEKLEDİM VE SONRA KALKTIM.
tekrar, bu sefer herhangi bir müdahale olmadan.

İçimde dolaşan panik, herhangi bir ağrı kesiciden daha güçlü. Çantamın durduğu dolaba doğru yürüyüp içine bakarken baş ağrımın farkında bile değilim.

Umduğum gibi, kıyafetlerim de orada, düzgünce katlanmış. Kapının kapalı olduğundan emin olmak için odanın girişine hızlıca bir göz attıktan sonra hastane önlüğümü çıkarıp daha önce giydiğim kıyafetleri giyiyorum. Bunu yaparken, ben

Tek yaramın başımdaki şişlik olmadığını fark ettim. Vücudumun sağ tarafı tamamen morarmış ve her yerimde sıyrıklar var.

Aptal sarhoş. Şansım varken onu ve sırtlan arkadaşlarını vurmalıydım.

Hayır. Sakinleştirici bir nefes alıyorum. Öfke artık anlamsız. Bu göze alamayacağım bir dikkat dağınıklığı. Rusya'dan çıkabilmem için hâlâ küçük bir şans var. Umudumu yitiremem.

En azından henüz değil.

Uzun sarı buklelerimi daha az fark edilir kılmak için saçlarımı topuz yapıyorum ve sonra çantamın içindekileri hızlıca kontrol ediyorum. Cüzdanımdaki nakit para ve silahım dışında her şey orada. Ama bu beklenen bir şey. Çantanın kendisi ben baygınken çalınmadığı için şanslıyım. Çantanın alt kısmındaki astarın içine bir miktar acil durum parası dikilmiş ve hırsızlar bunu bulamamışlar, içeride yırtık olmaması da bunu doğruluyor.

Çantayı sıkıca kavrayarak kapıya doğru yürüyorum ve koridora çıkıyorum. Hemşire görünürde yok ve asansöre yaklaşırken kimse bana dikkat etmiyor. Tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir adam bana takdir dolu bir bakış atıyor ama bakışlarında şüphe yok. Sadece bakıyor, muhtemelen gençliğini yeniden yaşıyor.

Asansörün kapıları yumuşak bir sesle açılıyor ve kalbim çok hızlı atarak içeri adım atıyorum. Şimdiye kadarki kaçışımın kolaylığına rağmen, tüm içgüdülerim beni tehlikeye karşı uyarıyor, tüylerim diken diken oluyor.

Odam binanın yedinci katında ve aşağı inmek işkence gibi yavaş. Asansör her katta duruyor, hastalar ve hemşireler girip çıkıyor. Merdivenleri ama bu gereksiz yere dikkat çekebilirdi. Mecbur kalmadıkça kimse o merdivenleri kullanmaz.

Sonunda asansörün kapıları birinci katta açıldı. Dışarı çıkıyorum, etrafım diğer birkaç insanla çevrili ve o anda onları görüyorum.

Koridorun karşı tarafındaki asansöre üç polis giriyor.

Kahretsin. Kendimi daha kısa göstermeye çalışarak başımı eğiyorum ve omuzlarımı kamburlaştırıyorum. *Onlara bakma. Onlara bakma.* Bakışlarımı katta tutuyorum ve asansörden önümde çıkan uzun boylu, iri yapılı bir adama yakın duruyorum. O yavaşça yürüyor ve ben de öyle yapıyorum, görünmek için elimden geleni yapıyorum
Onunlaymışım gibi.

Tek başına bir kadın arıyorlardır, bir çift değil.

Neyse ki, farkında olmayan yol arkadaşım çıkışa yöneliyor ve etrafımızda yeterince insan olduğu için bana pek dikkat etmiyor. Onun İri cüsse biraz koruma sağlıyor ve ben de kambur duruşumu koruyarak bunu geldiğinde kullanıyorum.

Daha hızlı yürü. Hadi, daha hızlı yürü, diye adama sessizce yalvarıyorum. Vücudumdaki her kas koşma isteğiyle geriliyor ama bu hastaneden fark edilmeden çıkma şansımı yok eder. Aynı zamanda, birkaç dakika içinde buradan çıkmam gerektiğini de biliyorum. O polisler yedinci katta olmadığımı anladıkları anda tüm hastaneyi alarma geçirecekler.

Sonunda adamla birlikte çıkışa geldik ve kaldırımın yanında bir taksinin durduğunu gördüm.

Evet! Biraz şansım var.

Adamı ikinci bir bakış atmadan arkamda bırakarak taksiye doğru acele ediyorum ve tam içindeki kadın inerken biniyorum. Kapı kapanırken şoföre "Lubyanka istasyonu lütfen," diyorum. Bunu kadının dikkatini çeker diye söylüyorum. Böylece, daha sonra sorgulanırsa, onlara gideceğim yeri söyleyecek ve umarım izleri biraz bulandıracak.

Şoför başını salladı ve kaldırımdan çekildi. Caddeye çıkmaz, "Ah, aslında unutmuşum. Azimut Moskova Olimpik Otel'den bir şey almam gerekiyor. Lütfen beni oraya bırakabilir misiniz? yerine?"

Omuz silkiyor. "Tabii, sorun değil. Siz ödersiniz, ben de sizi istediğiniz yere götürürüm." "Teşekkür ederim." Koltuğa yaslanıyorum. Tamamen rahatlayamayacak kadar endişeliyim, ama gerginliğin en kötüsü içimden akıp gidiyor. Şu an için güvendeyim. Kendime biraz zaman kazandırdım. Otelin yakınında bir araba kiralama yeri var. Oraya kendime bir kılık bulup bir araba alacağım. Havaalanlarını, trenleri ve toplu taşıma araçlarını izliyor olacaklar ama Ukrayna sınırına daha az popüler yollardan ulaşma şansım var.

Yolculuk sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor. Trafik kötü, ama neredeyse

Dünkü kadar korkunçtu. Yine de, sürücünün birkaç dakikada bir fren yapıp hızlanması ve adrenalinin uyuşturucu etkisinin geçmesiyle

Baş ağrısı, tüm çürük ve sıyrıklardan kaynaklanan ağrı gibi tüm gücüyle geri geliyor. Her şeyin ötesinde, midemde kemirici bir boşluğun ve ağızda pamuksu bir kuruluğun farkına varıyorum.

Tabii ki. Dün öğleden beri bir şey yiyip içmedim.

Kendimi mutsuzluğumdan uzaklaştırmak için Misha'yı Obenko'nun bana gönderdiği son fotoğraftaki haliyle düşünüyorum. Küçük kardeşim kolunu güzel bir kıza dolamıştı.

Obenko'ya göre esmer kız -şimdiki kız arkadaşı. Kız Mişa'ya tapınmaya varan bir hayranlıkla gülümsüyordu ve Mişa da ancak genç bir oğlanın duyabileceği kadar gururlu görünüyordu.

Senin için, Misha. Zihnindeki resme tutunmak için gözlerimi kapatıyorum. *Sen buna değersin.*

"Bu hiç iyi değil," diye mırıldanıyor şoför ve gözlerimi açtığımda arabaların önümüzde tamamen durduğunu görüyorum. "Acaba orada bir kaza ya da başka bir şey." Camı indiriyor ve kafasını dışarı çıkarıp uzaklara bakıyor.

"Bu bir kaza mı?" Teslim olmuş bir şekilde soruyorum. Sanki kader beni Moskova'da tutmak için komplo kuruyor. Rusya'nın düşman ordularını bozguna uğratacak kadar acımasız kışlara sahip olması yetmiyormuş gibi şimdi bir de casus dinleme trafiği var.

"Hayır," diyor şoför, başını arabanın içine geri çekerek. "Öyle görünmüyor. Yani bir sürü polis arabası falan var ama hiç ambulans görmüyorum. Abluka olabilir ya da birini yakalamış olabilirler."

O konuşmasını bitirmeden arabadan çıktım.

"Hey!" diye bağırıyor ama ben çoktan koşmaya başlamışım, durmuş arabaların yolumu açıyorum. Daha önce hissettiğim her ne rahatsızlık varsa, keskin bir korku dalgası tarafından kovalanarak yok oldu.

Polis ablukası. Bir şekilde yerimi tespit etmişler ya da belki de beni yakalama umuduyla tüm ana yolları kapatmışlardır. Her iki durumda da, bu şehirden çıkamazsam boku yedim.

Daha önce gördüğüm dar bir sokağa doğru koşarken kalbim ağır bir ritimle çarpıyor. Orada beni arabayla takip etmekte zorlanacaklar ve eğer şanslıysam, başka bir taksi bulabilecek kadar uzun süre onlardan kaçabilirim.

Kendime daha fazla zaman kazandıracak her şeyi yaparım.

bağırışlar ve koşan ayak sesleri duyuyorum. "Dur!" diye bağırıyor bir erkek sesi. "Hemen dur! Tutuklusun!"

Emri görmezden geliyorum, onun yerine hızımı artırıyorum. Soğuk hava canımı acıtıyor.

Bacak kaslarımı sınırlarına kadar zorlarken ciğerlerimi de zorluyorum. dar ve karanlık bir sokak beliriyor ve kendimi aynı hızda koşmaya, arkama bile bakmadan ilerlemeye zorluyorum.

"Dur, yoksa ateş ederim!" Ses daha uzaktan geliyor ve bana bir parça umut veriyor. Belki ondan daha hızlı koşabilirim. Her zaman hızlı , uzun bacaklarım kısa boylu insanlara karşı bana avantaj sağlar.

Bir el silah sesi duyuldu, mermi vızıldayarak yanımdan geçti ve önümdeki binaya saplandı.

Kahretsin. Ateş ediyor. Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum. Moskova polisi, korumakla yükümlü oldukları vatandaşları pek de önemsemekle tanınmaz. Onlar yozlaşmış hükümetlerinin araçlarıdır, başka bir şey değil. Beni yakalamak için masum vatandaşların refahını riske atmaları beni şaşırtmamalı.

Bir el daha ateş ediyorum ve kar birkaç metre patlıyor. Korku dolu çığlıklar duyuyorum ve insanların kaldırımda saklanmak için atladıklarını görüyorum.

Kargaşaya aldırmadan koşarak sokağa girdim. Tam iki büyük çöp konteyneri ve onların arkasında binanın yan tarafına çıkan metal bir yangın merdiveni var.

Üçüncü bir atış ve mermi çöp kutusundan sekerek beni kıl payı ısıkalıyor. Polis ya da beni kovalayan her kimse, iyi nişan almış.

Neredeyse merdivene varmak üzereyim ve olabildiğince yükseğe zıplayarak merdivenin en alt basamağını ellerimle yakalamayı başarıyorum. Sonra, atlayışımın momentumunu kullanarak bacaklarımı yukarı sallıyorum ve metal çubuğu ayaklarımla yakalıyorum. Dizlerimi metal çubuğun üzerinden geçirerek, sol elimle merdivenin bir sonraki basamağını tutabilecek kadar kendimi yukarı çekmek için tüm gücümü kullanıyorum. İşe yarıyor ve tırmanmaya başlamadan önce kendimi oturur pozisyona çekiyorum.

Bir el daha ateş ettim ve önümdeki duvar patladı, tuğla parçaları etrafa saçıldı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Buzlu metal parmaklıklardan kaymadan merdiveni olabildiğince hızlı çıkmaya çalışıyorum. bağırışlar ve küfürler geliyor ve sonra başka biri üzerine atlarken merdivenin sallandığını hissediyorum.

Sanırım beni canlı yakalamaya karar verdiler.

Tehlikeli tırmanışıma devam ederken aşağıya bakmıyorum. Yüksekten hiç hoşlanmadım, bu yüzden bunun bir antrenman olduğunu ve aşağıda beni kalın yastıklı bir matın beklediğini varsayıyorum. Düşsem bile, iyi olacağım. Elbette bu tamamen bir yalan, ama boğazımdan fırlamaya çalışan kalbime rağmen devam etmemi sağlıyor.

Ne olduğunu anlamadan çatıya çıktım ve merdivenden düz zemine atladım. Üzerinde bulunduğum bina, ortasında geniş bir avlu için bir delik bulunan kare şeklinde -tüm bir bloğu kaplayan tipik bir Sovyet dönemi yapısı. Meydanın diğer tarafında başka bir merdiven görece kadar duraklıyorum ve sonra o merdivene doğru tekrar koşmaya başlıyorum.

Biri tekrar "Dur!" diye bağırıyor ve bir korku sarsıntısıyla onların çoktan buraya, peşime düştüklerini fark ediyorum. Dayanamayıp arkama çılınca bir bakış atıyorum ve peşimden koşan iki adam görüyorum. Polis üniforması giyiyorlar ve birinin elinde bir silah var. İkisi de iri yarı adamlar, görünüşe göre hızlı ve güçlüler. Onlardan uzun süre kaçamayacağım.

Stratejimi değiştirerek hızlanıyorum ve kazandığım iki saniyelik farkı beton bir duman bacasının arkasına geçmek için kullanıyorum. Ona yaslanıp nefesimi tutarken umutsuzca ses çıkarmamaya çalışarak soluk soluğa kalıyorum.

Üç saniye sonra, adamların ayak seslerini duydum. Saldırıya geçme zamanı.

İlk polis yanımdan hızla geçerken ayağımı uzatıyorum. Ayağı takıldı, yüksek sesle küfrederek düştü ve silahın buzlu çatıda kaydığını duydum.

Tetikçi vuruldu ve silahsızlandırıldı.

Ortağı tepki vermeye fırsat bulamadan, sağ elimi yumruk yaparak önüne atıyorum. Yumruğumu ona doğru savurduğumda otomatik olarak sola doğru eğiliyor ve ben de onun hareketinin momentumunu kullanarak sol elimle yukarı doğru yumruk atıyorum.

Sol yumruğum çenesine çarpıyor ve geriye doğru sendeliyor. Duraksamadan silaha doğru atıldım ve diğer polisin de aynısını yaptığını gördüm.

Çarpışıyoruz, yuvarlanıyoruz ve bir anlığına parmaklarım silaha değiyor.

Evet! Onu aldım ve polis beni sıkıştırmaya çalışırken tetiği çektim.

Omzunu tutarak çığlık attı ve ben de onu üzerimden ittim.

Adrenalin bana neredeyse insanüstü bir güç veriyordu. İkinci polis bana doğru atılıp eliyle bileğimi acımasızca sıktığında çoktan dizlerimin üzerine çökmüştüm.

"Silahını bırak, kaltak," diye tıslıyor ve o anda daha fazla ayak sesi duyuyorum.

"Onu yakaladın mı Sergey?" diye bağılıyor bir adam ve silahlarını çekmiş beş polisin daha geldiğini görüyorum.

Artık dövüşmenin bir anlamı yok, bu yüzden silahı tutuşumun gevşemesine izin veriyorum. Sergey beni bileklerimi arkadan kelepçelerken, silah sıkıcı bir gümbürtüyle çatıya düşüyor.

Yakalandım.

Artık umudumu kesebilirim.

Lucas

"NE YAPMIŞLAR?"

Doğrulduğumda sesim alçak bir tıslamaya dönüşüyor ve hemşirenin beni hareketsiz bırakmaya çalışan ellerini görmezden geliyorum. İçimde patlayan öfke, bana daha önce verdiği ilacın tüm sersemlik kalıntılarını kovuyor. Ne kadar baygın kaldığımı hakkında hiçbir fikrim yok ama belli ki çok uzun sürmüş.

"Teröristler birkaç saat önce hastaneye saldırdı," diye tekrarlıyor Sharipov, yüzü gergin ve yorgun. "Görünüşe göre onların yeteneklerini ve patronunuza ulaşma arzularını hafife almışız. Cesedini ölümler arasında bulamadığımıza göre, sadece onu kaçırdıklarını varsayabiliriz."

"Esguerra'yı mı aldılar?" Yataktan fırlayıp albayı çıplak ellerimle boğmamak için kendimi zor - ki beynimin bir köşesi hâlâ dizginlenmemiş olduğunu fark ediyor. "Onu almalarına izin mi verdin? Sana etrafına güvenlik koymanı söylemiştim-"

"Yaptık. En iyi askerlerimizden birkaçı nöbet tutuyordu-" "Birkaç mı? Birkaç düzine olmalıydı, sizi lanet olası aptallar!"

Hemşire kükrememle irkildi ve ulaşamayacağım bir yere sıçradı. Akıllı kadın. Şu anda onu da seve seve boğabilirim.

Sharipov'un çenesi gerilir. "Dediğim gibi, bu terör örgütünü hafife aldık. Bu hatayı bir daha yapmayacağız. Bu bir

kan banyosu. Çıkarken onlarca hastayı ve hastane personelini yaraladılar ve nöbetçi olarak görevlendirilen tüm askerleri öldürdüler."

"Siktir." Yatağa öyle sert vuruyorum ki yastık . "En azından onları takip edebildiniz mi?" Majid, onları takip edecek kadar aptal olamaz.

Esguerra, Pamir Dağları'ndaki Al-Quadar yerleşkesine; yerini tespit ettiğimizi şimdiye kadar öğrenmiş olmalı.

Sharipov ihtiyatlı bir şekilde geri adım attı. "Hayır. Polise hemen haber verildi ve daha fazla asker gönderdik ama biz hastaneye ulaşmadan teröristler kaçtı."

"Orospu çocuğu." Bacağımı sabitleyen alçı olmasaydı, yataktan kalkıp albayın yorgun suratını yumruklayabilirdim. Bu , yumruğumu ucuz yatağa tekrar vurmakla zorundayım. Başım bu şiddetli hareketle zonklıyor ama umurunda değil.

Esguerra, ben burada uyuşturulmuş ve habersiz yatarken kaçırıldı. İşimde başarısız oldum, hem de fena halde.

"Telefonu bana ver," diyorum konuşacak kadar sakinleştiğimde. "Peter Sokolov'la konuşmam ."

Sharipov başını sallar ve telefonu cebinden çıkarır. "bakalım." Dikkatle bana uzatıyor. "Biz onunla zaten konuştuk, ama siz de ."

Sharipov'un elini tutup kolunu kırma dürtüsüyle savaşıarak telefonu alıyorum ve beni bir dizi aktarıcından geçiren güvenli bir bağlantı için numaraları tuşluyorum. Sinirime dokunacak şekilde, Peter telefonu açmıyor.

Sharipov beni izliyor, bu yüzden tekrar denerken hayal kırıklığımı gizliyorum. Ve tekrar. Ve tekrar.

Sharipov beşinci denememde, "Birkaç dakika içinde döneceğim," diyor. "İhtiyacınız olan kişiyle iletişime geçmekten çekinmeyin."

O ayrılıyor ve ben artan öfke ve endişeyle Peter'in numarasını aramaya devam ediyorum. Esguerra'nın Rus güvenlik danışmanı telefonunu zaman yanında taşır ve neden aniden ulaşamaz hale geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Esguerra'nın Kolombiya'daki malikanesine bir saldırı olmuş olabilir mi? Bu ihtimal bile beni kırmızıya boyuyor.

Tam vazgeçmek üzereyken, telefon bağlanıyor. "Evet?" Hafif aksanlı sesin Peter Sokolov'a ait olduğu açık.

"Ben Kent."

"Lucas mı?" Rus'un sesi şaşkındı. "Uyanık mısınız?"

"Kahretsin, evet, uyandım. ? Neden açmadın?"

Hatta kısa bir duraklama oldu. "Az önce Chicago'ya indim." "Ne?"
Bu duymayı beklediğim son şeydi. "Neden?" "Esguerra'nın karısı. Al-Quadar'a yem olmak istiyor."

"Ne?" Neredeyse yataktan , alçıya lanet olsun.

"Evet, biliyorum. Benim de tepkim buydu. Görünüşe göre Esguerra saplantılı piç, ona bazı izleyiciler yerleştirdi. Esguerra'ya karşı koz olarak kullanmak için onu alırlarsa, yerlerini tespit etmiş oluruz."

"Siktir." Plan zekice ve tehlikeli. Teröristler kızdaki izleyicileri bulursa, Esguerra'nın güzel karısı ölmek için dua edecek. Ve eğer Esguerra şekilde hayatta kalırsa, kızı böyle kullandığı için Peter'ı yavaşça parçalara ayıracak. "Bunu Nora mı buldu?"

"O yaptı." Rus'un soğuk sesinde bir hayranlık belirtisi var. "Adamın onun üzerinde nasıl bir etkisi var bilmiyorum ama kız oldukça kararlı. Başta karşı çıkmıştım ama beni ikna etti."

Nefes alıyorum ve havayı yavaşça dışarı veriyorum. Şaşırmam gerekirdi - ne de olsa kızı Esguerra kaçırdı - ama şaşırmadım. İlişkileri nasıl başlamış olursa olsun, şu anda aralarında ne varsa karşılıklı olduğu çok açık. Esguerra'nın emirlerine karşı geldiği için Peter'a yüklenmek istiyorum ama bu zaman ve enerji kaybı olur. Onun harekete geçirdiği şey geri alınamaz. "Peki tam plan nedir?" Onun yerine ben sorarım. "Chicago'da takılacak mısınız? Yemi yutacaklarından emin misin?"

"Hayır. Hemen Tacikistan'a gidiyorum. Kurtarma ekibi çoktan yola . Majid'in adamları onu getirir getirmez, biz de onu almaya geleceğiz. -ve Esguerra için."

"Biliyorsun onu ona getirmeyebilirler. Ona işkence yapıldığını gösteren bir video da en az gerçeği kadar etkili olacaktır."

"Biliyorum."

Tabii ki biliyor. Benim gibi o da ölüm kalım kumarlarına alışkın. Şu andan sonsuza kadar riskleri gösterebilirim ve bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Plan ya işe yarayacak ya da yaramayacak ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. "Ne olduğunu anladın mı?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Sharipov bunun kendileri açısından bir tür hata olabileceğini söyledi."

"Bir hata mı?" Peter'ın alaycı homurtusunu telefonda duyabiliyorum.

"Daha çok gevşek güvenlik gibi. Subaylarından biri yıllardır Ukraynalıların cebindeymiş ve uçağınıza bir füze atana kadar aptalların hiçbir fikri yokmuş."

"Ukrayna mı?" Mantıklı; Esguerra Rusların tarafına geçtiğine göre Ukraynalılar onu ortadan kaldırmak isteyecektir. Ama... nasıl olur da

konuşmamızı bu kadar çabuk öğrendi? Moskova'daki restoran dinleniyor muydu? Buschekov iki taraf için de oynadı mı? Yoksa-

"Tercüman yaptı," diyor Peter, bir sonraki tahminimi dile getirerek. "Ne olduğunu öğrenir öğrenmez onu Moskova'da gözaltına aldıldım."

Kulağıma yüksek bir bip sesi geliyor ve telefonu o kadar sert sıktığı mı fark ediyorum ki neredeyse ses düğmelerinden birini eziyordum.

"Ne oluyor lan-"

"Özür dilerim. Yanlış düğmeye bastım." Damarlarımda yanan lavlar dolaşsa bile sesim soğuk ve sabit. "Tercüman Ukraynalı bir casus mu?"

"görünüyor. Hâlâ geçmişini araştırıyoruz ama şu ana kadar hikâyesinin en azından yarısının uydurma olduğu anlaşıyor."

"Anlıyorum." Telefonu tamamen ezmeden önce parmaklarımı açmaya zorluyorum kendimi. "Demek bu kadar çabuk hareket edebildiler."

"Evet. Bir şekilde Özbekistan hava sahasından tam olarak ne zaman hesapladılar ve ajanlarını orada aktif hale getirdiler."

Elim istemsizce kasılırken telefon bir kez daha öfkeli bir bip sesi çıkarıyor. Zamanlamayı nasıl anladıklarını çok iyi biliyorum: Casus sürtüğe kalkış saatimizi ben söyledim.

"Lucas?"

"Evet, buradayım." En son ne zaman bu kadar öfkelendiğimi hatırlamıyorum.

Yulia Tzakova -eğer gerçek adı buysa- beni aptal yerine koymuştu.

Başlangıçtaki isteksizliği, tuhaf masumiyet havası, hepsi bir oyundu.

Muhtemelen Esguerra'ya yakınlaşmayı umuyordu ve onu elde edemeyince benimle anlaştı.

"şimdi gitmem gerekiyor," diyor Peter. "İndiğimizde sizinle tekrar irtibata geçeceğim.

Biraz dinlen ve ; şu anda yapabileceğin başka bir şey yok. Yeni gelişmelerden sizi haberdar edeceğim."

Bağlantıyı kesiyor ve kendimi zorluyorum, baş ağrım yakıcı öfkemle daha da kötüleşiyor.

Eğer Yulia Tzakova bir daha yoluma çıkarsa, bunu ödeyecek.

Her şeyin bedelini ödeyecek.

SHARIPOV TELEFONUNU GERİ ALMAK İÇİN DÖNDÜğÜNDE HÂLÂ ÖFKE İÇİNDEYDİM. ÇÜNKÜ Yatağıma yaklaştı, doğrudum ve ona ters ters baktım. "Lanet olası bir hata, ha?"

Albay elini kaldırarak burun kemiğini ovuşturdu. "Şu anda sorumlu memuru sorguluyoruz. Henüz belli değil-"

"Beni ona götür."

Şaşırmış görünen Sharipov elini indirir. "Bunu yapamam," diyor. "Bu ordumuzu ilgilendiren bir konu."

"Ordunuz büyük hata yaptı. Füze savunma sisteminizin başında bir hain vardı."

Albay ağzını açıyor, ama itirazlarını önlüyorum. "Beni ona ," diye tekrar talep ediyorum. "Onu kendim sorgulamalıyım. Aksi takdirde ordunuzdan ya da hükümetinizden başkalarının da füze saldırısına karıştığını varsaymaktan başka seçeneğimiz yok." Duraksıyorum. "Ve hatta belki de hastaneye yapılan bu terörist saldırıda."

Sharipov'un gözleri ima ettiğim tehdit karşısında büyüdü. Özbekistan hükümetinin Al-Quadar gibi bir terör örgütüyle bağlantısı olduğu tespit edilirse, bu ülke için felaket olabilir. Albay ABD ve İsrail'deki bağlantılarımızdan haberdarsa hiç şaşımam. Özbekistan hükümeti, hain bir subayı sorgulama şansını bana vermeyerek, güçlü Esguerra örgütünü düşman ilan edebilir ve teröristlerle işbirliği yapmakla dünya çapında ün kazanabilir.

Sharipov bir saniye sonra, "Bunu üstlerimle görüşmem gerekiyor," diyor. "Lütfen, telefonumu almama izin verin."

Ona veriyorum ve odadan çıkarken birini aramaya başladığını görüyorum. Sonuçtan emin şekilde bekliyorum ve birkaç dakika sonra dönüp, "Pekâlâ Bay Kent. Memurumuzu bir saat içinde buraya getireceğiz. Onunla konuşabilirsiniz, ama hepsi bu kadar. Bundan sonrasını ordumuz halledecek."

Ona acımasız bir bakış attım. Ordularının halledeceği tek şey hainin cesedi ama Sharipov'un henüz bunu bilmesine gerek yok. Tek söylediğim "Onu getirin," ve sonra arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, kafatasımdaki zonklayan ağrının önümüzdeki bir saat içinde azalmasını umuyorum.

Şu anda tercümana elimi , ancak burada kesinlikle kendi payıma düşeni alabilirim.

HAIN GELDİĞİNDE, HEMŞİRELER BANA KOLTUK DEĞNEKLERİ VERDİLER VE BENİ başka bir hastane odası. Yürümeye alışmam birkaç dakikamı aldı.

Koltuk değnekleriyle - lanet olası baş ağrısı kesinlikle yardımcı olmuyor - ve oraya vardığımda, Albay Sharipov ve M16 taşıyan bir askerin yanlarında olduğu bir yatakta oturuyorlardı.

"Bu Anton Karimov, uçağınızla ilgili talihsiz olaydan sorumlu subay," diyor Sharipov ben onlara doğru topallayarak yürürken. "Ona her türlü soruyu sorabilirsiniz. İngilizcesi benimki kadar iyi değil ama sizi anlayacaktır."

Hemşirelerden biri bir sandalye çekiyor ve ben de üzerine oturup önümdeki aşırı terleyen adamı inceliyorum. Kırklı yaşlarının başında olan Karimov, kalın siyah bıyıkları ve seyrelmiş saçlarıyla tombul bir adam. Üzerinde hala askeri üniforması var ve koltuk altlarındaki ter halkalarını görebiliyorum.

Gergin. Hayır, bundan daha fazlası.

Dehşete düşmüş.

"Sana para verenler kim?" Hemşireler odadan çıkınca soruyorum. Kolaydan başlamaya karar veriyorum, çünkü bu adamı çözmek için fazla bir şey gerekemeyebilir. "Uçağımızı düşürme emrini kim verdi?"

Karimov gözle görülür bir şekilde sinirlenir. "Hiç kimse. Sadece bir hata. Kontrolleri temizliyorum

."

Koltuk değneklerimden birini kaldırıp diğer ucunu kasıklarına doğru. Taşaklarına en hafif baskıyı uygulamama rağmen, adamın rengi hastalıklı bir şekilde soluyor.

"Uçağımızı düşürme emrini kim verdi?" Ona bakarak tekrar ediyorum. Sharipov'un sorgulama yöntemimden rahatsız olduğunu görebiliyorum ama onu görmezden geliyorum. Bunun yerine tahta çubuğu ileri iterek Karimov'un kasıklarına daha fazla baskı uyguluyorum.

"Hiç kimse," diye soluk soluğa kalan Karimov, sopanın erişemeyeceği bir yere doğru geri çekiliyor. "Ben temiz-"

Öne doğru hamle yapıyorum. Taşaklarını sopayla yatağa sabitlediğimde tiz bir çığlık. "Bana yalan söyleme. Sana kim para verdi?"

Sharipov benimle mahkûmun arasına girerek, "Bay Kent, bu kabul edilemez," dedi. "Size söyledik, sadece sorular. Eğer durmazsanız-"

O daha konuşmasını bitirmeden ben çoktan ayağa kalkmış, bir koltuk değneğime dayanarak diğeriyle silahlı askere saldırıyordum. Ben dizine vurmadan önce M16'sını bile kaldırmamıştı ve öne doğru savrularak silahını almamı sağladı. Bir saniye içinde saldırı tüfeğini Sharipov'a doğrulttum.

"Çık dışarı," diyorum çenemi kapıya doğru sallayarak. "Sen ve asker
ikiniz de. Siktirin gidin."

Sharipov geri adım atar, yüzü kıpkırmızı olur. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz
bilmiyorum-"

"Dışarı." Silahı gözlerinin arasına doğrultmak için kaldırdım. "Şimdi."

Sharipov'un çenesi sıkıştı ama dediğimi yaptı. Asker arkasından
topallayarak çıkıyor ve omzunun arkasından bana zehirli bir bakış fırlatıyor.
Takviye kuvvetlerle geri geleceklerinden şüphem yok ama o zamana kadar
çok geç olacak.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz dikkatimi Karimov'a yöneltiyorum.
"Şimdi," diyorum, silahı haine doğrulturken ses tonum neredeyse hoş.
"Nerede kalmıştık?"

Adamın gözleri korkudan çılgına dönmüştü. "Bu bir hataydı. Daha önce de
söyledim.

Kimse bana ödeme yapmayacak. Kimse-"

Tetiğe basıyorum ve kurşunların dizini parçalamasını izliyorum. Kurşunlar
Silah sesleri ve ardından gelen çığlıklar baş ağrımı şiddetlendiriyor, bu da
öfkemi . "Sana bana yalan söyleme demiştim," diye kükrüyorum, adamın
çığlıkları bir nebze kesilince. "Şimdi, sana kim para verdi?"

"Bilmiyorum!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve kanı hastane yatağını ıslatırken
dizini tutuyor. "Hepsi e-postaydı! Hepsi e-posta!"

"Ne e-postası?"

"Yahoo'm! Yıllardır bankama para aktarıyorlar ve sonra iyilik istiyorlar.
Küçük iyilikler. Onlarla karşılaşmadım. Onlarla hiç görüşmedim-"

"Kim olduklarını bilmiyor musun?"

"Hayır," diye hıçkırıyor, tumbul elleriyle kanamayı durdurmaya çalışıyor.
"Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum..."

Kahretsin. Ona inanmaya meyilliyim. Kendini kurtarmak için onları ele
vermeyecek kadar korkak biri ve muhtemelen ona güvenmeyeceklerini
biliyorlardı.

E-postasına gireceğiz, ama orada çok fazla ipucu olacağından şüpheliyim.

Koridordaki bağırıışları ve koşan ayak seslerini duyunca silahı

Kerimov'un terli alnına . "Son şansın," diyorum acımasızca. "Kim bunlar?"

"Bilmiyorum!" Feryadı çaresizlikle doluydu ve biliyorum ki
gerçeği. Hiçbir şey bilmiyor, bu da onu işe yaramaz yapıyor. Onu Esguerra ya
da Peter'in eğlencesi için saklamak istiyorum ama onu ülkeden çıkarmak çok
fazla çaba gerektirecek.

Bu da demek oluyor ki yapmam gereken tek bir şey kaldı.

Tetiğe basarak Karimov'u kurşun yağmuruna tutuyorum ve vücudunun
duvara çarpışını, kan ve beyin parçalarının her yere sıçrayışını izliyorum.

Sonra silahı indirip birkaç derin nefes alıyorum ve başımdaki acıyı dindirmeye çalışıyorum.

Sharipov'un askerleri birkaç saniye sonra odaya daldığında, sandalyede oturuyordum, boş silah ayaklarımın duruyordu.

"Dağınıklık için özür dilerim," diyorum koltuk değneklerine yaslanarak ayağa kalkarken. "Bu odanın temizlik masraflarını biz karşılayacağız."

Ve herkesin yüzündeki dehşeti görmezden gelerek kapıya doğru topallayarak yürümeye başladım.

Yulia

"HANGİ ÖRGÜTE ?" BUSCHEKOV ÖNE DOĞRU EĞİLİR, ONUN

Gözleri avını hipnotize eden bir yılanın yoğunluğuyla bana dikilmişti.

Rus yetkiliye bakıyorum, sorusunu zar zor algılıyorum. Gözlerinin sarımsı gri mi yoksa soluk ela mı olduğuna karar veremiyorum; irisleri ne renk olursa olsun, etraflarındaki sarımsı gri beyazlarla karışmayı başarıyor ve göz renginin tamamen yok olduğu yanılsamasını yaratıyor. Genel olarak, Arkady Buschekov'un ten renginden parlak kafatasına yapışmış dağınık saçlarına kadar her şeyi sarımsı gri.

"Hangi örgüte üyesin?" diye tekrarlıyor, bakışları beni delip . Sadece bu bakış yüzünden kaç kişinin pes ettiğini merak ediyorum; x-ray görüşüne inansaydım, doğrudan bana baktığına yemin edebilirdim. "Seni buraya kim gönderdi?"

"Neden bilmiyorum," diyorum, yorgunluğumu sesimden uzak tutamayarak.

Yakalanmamın üzerinden yirmi dört saatten fazla zaman geçti ve ne uyudum ne de bir şey yiyip içtim. Beni bu şekilde yıpratıyorlar, irademi zayıflatıyorlar. Burada standart bir sorgulama tekniğidir.

Ruslar kendilerini düpedüz işkenceye başvurmayacak kadar medeni görüyorlar, bu yüzden bu "daha yumuşak" yöntemleri kullanıyorlar - vücudunuza kalıcı zarar vermekten ziyade ruhunuzla uğraşan şeyler.

"Biliyorsunuz, Yulia Andreyevna"-Buschekov bana ve sahte soyadıyla hitap ediyor- "Ukrayna hükümeti sizinle herhangi bir bağlantıyı reddetti." Daha da yakına eğiliyor, koltuğuma geri çekilmek istiyorum. Bu mesafeden, öğle yemeğinde yemiş olması gereken tuzlu balık ve sarımsaklı patatesin kokusunu alabiliyorum. "Ukrayna'da resmi olmayan bir ajans İddialarınıza göre, sahte geçmişinizden de anlaşılacağı üzere Rus vatandaşı olduğunuzu varsaymaktan başka seçeneğimiz yok" diye devam ediyor. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyorsunuz, değil mi?"

Ben biliyorum. Eğer ihanetle suçlanırsam, idam edileceğim. Yine de bu konuşmam için bir sebep değil. Obenko beni sahiplenmek için ortaya çıkmayacaktır, kayıt dışı ajansımızı ifşa etsem bile. Bir ajan, büyük planın içinde hiçbir şeydir.

Ben sessiz kaldığımda Buschekov iç geçiriyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Pekala, Yulia Andreyevna. Eğer böyle oynamak istiyorsanız." Elini şaklattı

duvar genişliğindeki aynaya baktı. "Yakında tekrar konuşacağız."

Ayağa kalkıyor ve köşedeki kapıya doğru yürüyor. Kapının önünde durup bana bakıyor. "Söylediklerimi bir düşün. Eğer işbirliği yapmazsan bu senin için çok kötü olabilir."

Cevap vermiyorum. Bunun yerine, önümdeki masaya kelepçelenmiş olan ellerime bakıyorum. O dışarı çıkarken kapının açılıp kapandığını duyuyorum ve sonra aynadan beni izleyen insanlar dışında yalnız kalıyorum.

SAATLER GEÇİYOR, HER SANIYE BİR DAHA EZİYETLİ. SUSUZLUK

içimi kemiren açlıkla karşılaştırılabilir. Uyumak için başımı masaya koymaya çalışıyorum ama bunu her yaptığımda hoparlörlerden kulak tırmalayan bir alarm çalıyor ve beni uyandırıyor. Bu cırtlak sesi, bitkin halimle bile görmezden gelmek imkansız ve sonunda denemeyi bırakıyorum, birkaç değerli şey için elimden gelenin en iyisini yapıyorum sandalyemde dik otururken.

Ne yaptıklarını biliyorum ama bu katlanmayı kolaylaştırmıyor. Uzun süreli uyku yoksunluğu yaşamamış insanlar bunun gerçek bir işkence olduğunu, bir süre sonra insanın vücudunun her parçasının kapanmaya başladığını anlamıyor. Midem bulanıyor, her yerim üşüyor ve her yerim ağrıyor - midem, kaslarım, derim, kemiklerim... hatta dişlerim bile. Bir süre sonra

Az önceki baş ağrısı kafatasımda alev alev ve dudaklarım susuzluktan çatlıyor.

Buschekov beni yalnız bırakalı ne kadar oldu? Birkaç saat mi? Bir gün mü? Bilmiyorum ve umursama isteğimi kaybediyorum. Tüm bunların iyi bir yanı varsa, o da tuvalete gitmeme gerek olmaması. Çok susuz kaldım ve midem çok boş. Bu beni aşağılanmaktan kurtarmadı. Vardığımda beni soydular ve vücudumun her santimini incelediler. Şimdi gri bir hapisane tulumu giymiş olsam bile, kendimi korkunç derecede çıplak hissediyorum, gardiyanların lateks kaplı parmaklarının her yerimi istila ettiğini hatırlayınca derim ürperiyor.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve alarımın cırtlak sesi beni sarsarak uyandırıyor. Gözlerimi açıp yutkunmaya çalışıyorum. Boğazımı ıslatabilmek için ağzımda çok az nem kalıyor. Sanki kum yiyormuşum gibi hissediyorum. Yutkunmak yutkunamamaktan daha çok acıtıyor, bu yüzden pes ediyorum, sadece an be an hayatta kalmaya odaklanıyorum. Benden bilgi almayı umarken bu şekilde ölmeme izin vermeyecekler, bu yüzden tek yapmam gereken bana biraz su getirene kadar dayanmak.

Beni tekrar sorgulamak için dönene kadar.

Zihnim son birkaç günü gözden geçiriyor. Şu anda Lucas'ı düşünmemek için hiçbir neden yok, bu yüzden anıların gelmesine izin veriyorum. Keskin ve acı tatlı anılar içimi dolduruyor ve beni ağrıyan, bitkin bedenimden uzaklaştırıyor.

Beni nasıl öptüğünü, bana ve içime nasıl oturduğunu hatırlıyorum. Tadını, kokusunu, teninin tenime verdiği hissi hatırlıyorum. Beni becerirken bana bakmıştı, bakışları yoğunluğuyla beni ele geçirmişti. Birlikte geçirdiğimiz bu gece onun için bir şey ifade ediyor muydu? Yoksa ben sadece Moskova'dan geçerken kaşınan bir kaşıntıyı kaşımanın bir yolu ?

Önümdeki duvara görmeden bakarken kuru gözlerim yanıyor. Cevap ne olsun, önemli değil. Hiç önemi yoktu, ama artık hiç önemi yok. Lucas Kent öldü, cesedi muhtemelen parçalara ayrıldı.

Oda bulanıklaşıyor, odaklanıp kayboluyor ve titrediğimi fark ediyorum, nefesim sık ve kalbim acı verici bir şekilde hızlı atıyor. Muhtemelen susuzluktan ve uykusuzluktan olduğunu biliyorum ama sanki içimde bir şeyler kırılıyor, göğsümün etrafındaki baskı sertleşiyor ve Eziliyorum. Top gibi kıvrılmak, içime kapanmak istiyorum ama yapamıyorum, ellerim masaya, ayaklarım yere kelepçeliyken olmaz.

Tek yapabildiğim oturup hiç sahip olmadığım ve artık asla bilemeyeceğim bir şey için yas tutmak.

Lucas

KERIMOV'U SORGULAMAMIN ARDINDAN SHARIPOV ON SİLAHLI ASKER GÖREVLENDİRDİ. başımda nöbet tutuyor ve hemşireler benimle ilgilenirken onlara eşlik ediyor. Beni hapse atmak gibi daha fazlasını yapmak istediğini biliyorum ama buna cesaret edemiyor. Peter zaten Rus bağlantılarıyla bir sihir yaptı, bu yüzden bu hastanedeki herkes en iyi şekilde davranıyor, silahlı muhafızlar gibi küçük bir mesele hariç.

Maiyetime aldırmiyorum. Öfkemden biraz kurtulma şansım olduğu için biraz daha sakinim ve Karimov'un ölümü ile Esguerra'nın kurtarılması arasındaki zamanı koltuk değnekleriyle nasıl hareket edeceğimi öğrenerek geçiriyorum.

Doktorlara göre kaval kemiğindeki kırık temiz, yani alçı altı ila sekiz hafta içinde çıkacak. Bu beni bir nebze olsun rahatlatıyor, hastanede sıkışıp kaldığım için duyduğum öfke ve hayal kırıklığını azaltıyor. Diğerleri benim işimi yapıyor.

Peter beni bilgilendirmeye devam ediyor, bu yüzden Al-Quadar'ın yemi yuttuğunu biliyorum. Şimdi geriye sadece Nora'nın terörist hücrenin Esguerra'yı sakladığı yere getirilmesini beklemek kalıyor. İhtiyatlı bir iyimserlikle, ikisinin de kurtarıldıktan sonra İsviçre'deki özel bir kliniğe getirilmeleri için gerekli ayarlamaları yapıyorum. İçimde buna ihtiyaçları olacağına dair bir his var. Ayrıca Peter'la birlikte Esguerra'yı sakladıkları delikten çıkarmanın en iyi yolu üzerine strateji geliştiriyor ve şu anda durumları stabil olan yanmış adamları düzenli olarak kontrol ediyorum.

Acılarını hafifletmek için ilaçla bayıltılmışlar. Birden fazla deri nakline ihtiyaçları olacak - Esguerra'nın döndüğünde onaylaması gereken bir masraf.

Tüm bu hareketlilik içinde, yatakta dinlenmek için fazla zaman harcamıyorum.

benimle ilgilenen doktorları üzüyor. Beyin sarsıntımın iyileşmesi için hareketsiz yatmam ve stres yapmamam gerektiğini söylüyorlar. Onları görmezden geliyorum. Meşgul olmam gerektiğini, en kötü baş ağrısının bile yatıp *onu* düşünmekten daha iyi olduğunu anlamıyorlar.

Rus tercüman / Ukraynalı casus. Yulia.

Onun adını düşünmek bile tansiyonumu yükseltiyor. Onun ihanetini neden aklımdan çıkaramadığımı bilmiyorum. bir ihanet bile değil. Rasyonel olarak, bana sadakat borcu olmadığını anlıyorum. Dairesine onun bedenini kullanmak için geldim ama o beni kullandı. Bu onu benim düşmanım, öldürmek isteyeceğim biri yapar ama bu bana ihanet ettiği anlamına gelmez. Onu Al-Quadar'ı düşündüğümünden daha fazla düşünmemeliyim.

Yapmamalıyım ama yapıyorum.

Sürekli onu düşünüyorum, bana nasıl baktığını ve ona ilk dokunduğumda nefesinin nasıl kesildiğini hatırlıyorum. Bana nasıl sarıldığını girdim, amı sikimin etrafında sıkı ve kaygandı. Beni istiyordu - o kadarından eminim - ve onunla seks yapmak yıllardır yaşadığım en ateşli şeydi.

Belki de hiç.

Sikeyim.

Bunu kendime yapmaya devam edemem. Kızı unutmam gerek. Rus hükümetinin elinde, yani artık benim sorunum değil. Öyle ya da böyle, yaptıklarının bedelini ödeyecek.

Bu beni rahatlatması gereken bir düşünce, ama bunun yerine beni daha da öfkeliendiriyor.

"ONLARI YAKALADIK."

Peter'ın sesiyle ayağa kalktım, oturamayacak kadar gergindim.

"Nasıllar?" Koltuk değnekleri üzerinde dengede dururken telefona tutunmak zor oluyor ama başarıyorum.

"Esguerra oldukça durumda. Yüzüne bir numara yapmışlar, sanırım bir gözünü kaybetmiş. Nora iyi görünüyor. Majid'i öldürdü. Beynini uçurdu.

biz oraya varmadan önce." Peter'ın sesi hayranlık dolu. "Onu soğukkanlılıkla vurdu, eğer buna inanabiliyorsan."

"Lanet olsun." Zihnimde o resmi oluşturamıyorum, bu yüzden denemiyorum bile.

Onun yerine, ifadesinin ilk kısmına odaklanıyorum. "Esguerra bir gözünü mü kaybetti?"

"Öyle görünüyor. Doktor değilim ama kötü görünüyor. Umarım o İsviçre'deki yerde tamir edebilirler."

"Evet." Eğer bunu yapabilecekleri bir yer , o da İsviçre'deki klinik. Ünlüleri ve Rus petrol krallarından Meksikalı uyuşturucu kadar her türden müstehcen zengini tedavi etmesiyle tanınıyor. Orada kalmanın geceliği otuz bin İsviçre Frangı'ndan başlıyor ama Julian Esguerra bunu rahatlıkla karşılayabilir.

Peter, "Bu arada senin ve diğerlerinin o kliniğe nakledilmenizi istiyor," diyor. "Kısa süre içinde sizin için bir uçak göndereceğiz."

"Ah." Daha azını beklemiyordum ama yine de bunu duymak güzel. İsviçre'deki lüks klinikte iyileşmek, bu bok çukurunda sıkışıp kalmaktan çok daha iyi olmalı. "Nora'nın kaçırılmasına izin verdiğin için sana kızmadı mı?"

"Onunla gerçekten konuşmadım. Mesafemi koruyorum."

"Peter..." Bir an tereddüt ediyorum, sonra adamın adil bir uyarıyı hak ettiğine karar veriyorum. "Esguerra konu karısı olunca pek mantıklı davranmıyor. Bir şans var."

"Ciğerimi çıplak elle sökmek mi? Evet, biliyorum." Rus sesleri endişelenmekten çok eğleniyordu. " bu yüzden onları kliniğe bırakıp gidiyorum. Artık hepsi senin."

"Gidiyor musun? Peki ya senin listen?" Bu bir sır değil. Esguerra, üç yıllık hizmetinin sonunda Peter'a ailesinin başına gelenlerden sorumlu olan kişilerin isimlerini vereceğine söz verdi.

"Bunun için endişelenme." Peter'ın sesi kutup seviyesine kadar soğur. "Hak ettiklerini bulacaklar."

"Pekâlâ, dostum." Bu muhtemelen Peter'ı gözaltına almaları için muhafızlara mesaj göndermem için bir işaretti. Esguerra şüphesiz bunun için beni övecektir ama Rus'a bu şekilde ihanet etmeyi kendime yediremiyorum. O kadar uzun süredir birlikte çalışmıyor olsak da, adama hayranlık duymaya başladım. O soğuk kanlı bir orospu çocuğu ve bu da onu yaptığı işte mükemmel yapıyor. Ve açıkçası, o kadar tehlikeli ki, herhangi birinin hayatını riske atmak istemiyorum.

daha fazla adamımız. "İyi şanslar," dedim ve ciddiydim.

"Teşekkürler, Lucas. Sana da. Umarım sen ve Esguerra yakında iyileşirsiniz."

Ve telefonu kapatıp beni uçağı beklemek ve Yulia'yı düşünmemeye çalışmak zorunda bıraktı.

İSVİÇRE'DEKİ KLINİKTE NEREDEYSE BİR HAFTA KALİYORUZ. BU SÜRE ZARFINDA, Esguerra biri kesik yüzünü düzeltmek, diğeri de sol göz çukuruna protez bir göz yerleştirmek için iki ameliyat geçirir.

Koridorda karşılaştığımda karısı bana "Yara izlerinin bir süre sonra neredeyse hiç görünmeyeceğini söylediler" dedi. "Ve göz implantı çok doğal görünecek. Birkaç ay içinde neredeyse normale dönecek." Duraksıyor, iri kara gözleriyle beni inceliyor. "Nasılsın Lucas? Bacağın nasıl?"

"Bir şeyim yok." Ağrı kesicileri reddediyorum, bu yüzden gerçekten çok acıyor ama Nora'nın bunu bilmesine gerek yok. "Şanslıydım. İkimiz de şanslıydık."

"Evet." İnce boğazı yutkunurken çalışıyor. "Diğerlerinin prognozu nedir?"

"Bir sonraki ameliyata kadar yaşayacaklar." Yanmış üç adam hakkında söyleyebileceğim tek olumlu şey bu. "Doktorlar her birinin bir düzine ameliyata ihtiyacı olacağını söylüyor."

Kederle başını sallıyor. "Elbette. Umarım ameliyatları iyi geçer. Eğer onlarla konuşursanız lütfen en iyi dileklerimi iletin."

Başımı eğiyorum. Tamamen uyuşturulmuş oldukları için pek şansları yok ama bunu ona söylemeye gerek görmüyorum. Önümdeki minyon genç kadın zaten yeterince uğraşıyor. Esguerra üstesinden söyledi ama merak ediyorum. Amerikan banliyölerinden gelen on dokuz yaşındaki pek çok kişi bir teröristin kafasını uçurmaz.

Yoluma devam etmek üzereydim ki Nora sessizce "Peter'dan haber aldın mı?" diye sordu. Bana bakarken yüzündeki ifadeyi deşifre etmek zor.

"Hayır, yapmadım," diyorum ona dürüstçe. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Sadece merak ettim. Ona hayatlarımızı borçluyuz."

"Doğru." İçimde bundan daha fazlası olduğuna dair bir his var ama burnumu sokmuyorum. Bunun yerine başımı tekrar ona doğru eğiyorum ve topallayarak odama doğru yürümeye devam ediyorum.

O gece uykuya daldığımda, sarışın casus düşüncelerimi tekrar işgal ediyor ve devam eden baş ağrısına rağmen aletim sertleşiyor. Her gece böyle oluyordu.

geçen haftadan beri. Birlikte geçirdiğimiz geceden rastgele görüntüler, gardım düştüğünde, onlarla savaşılamayacak kadar yorgun olduğumda aklıma geliyor. Amının sıkı sıkıya kavranışını, boğazından kaçan çığlıkları hatırlayıp duruyorum.

Onu becermek, kokusu, tadı. O kadar kötüleşti ki bir fahişe tutmayı düşündüm, ama nedense bu fikir bana çekici gelmiyor.

Sadece seks istemiyorum. *Onunla* seks yapmak istiyorum.

Öfkeyle ayağa kalktım, koltuk değneklerimi aldım ve tekrar mastürbasyon yapmak için topallayarak banyoya gittim.

Her şey giderse, yarın Kolombiya'ya dönmüş olacağız ve hayatımın bu bölümü sona erecek.

Belki o zaman Yulia'yı dek unuturum.

III

TUTUKLU

Lucas

PARMAKLARIM DİZÜSTÜ BILGISAYARIMIN KLAVYESİNİN ÜZERİNDE GEZİNİRKEN
Yapmak üzere olduğum şeyin bilgeliğini tartışıyorum. Sonra derin bir nefes
alıyorum ve yazmaya başlıyorum. Buschekov'a gönderdiğim e-posta kısa ve
öz:

*Esguerra, Yulia Tzakova'nın sorgulanmak üzere kendi nezaretine
gönderilmesini talep etmektedir.*

"Gönder "e tıklıyorum ve koltuk değnekleri olmadan hareket etme
özgürlüğünün tadını çıkararak ayağa kalkıyorum. Alçıyı çıkaralı iki hafta
oldu ve hala her ayağa kalkışımda ve yarımsız yürüdüğümde
heyecanlanıyorum.

Kütüphanemden/ofisimden ayrılıp kendime bir sandviç yapmak için
mutfağa gidiyorum. Yemek pişirmek hiçbir zaman ustalaşamadığım bir
beceri, bu yüzden sandviçim basit olmanın ötesinde: iki dilim ekmek arasında
jambon, peynir, marul ve mayonez.

Yemek için masaya oturuyorum, böylece bacağımı fazla zorlamamış
oluyorum. İyileşmesi iyi olsa da hala topallama eğilimiyle savaşmak
zorundayım. Kırılmanın üzerinden sadece iki ay geçti ve kemiğin
tamamen iyileşmesi için daha uzun bir süreye ihtiyaç var.

Yemek yerken düşüncelerim Rusların e-postama vereceği olası yanıtı
yöneliyor. Buschekov'un tutsağını kaybetmekten memnun olacağını
sanmıyorum ama aynı zamanda çok da sert karşılık vereceğini sanmıyorum.
Esguerra'nın silahları
ve Ukrayna'daki çatışma tırmanırken Kremlin'in isyancılara yaptığımız gizli
teslimatlara her zamankinden daha fazla ihtiyacı var.

Öyle ya da böyle, Esguerra'nın -ama aslında benim- talebini yerine getirecekler. Bu da demek oluyor ki, iki ay boyunca onu takıntı haline getirdikten sonra, Yulia Tzakova'yı elime alacağım.

Sabırsızlanıyorum.

SONRAKI İKİ GÜN BOYUNCA BUSCHEKOV İLE YARIM DÜZİNE E-POSTA ALIŞVERİŞİNDE BULUNDUM.

Tahmin ettiğim gibi, çok mutlu değil, başlangıçta konu hakkında sadece Peter Sokolov ile konuşacağını söyleyecek kadar ileri gitti.

Buschekov'la görüntülü bir görüşme yaptığımızda ona "Sokolov şu anda müsait değil" diyorum. Rus yetkili yine bir tercüman kullanıyor - bu kez orta yaşlı bir kadın. "Şu anda her konuda Esguerra adına konuşan benim ve Tzakova'yı mümkün olan en kısa sürede, hakkında bulabildiğiniz her türlü bilgiyle birlikte gözaltında istiyor.

Şimdiye kadar."

Tercüman sözlerimi aktardıktan sonra Buschekov, "Bu imkansız," diye karşılık veriyor. "Bu bir ulusal güvenlik meselesi-"

"Saçmalık. Tek istediğimiz onun geçmişiyle ilgili dosyalar. Bunun Rusya'nın ulusal güvenliğiyle hiçbir ilgisi yok."

Kadın tercüme ettikten sonra Buschekov birkaç dakika hiçbir şey söylemiyor ve beni en iyi nasıl idare edeceğini düşündüğünü biliyorum. "Ona neden ihtiyacın var?" diye soruyor sonunda.

"Çünkü füze saldırısından sorumlu olan kişiyi ya da örgütü bulmak istiyoruz." Ya da en azından ben kendime böyle söylüyorum: kızı bizzat sorgulayıp sorumluları bulmak istiyorum.

Uçağımızı düşüren orospu çocukları.

Buschekov'un renksiz gözleri kırışmıyor. "Bunun için Tzakova'ya ihtiyacınız yok. Elimize geçer geçmez bu bilgiyi sizinle paylaşacağız."

"Yani sende değil. İki ay sonra." Kızı kırmayı başaramamış olmalarına hem şaşırdım hem de etkilendim. Bu kadar uzun bir sorgulamaya dayanabildiğine göre eğitimi çok iyi olmalı.

"Yakında elimizde olacak." Buschekov kollarını göğsünün önünde kavuşturur.

"Bilgi erişimini hızlandırmanın yolları var ve bunları kullanmak için daha yeni yetki aldık."

Karın kaslarım geriliyor. Moskova'da ona ne yapıyor olabileceklerini düşünmemeye çalışıyordum ama arada bir bu düşünceler aklıma geliyordu

birlikte geçirdiğimiz gecenin anılarıyla birlikte. Yulia'nın acı çekmesini istiyorum ama meçhul Rus gardiyanların ona kötü davranması fikri içimde karanlık ve çirkin bir şeyler uyandırıyor.

"Yetkileriniz umurumda değil." Kameraya yaklaşırken sesimi sakın kalmaya zorluyorum. "Yapacağınız şey onu bizim gözetimimize teslim etmek. Eğer iş ilişkimizi sürdürmek istiyorsanız tabii."

Bana bakıyor ve bunu düşündüğünü, blöf yapıp yapmadığımı merak ettiğini biliyorum. Ve ben - Esguerra bunların hiçbirine izin vermedi - ama Buschekov bunu bilmiyor. Rus yetkiliye göre, ben Esguerra organizasyonu ile karşılıklı fayda sağlayan bir ilişkinin fişini çekmek üzereyim.

Buschekov sonunda, "Bu senin için iyi olmaz, biliyorsun," dedi. "Eğer bize bu şekilde karşı çıkarsan."

"Belki." Çok da üstü kapalı olmayan tehdide kırpıyorum. "Belki de değil. Esguerra'nın düşmanlarının durumu nadiren iyi olur."

Dönüşümüzden bu yana tamamen yok edilen Al-Quadar'dan bahsediyorum. Nora'yı kaçırarak Esguerra'dan belli bir patlayıcı almaya çalıştıklarından beri terörist grupla birkaç aydır savaş halindeyiz. Ancak Tacikistan'dan döndüğümüzden beri işler iyice kızıştı. Teröristlerin tedarikçilerinin, finansörlerinin ve uzaktan akrabalarının peşine düştük; grupla uzaktan yakından bağlantısı olan hiç kimse gazabımızdan kaçamadı. Ölü sayısı dört yüze yaklaşıyor ve İstihbarat topluluğu bunu fark etti.

Buschekov birkaç gergin an boyunca cevap vermiyor ve blöfümü görüp görmeyeceğini merak ediyorum. Ama sonra dedi ki, "Pekala. Bir ay içinde ona sahip olacaksın."

"Hayır." Kadın sözlerimi tercüme ederken Buschekov'un bakışlarını tutuyorum. "Daha erken. Yarın onun için bir uçak gönderiyoruz."

"Ne? Hayır, o-"

"Her şeyi hazırlamak için yeterli zaman olmalı," diye çevirmenin sözünü kesiyorum. "Unutma, onu ve dosyaları almayı bekliyoruz. Bizi hayal kırıklığına uğratmak istemezsiniz, inanın bana."

Ve o daha fazla itiraz edemeden görüntülü görüşmeyi sonlandırıyorum.

ERTESİ SABAH, HER ZAMANKI GIBİ ESGUERRA VE EKİPLE ANTRENMAN YAPIYORUM.
BENİM GIBİ,

Neredeyse normale döndü, üç yeni acemimizle birlikte kış tekmeliyor.
Bacağım hala iyileşmekte olduğu için boks ve atış talimlerine devam ediyorum
ve onun düzgün bir şekilde antrenman yapabilmesini biraz kıskanıyorum.

Eğitim alanından ayrılırken ona Peter Sokolov'la ilgili son gelişmeleri
anlatıyorum. Rus'un bir şekilde Esguerra'dan listeyi aldığı ve şimdi isimleri
gözden geçirip sistematik olarak tek tekelediği ortaya çıktı.

Yüzümdeki teri silmek için bir havlu kullanırken Esguerra'ya "Fransa'da
bir saldırı daha oldu, Almanya'da da iki tane" diyorum. Kolombiya'nın
Amazon yağmur ormanlarına yakın bu bölgesi her zaman sıcak ve nemlidir.
"Hiç vakit kaybetmiyor."

"Yapacağını düşünmemiştim," diyor Esguerra. "Bu sefer nasıl yaptı?"

"Fransız adam bir nehirde yüzerken bulundu, işkence izleri vardı ve
Sokolov'un önce onu kaçırdığını tahmin ediyorum. Almanlar içinse,
vurulanlardan biri bombalı araç, diğeri de keskin nişancı tüfeğiydi."
Sırıtiyorum. "Onu o kadar kızdırmamış olmalılar."

"Ya da çıkarları için gitti."

"Ya da o," diye katılıyorum. "Muhtemelen Interpol'ün peşinde olduğunu
biliyordur."

"Eminim öyledir." Esguerra'nın dikkati dağılmış görünüyor, ben de Yulia
konusunu açmak için uygun bir zaman olduğuna karar verdim.

"Bu arada," diyorum, ses tonumu rahat tutarak, "Yulia Tzakova'yı
Moskova'dan buraya getirtiyorum."

Esguerra durdu ve bana baktı. "Bizi Ukraynalılara ihbar eden tercüman mı?
Neden?"

"Onu bizzat sorgulamak istiyorum," diye açıklıyorum havluyu boynuma
dolayarak. "Rusların işini tam olarak yapacağına güvenmiyorum."

Esguerra gözlerini kısıyor, protezi ürkütücü derecede gerçekçi.
"Moskova'da o gece onu becerdiğin için mi? Mesele bu mu?"

Bir öfke dalgası çenemi geriyor. "Beni becerdi.
Kelimenin tam anlamıyla." Bu kadarını rahatlıkla itiraf edebilirim. "Yani
evet, o küçük sürtüğü ele geçirmek istiyorum. Ama aynı zamanda bizim
için bazı yararlı bilgilere sahip olabileceğini düşünüyorum."

Ya da en azından öyle olmasını umuyorum, böylece ona olan bu çılgın
saplantımı haklı çıkarabilirim.

Esguerra bir an beni inceliyor, sonra başını sallıyor. "Bu durumda, devam
et." Yürümeye devam ediyoruz ve o soruyor, "Bunu zaten

Ruslar mı?"

Başımı salladım. "Başlangıçta sadece Sokolov'la anlaşıcaklarını söylemeye çalıştılar ama onları seninle ters düşmenin akıllıca olmayacağına ikna ettim. Buschekov'a Al-Quadar'daki son sorunları hatırlattığımda ışığı gördü."

"Güzel." Esguerra acımasızca memnun görünüyor. Yasadışı silah ticareti dünyasında itibar her şeydir ve Rusların geri adım atmış olması müşterilerimiz ve tedarikçilerimizle ilişkilerimiz açısından iyiye işaret.

"Evet, yardımcı olur," diyorum ve ekliyorum: "Yarın buraya gelecek."

Esguerra'nın kaşları kalkıyor. "Onu nerede tutacaksın?" diye soruyor. İnisiyatifimi sorgulamaması bana duyduğu güvenin bir ölçüsü. Tayland'da hayatını kurtardığımdan beri bana muazzam bir serbestlik tanıyor.

"Kamaramda," diyorum. "Onu orada sorgulayacağım."

Sırıttıyor ve anladığını biliyorum. ". Keyfini çıkar." "Oh, eğleneceğim," diyorum karanlık bir şekilde. "Bundan emin olabilirsiniz."

Yulia uçağa binene kadar saatleri geri sayıyorum. Onu almak için Moskova'ya kendim uçmayı düşündüm ama biraz düşündükten sonra eski bir donanma pilotu olan Thomas'ı ve güvendiğim birkaç adamı göndermeye karar verdim. Ben gitseydim tuhaf görünürdü; Esguerra'nın ikinci adamı olarak bana malikâne ihtiyacı var, casus bulma gibi küçük işlerle uğraşmak değil.

Thomas'a "Bir sorun çıkarsa hemen bana haber ver," dedim, ama çıkmayacağından eminim.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde, Yulia Tzakova burada olacak. O benim tutsağım olacak ve kimse onu benden kurtaramayacak.

Yulia

KORIDORUN SONUNDAKI AĞIR METAL KAPI GICIRDIYOR VE SARSILARAK UYANIYORUM, Bu sese elektrik çarpmış gibi tepki vermeye şartlandırılmışlardır.

Yine benim için geliyorlar.

Titremeye başlıyorum - başka bir şartlı tepki. Her ne kadar güçlü kalmak istesem de, beni ele geçiriyorlar, parça parça kırıyorlar. Her yorucu sorgulama, büyük ya da küçük her aşağılama, aç ve uykusuz otururken geceye karışan her gün, hepsi bir araya geliyor ve irademi ufak ufak yok ediyor. Ve biliyorum ki daha yeni başlıyorlar. Buschekov beni o aynalı odada son kez tuttuğunda bunu ima etmişti.

Nefesimi kontrol etmeye çalışarak karyolamda doğruluyor, ince, kirli bir battaniyeyi çekiyorum. Dışarıda Mayıs olabilir ama bu hapishanede hâlâ kış. Buradaki soğuk hiç bitmiyor. Gri taş duvarlara ve paslı metal parmaklıklara nüfuz ediyor, yerdeki ve tavandaki çatlaklardan içeri sızıyor. Hiçbir yerde pencere yok, bu yüzden güneş bu odaları asla ısıtmıyor. Floresan griliğinde ikamet ediyorum, etrafımdaki soğuk duvarlar her geçen gün daha da yaklaşıyor.

Ayak sesleri.

Onları duyunca çoraplı ayaklarımı botlarıma içine kaydırıyorum. kirli, giydiğim tulum da öyle. Üç haftadır duş almadım,

ve hiç şüphesiz leş gibi kokuyorum. Bu, insanın kendisini daha az insan hissetmesi için tasarlanmış küçük aşağılamalardan biri.

"Yulechka..." Tanıdık bir şarkı sesi beni daha da titretiyor.

Igor en nefret ettiğim gardiyan, en yapışkan ellere ve en iğrenç kokan nefese sahip olan. Her yerde kameralar olmasına rağmen bana dokunmak ve canımı yakmak için fırsat bulmayı başarıyor.

"Yulechka," diye tekrarlayarak hücreme yaklaşıyor ve boncuk gibi kahverengi gözlerindeki neşeyi görüyorum. İsmimin en bilindik halini kullanıyor normalde ebeveynler ve diğer aile üyeleri tarafından söylenen bir sevgi sözcüğü. Kalın dudaklarında kirli ve sapıkça bir ses çıkıyor. Bir çocukla konuşan pedofil.

"Hazır mısın, Yulechka?" Bana bakarak hücre kapısının kilidine uzandı.

Duvara yaslanıp geri çekilme isteğimle savaşıyorum. Bunun yerine ayağa battaniyemi üzerimden atıyorum. Bana elini sürmek için her bahaneyi memnuniyetle karşılayacaktır, bu yüzden ona bir bahane vermiyorum. Sadece metal parmaklıklara doğru yürüyorum ve midem bulantıyla kıvranarak orada bekliyorum.

"Yine dışarıda aranıyorsun," diyor koluma uzanarak. Bileğimi kavradığında neredeyse kusacaktım, parmakları kalın ve yağlı bir şekilde tenime değiyordu. Bileğime bir kelepçe takıyor ve sonra diğer kolumu tutarak yaklaşıyor. "Buraya bir daha gelmeyeceğini söylediler," diye fısıldıyor ve parmaklarından birini Elleri kıcımlı sıkıyor, parmakları acı verici bir şekilde çatlağı kazıyor. "Bu çok kötü. Seni özleyeceğim, Yulechka."

Çürümüş dişlerle karışık bayat sigara kokan nefesinin kokusunu aldığım da boğazımda kusmuk yükseliyor. Onu itip uzaklaştırmamak için her şeyimi harcıyorum.

Dövüşmek bana daha fazla dokunacağı anlamına geliyor; bunu tecrübelerimden biliyorum. Bu yüzden orada öylece durup beni bırakmasını bekliyorum. Bana tecavüz etmeyecek - kameralar sayesinde bu aşağılanmadan kurtuldum - bu yüzden tek yapmam gereken hareketsiz kalmak ve kusmamak.

Birkaç saniye sonra bileğime ikinci kelepçeyi taktı ve hayal kırıklığı yüz hatlarını karartarak geri çekildi.

"Gidelim," diye bağırarak dirseğimi tutuyor ve ben de midemin yatışmasını umarak onun pis kokusundan arınmış havayı içime çekiyorum. Daha önce bir kez kusmuştum, beni üç gün boyunca aç bıraktıktan sonra yağlı etle beslediklerinde ve hala karyolamın üzerinde duran battaniyeyle temizlememi istediklerinde.

Igor beni koridorda yürütürken bulantım azalıyor ve ne dediğini anlıyorum.

Geri gelmeyeceksin.

Bu ne anlama geliyor? Beni başka bir tesise mi götürüyorlar, yoksa sonunda benden bir şey almaya çalışmanın değmeyeceğine mi karar verdiler? İdam edilmek üzere miyim? Buschekov'un söylediklerinde ima ettiği şey bu muydu? yeni bir yetki mi almak üzereydi?

Kalp atışlarım hızlanıyor, içimde yeni bir bulantı dalgası dolaşıyor. Buna hazır değilim. Hazır olduğumu sanıyordum ama şimdi o an geldi ve yaşamak istiyorum.

Misha'yı göreceğ kadar yaşamak istiyorum.

Ama Ruslara istediklerini verirsem, Misha'yı bir daha göremeyeceğim. Obenko'nun kız kardeşi ve ailesi saklanmak zorunda kalacak, kardeşim de onlarla birlikte. Misha'nın mutlu hayatı sona erecek ve hepsi benim suçum olacak.

Hayır. Kararlılığım tekrar güçlendi. Ölmem daha iyi.

En azından o zaman bu cehennem çukurundan sonsuza dek kurtulmuş olacağım.

KARARLILIĞIMA RAĞMEN, IGOR BENİ AŞAĞI İNDİRİRKEN BACAKLARIM JELATİN GIBI HİSSEDİYOR.

Bilmediğimiz bir koridor. Sorgu odasından uzaklaşıyoruz, bu da gardiyanın yalan söylemediği anlamına geliyor.

Bugün farklı bir şey oluyor.

"Bu taraftan," diyor Igor, beni bir dizi çift kapıya doğru çekiştirerek. Yaklaştığımızda kapılar bizim için açılıyor ve aniden gelen kör edici ışık karşısında gözlerimi kırptırıyorum.

Güneş ışığı.

Tenimde ılık ve saf bir hava var, hapishane ışıklarının soğuk floresanına hiç benzemiyor. Kapılardan içeri dolan hava da farklı. Daha taze, bahardaki şehirden bahseden kokularla dolu ve çaresizlikle ve insanların çektiği acılarla hiçbir ilgisi yok.

"İşte burada," diyor Igor, beni kapılardan içeri iterek ve şaşkınlıkla bir kadın sesi Rusça aksanlı İngilizce ile onun sözlerini tekrarlıyor.

Ezici parlaklığa karşı gözlerimi kısarak başımı çevirdiğimde dar bir avluda beş adamın yanında duran kısa boylu, orta yaşlı bir kadın görüyorum. Onların ötesinde, tepesinde dikenli teller olan kalın bir duvar ve birkaç silahlı muhafız var.

"Siz kimsiniz?" Kadına İngilizce soruyorum ama cevap vermiyor. Onun yerine adamlardan birine dönüp bakıyor - liderleri görünen uzun boylu, zayıf bir adama.

"Artık gidebilirsiniz, teşekkür ," diyor ona, aksansız bir Amerikan İngilizcesi konuşuyor ve onun bir tercüman olması gerektiğini anlıyorum.

Adama başıyla selam veriyor ve avlunun diğer tarafındaki doğru aceleyle ilerliyor. Adam bana doğru adım atıyor ve dar yüzünde bir tiksinti ifadesi görüyorum. Duş almadığımın kokusunu almış olmalı.

"Gidelim," diyor, kolumdan tutup beni Igor'dan uzaklaştırarak. "Beni nereye götürüyorsun?" Sakin olmaya çalışıyorum. Bu hiç de ne beklediğimi. Amerikalılar benden ne isteyebilir ki? Tabii... Acaba onlar-

"Kolombiya," dedi adam, dehşete düşmüş tahminimi doğrulayarak. "Julian Esguerra huzurunuzda bulunma şerefini talep ediyor."

Ve ben bu yeni darbeyi sindiremeden beni kapıya doğru sürüklüyor.

HANGİ NOKTADA KAVGA ETMEYE BAŞLADIĞIMI BILMIYORUM.

hapishane kapısının ötesinde ya da siyah minibüse yaklaştığımızda. Tek bildiğim içimde bir canavarın uyandığı ve beni tutan adama kalan tüm gücümle saldırdığım.

Silah tüccarının nasıl hayatta olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ve şu anda umurumda da değil. İçimdeki paniklemiş hayvanın umurunda olan tek şey

bu yolculuğun sonunda bekleyen korkunç azap. Esguerra hakkındaki dosyayı okudum ve söylentileri duydum. O sadece acımasız bir iş adamı değil.

Aynı zamanda bir sadist.

Ellerim kelepçeli, bu yüzden ayaklarımı kullanıyorum, çömelip bükülürken aynı anda liderin dizine tekme atıyorum ve kolumdaki tutuşunu kırıyorum. O da

diye bağırıyor, küfrediyor ama ben çoktan yere yuvarlanmış, beş adamdan uzaklaşmıştım. Fazla uzaklaşmadım tabii. Bir saniye içinde çullandılar, iki iri adam beni yere yapıştırdı ve sonra ayağa kaldırdı. Onlarla savaşmaya devam ediyorum, beni minibüsün arkasına iterlerken tekmeliyor, ısırtıyor ve çığlık atıyorum. Ancak kapılar kapandığında ve minibüs hareket etmeye başladığında çırpınmayı bırakıyorum, bitkin düşünüyorum ve her tarafım titriyor. Nefes alışım sert ve gürültülü, kalbim dehşet verici bir tempoyla göğüs kafesime çarpıyor.

"Hijo de puta, leş gibi kokuyor," diye mırıldanıyor beni tutan adam ve yanaklarım utançtan alev alev yanıyor, sanki bu iğrenç yaratığa dönüşmem benim suçummuş gibi.

Sonra, muhtemelen tekrar çığlık atmamı engellemek için ağzımı tıkıyorlar ve beni minibüsün köşesine atıp birkaç metre uzağa oturtmadan önce bileklerimi ayak bileklerime kelepçeliyorlar. Bunun dışında bana dokunmuyorlar ve birkaç dakika sonra kör paniğimin bir kısmı azalıyor ve tekrar düşünmeye başlıyorum.

Julian Esguerra beni ona teslim etmek istiyor. Yani füze saldırısında ölmedi. Bu nasıl mümkün olabilir? Obenko bana yalan mı söyledi, yoksa Esguerra'nın şansı yaver gitti? Silah tüccarı kurtulduysa, mürettebatının geri kalanı ne ?

Peki ya Lucas Kent?

Adını düşündüğümde tanıdık bir sızı göğsümü delip geçiyor. Onu sadece bir gecedir tanıyordum ama onun için yas tuttum, hücremdeki soğuk ortamda onun için ağladım. Hayatta olabilir mi? Ve eğer yaşıyorsa, onu tekrar görebilecek miyim?

Bana işkence eden o mu olacak?

Hayır. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Şu anda bunu düşünemem. Sorgu odasında yaptığım gibi her seferinde bir dakika almalıyım. Bu Muhtemelen önümüzdeki birkaç saat aşırı acı çekmeden geçireceğim son saatlerim olacak -tamamen son saatlerim olmasa bile- ve bu değerli zamanı gelecek hakkında endişelenerek geçiremem.

Büyük ihtimalle ölmüş olan bir adamı düşünerek geçiremem.

Lucas Kent yerine yine kardeşimi düşünüyorum, onun güneşli Gülümsemesini ve tombul kollarıyla beni kucaklayışını. O doğduğunda ben sekiz yaşındaydım ve ailemiz birbirine sıkı sıkıya bağlı ailemize yeni bir bebeğin girmesine içerleyeceğimden korkuyordu. Ama öyle olmadı. Misha ile hastanede tanıştığım andan itibaren ona aşık oldum ve onu ilk kez kucağıma aldığımda ve ne kadar küçük olduğunu hissettiğimde, onu korumanın benim görevim olacağını biliyordum.

"Yulia'nın kardeşini bu kadar çok sevmesi harika bir şey," dedi ailem. arkadaşları onlara şöyle derdi. "Bak ona ne kadar iyi bakıyor. Bir gün harika bir anne ."

Annem ve babam bana gülümseyerek başlarını sallarlardı ve ben de iyi bir kardeş olmak, küçük kardeşimin mutlu, sağlıklı ve güvende olması için elimden geleni yapmak için çabalarımı iki katına çıkarırdım.

Minibüsün durmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım ve panikle vardığımızı anladım.

Minibüsün kapıları açıldığında grup lideri "Gidelim," diyor ve bir Gulfstream özel jetinin önündeki bir iniş pistinde olduğumuzu görüyorum. Bileklerim bileklerime kelepçeliyken yürüyemiyorum, bu yüzden daha önce kokumdan şikayet eden adam beni minibüsten dışarı ve içi gördüğüm her şey kadar lüks olan uçağa taşıyor.

"Onu nerede istiyorsunuz?" diye soruyor lidere ve ben onun ikilemini anlıyorum.

Kabindeki geniş koltuklar, sehpanın yanındaki kanepeler krem rengi deri ile döşenmiştir. Buradaki her şey temiz ve güzel, oysa ben pisim.

"İşte," diyor lider, pencere kenarındaki bir koltuğu işaret ederek. "Diego, üzerini bir çarşafıla ört."

Siyah saçlı bir adam başını sallıyor ve uçağın arkasında kaybolur. O Bir dakika sonra elinde yatak çarşafına benzeyen bir şeyle döndü. Onu koltuğun üzerine örtüyor ve beni tutan adam beni oraya yatırıyor.

"Tıkacın çıkarılmasını ve ayak bileklerinin çözülmesini istiyor musun?" diye sorar lidere ve zayıf adam başını sallıyor.

"Hayır. Bırak koltuk böyle otursun. Bu ona bir ders olur."

Ve arkalarını dönüp gidiyorlar, beni pencereden dışarı bakmaya ve uçak indiğinde beni nelerin beklediğini aklımdan çıkarmaya çalışmak zorunda bırakıyorlar.

Yulia

", GIDELİM." SERT ELLER BENİ KOLTUKTAN KALDIRDI VE huzursuz bir uyku. "Buradayız."

Buraya mı? Çoktan indiğimizi fark ettiğimde kalp atışlarım hızlanıyor. Uçuşun bir noktasında uyuyakalmış olmalıyım, yorgunluğum endişemden daha ağır basıyor.

Şimdi beni taşıyan başka bir adam-Diego, lider ona böyle seslendi. Beni göğsünün önünde tutarken pek de nazik davranmıyor.

Yine de beni yürütmedikleri için memnunum. Bütün uçuşu bileklerim ve ayak bileklerim birbirine kelepçeli olarak geçirdikten sonra, kramp giren kaslarımın bu görevi yerine getirebileceğinden emin değilim. Çok aç olduğumdan, midemin bulandığından ve başımın döndüğünden bahsetmiyorum bile. Uçuşun ortasında ağzımdaki tıkaçı çıkarıp bana biraz su verdiler ama beni beslemeye zahmet etmediler.

Diego uçaktan iner inmez üzerime ılık bir nem dalgası çöküyor ve kendimi bir Rus hamamına ya da belki bir yağmur ormanına girmiş gibi hissetmeme neden oluyor. Hava pistini çevreleyen kalın, asma örtülü ağaçlar göz önüne alındığında, ikincisi muhtemelen daha iyi bir karşılaştırma olur.

Damarlarımda dolaşan dehşete rağmen, yeşillik gözümü kamaştırıyor. Doğayı seviyorum - küçüklüğümde beri hep sevmişimdir - ve burası bana her açıdan hitap ediyor. Hava tropikal bitki örtüsünün kokusuyla zengin, böcekler çimenlerde cıvıldıyor ve güneş

Gökyüzündeki birkaç buluta rağmen aydınlık. Birkaç keyifli an için kendimi cennette gibi hissediyorum.

Sonra bir arabanın yaklaştığını duyuyorum ve gerçekler yüzüme çarpıyor.

Bu cennetin sahibi bana işkence edecek ve öldürecek.

Boş midem sıkışıyor. Korkuya teslim olmak istemiyorum ama araba - siyah bir SUV- uçağın önünde durduğunda içime yayılan dehşete engel olamıyorum.

Sürücü kapısı açılır ve uzun boylu, geniş omuzlu bir adam dışarı çıkar, güneş kısa, açık renkli saçlarında parıldar.

Nefes almayı kesiyorum, gözlerim onun sert yüz hatlarına yapışıyor. Lucas Kent.

O yaşıyor.

Solgun gözleri benimkilere kilitleniyor ve etrafımdaki dünya bulanıklaşarak odak noktamdan uzaklaşıyor. Açlığımı ve rahatsızlığımı, beni tutan kelepçeleri ve gelecek korkumu unutuyorum.

Tek bildiğim, Lucas'ın hayatta olmasından duyduğum keskin ve mantıksız sevinç.

Bana doğru yürümeye başladı ve kendimi tekrar nefes almaya zorladım. Hatırladığımdan daha da iriydi, omuzları geniş ve kaslıydı. Kolsuz bir kamuflaj tişörtü ve yırtık kot pantolon giymiş, gövdesine bir saldırı tüfeği asmış, tam olarak olduğu gibi görünüyordu: bir suç lordu için çalışan acımasız bir paralı asker.

" sonrasını ben hallederim Diego," diyerek bana yaklaşıyor ve bana doğru uzandığında titremeye başlıyorum, bakışları benimkilerden uzaklaşıyor. Diego

Tek kelime etmeden beni teslim ediyor ve Lucas'ın ellerini tekrar üzerimde hissettiğimde titremem artıyor, dokunuşu hapishane tulumumun sert malzemesinden bile içimi yakıyor.

Geri adım atarak dönüyor ve beni göğsüne yaslayarak arabaya doğru taşımaya başlıyor. Yıkanmamış halimden tiksindiğini belli etmiyor ve vücudunun sıcaklığının içime sızdığını, içimde kalan soğukun bir kısmını erittiğini hissettiğimde içimde bir ürperti dalgalanıyor. Dehşete kapılmam gerekirken, bunun yerine yine o farkındalığı hissediyorum - sadece onunla yaşadığım o mantıksız çekimi. Aynı anda şakaklarımın arkasında bir basınç oluşuyor ve ağlayacakmışım gibi gözlerim karıncalanıyor.

Yaşıyor. Yaşıyor.

Gerçek gibi görünmüyor. Bunların hiçbirisi gerçek görünmüyor. Benim gerçekliğim bir Rus hapishanesindeki gri, kokuşmuş bir hücre. Igor'un yağlı elleri ve Buschekov'un aynalı sorgu odası. Açlık, susuzluk ve özlem.

Ailemin arabası kara buzda kaydığında kaybettiğim hayatım için, sadece resimlerde gördüğüm kardeşim için ve sadece bir gün tanıdığım adam için.

Öldürdüğümü sandığım adam için, şu anda beni tutan adam için. Tüm bunlar bir rüya olabilir mi? Bitkin halimle uydurduğum bir fantezi, uykusuz zihin? Şu anda bile sorgu masasında sızmış olabilir miydim, alarm sesi beni kendime getirmek üzereyken?

Lucas'ın yüzü gözlerimin önünde bulanıklaşıyor ve ağladığımı fark *ediyorum*, şişman, çirkin gözyaşları kabarıyor ve yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Utanarak otomatik olarak onları silmeye çalışıyorum ama hâlâ ayak bileklerime kelepçeli olan ellerim o kadar uzağa ulaşamıyor. Hareket sarsıntılı ve beceriksizce sonuçlanıyor ve Lucas'ın bana bakarken yüzünün taşa döndüğünü görüyorum.

"Seni lanet olası kaltak," diyor o kadar yumuşak bir sesle ki onu zar zor duyabiliyorum. "Gözyaşlarıyla beni manipüle edebileceğini mi sanıyorsun?" Beni kavrayışı , sertleşiyor ve cezalandırıcı bir hal alıyor, cipin önünde duruyor ve sanki bir yanıt bekliyormuş gibi bana bakıyor. Ona bir tane vermediğimde, yüz hatları daha da sertleşiyor. "Yaptığının bedelini ödeyeceksin," diye söz veriyor.

sesi sessiz bir öfkeyle doluydu. "Her şeyin bedelini ödeyeceksin."

Ve böylece arabanın kapısını açıp beni arka koltuğa fırlattı. Sırtım yastıklı deriye çarptığında yanıldığımı anladım.

Bu bir rüya değil. Bu
bir kabus.

YOLCULUK SADECE BİRKAÇ DAKIKA SÜRER. LUCAS SESSİZCE SÜRÜYOR.

ve bu zamanı kendimi toparlamak için kullanıyorum. Garip bir şekilde, onun tehdidini düşünmek gözyaşlarımı kontrol etmeme yardımcı oluyor; Lucas Kent'in hayatta olduğu ve bana bunu ödeyecek kişinin gerçekten de o olacağı gerçeğini anladığımda şaşkın sevincim soğuk bir korkuya dönüşüyor.

Bu uçak kazasının anlamına mı geliyor? Eğer öyleyse, o ve Esguerra nasıl hayatta kaldı? Lucas'a bunu sormak istiyorum ama öfkesinin kötü niyetli bir şeytan gibi havada titreştiğini hissederken sessizliği bozmaya cesaret edemiyorum.

serbest bırakılmayı bekleyen bir güç. Silahını çıkarıp yanındaki ön koltuğa koydu, ama bu ondan yayılan tehdidi azaltmadı.

İsterse beni çıplak elleriyle öldürebilir.

Araba yoğun ağaçlık alandan ayrılırken, uzakta büyük beyaz bir ev görüyorum. Etrafı bakımlı yeşil çimlerle çevrili.

balta girmemiş ormanda. Daha geride, birkaç düzine metre arayla yerleştirilmiş nöbetçi kuleleri görüyorum. Bu manzara beni şaşırtmadı; Esguerra'nın dosyasında Kolombiya'daki malikânesinin deniz kıyısındaki ücra konumuna rağmen yoğun bir şekilde tahkim edildiği yazıyordu.

Amazon yağmur ormanlarının kenarında.

Büyük eve gitmiyoruz; onun yerine, dönüp yol boyunca ilerliyoruz. küçük evler ve kutu gibi, tek katlı binalardan oluşan bir kümeye doğru ilerliyorum. Burası Esguerra yerleşkesindeki muhafızların ve diğerlerinin yaşadığı yer olmalı, konutlara girip çıkan silahlı adamları ve arada bir de kadınları gördüğümde fark ediyorum.

Araba tek tek evlerden birinin, ön verandası olanın önünde duruyor ve Lucas silahını arabada bırakarak çıkıyor. Kapıyı arkasından çarpıyor ve ben irkiliyorum, beni içten içe boğan endişeye teslim olmamaya çalışıyorum. Korku boğazımda yoğun ve acı bir şekilde düğümleniyor. Bana o korkunç şeyleri yapacak olanın Lucas olması, tırnaklarımı sökecek ya da beni parça parça kesecek olanın o olması bir şekilde daha kötü.

Daha da kötüsü, o Moskova hapisanesinde onunla birlikte olduğumu hayal ettiğim, beni kucakladığını ve onun güçlü kucagında güvende olduğumu hayal ettiğim zamanlar oldu.

Lucas arabanın etrafında yürüyüp arka kapıyı açtı. İçeri uzanarak Beni tutup dışarı sürüklüyor, beni göğsüne doğru kaldırıp kapıyı ayağıyla çarparak kapatırken hâlâ tek kelime etmiyor. Beni tutuşu yine sert ve cezalandırıcı ve bunun sadece başlangıç olduğunu biliyorum.

Fantezilerim gerçeğin ağırlığı altında paramparça olmak üzere.

Beni verandanın merdivenlerinden yukarı taşıyor, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kolayca yürüyorum. Gücü muazzam, ama güvenlik yok. En azından benim için. Belki gelecekte bir kadın için, önemseyeceği ve korumak isteyeceği biri için.

Benden nefret ettiği kadar nefret etmeyeceği biri.

Ön kapıyı iterek açıp beni kapı aralığından geçirmek için yana doğru döndüğünde, sokaktan bize bakan meraklı yüzler gözüme çarpıyor. Birkaç adam ve orta yaşlı bir kadın var ve saçma bir an için onlardan yardım istemek, onlara yalvarmak geliyor içimden beni kurtarmak için. Dürtü geldiği gibi hızla kayboluyor. Bu insanlar yoldan geçen masum insanlar değil. Sadist bir silah tüccarının çalışanları. başıma gelecek her türlü kadere tamamen ortak oluyorlar.

Lucas beni eve taşıırken ve kapıyı bir kez daha ayağıyla kapatırken sessiz kalıyorum. Bana bakmıyor, bu yüzden

Onu inceleme fırsatı buldum, çenesinin granit yapısına dikkat ettim. Hâlâ öfkeli, öfkesi bir alevin sıcaklığı gibi yayılıyor. Neden bu kadar kızgın olduğunu merak ediyorum. Bu tür şeyler -Esguerra'nın düşmanlarına bedel ödetmek- onun için sıradan şeyler. Bu volkanik öfkeyi değil, soğukkanlılığı beklerdim.

Düşündüm de, beni bir yere götürmesini beklerdim. Bir depo ya da baraka, kan ve vücut sıvılarıyla çekinmeyecekleri bir yer. Bunun yerine kendimi basit mobilyalarla döşenmiş de olsa bir evin içinde buluyorum. Siyah deri bir kanepede, düz ekran televizyon, gri halı ve beyaz duvarlar... Beni götürdüğü oda lüks değil ama kesinlikle işkence odası da değil. Burası Lucas'ın

Ev mi? Ve eğer öyleyse, neden buradayım?

Bunun üzerinde uzun süre duracak vaktim yok çünkü beni büyük, beyaz fayanslı bir banyoya götürüyor. Büyük bir küvet, cam duvarlı bir duş kabini ve tualetin yanında bir lavabo var.

Kesinlikle bir işkence odası değil.

"Beni neden buraya getirdin?" Sesim kısık, kullanılmadığı için cızırtılı. Esguerra'nın adamları Moskova'da çılgılık atmamı engellediğinden beri konuşmamıştım. "Burası senin evin, değil mi?"

Lucas'ın çene kasları esniyor ama cevap vermiyor. Bunun yerine beni duş kabinine taşıyor, fayans döşeli zemine bırakıyor ve bir anahtar çıkarıyor. Kelepçelerimi tutarak kilidini açıyor ve bir sonraki kilidini açtığı ayak bileği kelepçelerinden ayırıyor. Sonra beni ayağa kaldırdı.

"Bir duşa ihtiyacın var," diyor sertçe. "şu kıyafetleri. Şimdi."

Dizlerim bükülüyor, bacak kaslarım ayakta durmanın ani zorlamasına dayanamıyor, ağrıyan sırtım sonunda tekrar düz durabildiği için minnettarlıkla ağlasa bile. Kronik açlık ve yorgunluktan başım dönüyor ve sadece Lucas'ın kolumu tutuşu beni tekrar yere düşmekten alıkoyuyor.

Duş mu? Duş almamı mı istiyor? Ben bu tuhaf talebi algılayamadan sabırsız bir ses çıkarıyor ve tulumumun fermuarını tutup kabaca aşağı çekiyor.

"Bekle, yapabilirim-" Titreyen bir elimle fermuara uzanmaya çalışıyorum ama artık çok geç. Lucas yüzümü duş duvarına yaslayarak beni döndürüyor ve tulumu dizlerime kadar çekerek üzerimde bol, yüksek belli bir külot ve bir

gerilmiş spor styeni - hapishanede izin verilen tek i çamaşırını. Bir saniye içinde onları da üzerimden çıkardı ve yüzümü ona dönmem için beni döndürdü.

"İkinci kez söyletme bana." Diğeri eliyle üst kolumu tutarken parmakları çenemi sert bir şekilde kavırıyor. "Dediğimi yapacaksın, Anladın mı?" Gözleri buz gibi bir öfkeyle ve daha fazlasıyla parlıyor.

Şehvet.

Hâlâ beni istiyor.

Onun önünde tekrar çıplak olduğum gereğeri kafama dank ederken kalbim öfkeli bir ritimle çarpıyor. Bunu beklemem gerekirdi ama nedense beklemiyordum. Zihnimde, daha önce aramızda olanlar, birazdan vereceğeri cezadan tamamen , ama daha iyi bilmeliydim.

Lucas Kent gibi adamlar için şiddet ve seks el ele gider.

"Anlıyor musun?" diye tekrarlıyor, parmakları eneme acı verici bir şekilde batıyor ve ben de yapabildiğim tek hareket olan olumlu anlamda göz kırıpıyorum.

Görünüşe göre, bu yeterli, çünkü beni bırakıyor ve geri adım atıyor.

"Elini yıka," diye emrederek kabinden çıkıyor ve cam kapıyı arkasından kapatıyor. "Beş dakikan var."

Kollarını kocaman göğsünün önünde kavuşturup duvara yaslanıyor ve bana bakarak bekliyor.

Lucas

MUSLUĞA UZANIYOR, TÜM VÜCUDU TITIRIYOR VE BEN ÇABASINI GÖRÜYORUM
Her hareketi ona pahalıya mal oluyor. Zayıf ve ince, onu son gördüğümde çok daha kırılgan ve bunun beni rahatsız ettiği gerçeği beni daha da öfkeliyor.

Şehvet ve nefret hissetmeyi, açlığımı onun aldatıcı etiyle yatıştırırken bile çektiği acılardan zevk almayı bekliyordum. Ona olan saplantım geçene kadar ona oynadığımı gibi davranmayı ve sonra da iplerini elinde tutan kukla ustalarını bulmak için ne gerekiyorsa yapmayı planlıyordum.

Bu solgun, bitkin yaratığı ve onu bu şekilde görmenin bana nasıl hissettireceğini hesaba katmamıştım.

Onu aç mı bırakmışlar? Görünüşe göre öyle, çünkü kaburgalarının her birini görebiliyorum.

Karnı içbükey, kalça kemikleri çıkık ve uzuvları acı verecek kadar zayıf. Son iki ayda en az on beş kilo vermiş olmalı ve zaten zayıftı.

Suyu açmayı başarıyor ve o şampuana uzanırken kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Bana bakmıyor, tüm dikkati işine odaklanmış durumda ve ben şehvetle karışık yeni bir öfke dalgası ve rahatsız edici bir şey hissediyorum.

Şüpheli bir şekilde koruyuculuk gibi hissettiren bir şey.

Hay sikeyim. Dişlerimi sıkıyorum, duşa girip onu kendime çekmek için duyduğum tuhaf dürtüye direnmeye kararlıyım. Onu becermek için değil, gerçi vücudum bunu da yapmaya hevesli, ama ona sarılmak için.

Onu tutup rahatlatmak için.

Çileden çıkmış bir halde duvara yaslanıp saçlarını köpürtmeye başlamasını izliyorum. Aşırı zayıflığına rağmen vücudu zarif ve kadınsıdır. Onun

Göğüsleri eskisinden daha küçük ama yine de şaşırtıcı derecede dolgunlar, su spreynin altında dururken meme uçları gergin pembe tomurcuklara dönüşüyor. Görebiliyorum

Bacaklarının arasındaki yumuşak görünümlü sarı tüyler; yaklaşık iki aydır tıraş bıçağı ya da ağda kullanmadığına göre amcığı doğal haline dönmüş olmalı. Onu çırılçıplak soymaktan yarı tahrik olmuş sikim tamamen sertleşiyor ve kendimi o duşa girerken, kot pantolonumun fermuarını açarken ve hiçbir ön hazırlık yapmadan onun daracık ateşine girerken hayal ediyorum. Sadece onu, olmasını istediğim bir oyuncak gibi alıyorum.

Ve bunu yapmamı engelleyen hiçbir şey yok. O benim tutsağım. Ona istediğim her şeyi yapabilirim. Bir kadını hiç zorlamadım ama aynı anda hem isteyip hem de nefret etmedim. Onu becermek, konuşturmak için narin etini kesmekten daha kötü ne olabilir ki?

Olmazdı. İstedğim şekilde incitmek için o benim.

Ama şu anda yapmak istediğim şey onu incitmek değil. İçimde kaynayan şiddet onun için değil. Ona zarar verenler için. Onu Diego'nun pençesinde gördüğümde, uzun saçları solgun yüzünü sarmış ve donuklaşmıştı. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir öfke. Ağlamaya başladığında, onu kucağıma alıp bir daha kimsenin onu incitmeyeceğine dair söz vermemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Ben bile.

Bu dürtü beni o zaman da çıldırtmıştı, şimdi de çıldırtıyor. Hiç şüphem yok Cadı o gözyaşlarıyla bana ne yaptığını biliyordu, tıpkı Moskova'daki o gece benden nasıl bilgi alacağını gibi. Onun zayıf görünüş sadece bir görünüştür. O güzel sarışın dış görünüş eğitilmiş bir ajanı, yabancı dillerde olduğu kadar akıl da yetenekli casusu gizliyor.

"Beş dakikan doldu," diyorum duvardan uzaklaşarak. Saçlarını ve vücudunu yıkadı ve şimdi gözleri kapalı ve başı arkaya eğik bir şekilde suyun altında duruyor. "Çık dışarı." sert, hissettiğim kargaşanın hiçbirini yansıtmıyor.

Bir daha benimle uğraşmasına izin vermeyeceğim.

Sözlerim üzerine sıcıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor ve duşu kapatmak için geri uzanıyor. Eskisi kadar kötü olmasa da hâlâ titriyor ve bunun ne kadarının rol, ne kadarının gerçek bir zayıflık olduğunu merak ediyorum.

Duşun kapısını açıp bir havlu aldım ve ona fırlattım. "Kurulan."

İtaat ediyor, önce saçlarını sonra da vücudunu kuruyor. Bunu yaparken bacaklarını ve göğüs kafesini kaplayan morlukları ve yorgun gözlerinin altındaki mavimsi fark ediyorum.

Lanet olsun ona. Numara yapmıyor.

"Bu kadar yeter." İçimdeki mantıksız acıma duygusunu bastırarak havluyu ondan çekip alıyorum ve bir kancaya asıyorum. "Hadi gidelim."

Kolunu tuttuğumda gözleri bana yalvarıyor, ama sessiz yalvarışlarını görmezden geliyorum, onu gereksiz yere sert tutuyorum. Bu zayıflığa, tamamen kontrolden çıkmış gibi görünen bu saplantıya teslim olamam. Geçtiğimiz iki ay boyunca onu arzulamaktan vazgeçemediğim gerçeğini kabullenmişim ama bu tamamen başka bir şey.

Onu kapı aralığından çekiştirirken tökezliyor ve onu kucağıma için duruyorum, kendime onu taşımanın sürüklemekten daha kolay olacağını söylüyorum. Onu göğsüme doğru sallarken, göğüslerinin yumuşak baskısını hissediyorum ve kokusunu alıyorum, şimdi temiz ve vücut yıkamamın aromasıyla karışmış. Şehvet yeniden içimde kabarıyor, onun çok hafif olduğuna dair farkındalığımı bir kenara itiyor ve bunu memnuniyetle karşılıyorum. İhtiyacım olan şey tam olarak buydu: onu istemek ve başka hiçbir şey istememek. Ve bunun için, onu bu çelimsiz, zavallı kimsesiz olarak alamam.

Ona daha güçlü ihtiyacım var.

Hedefim yatak odasıydı ama rotamı değiştirdim, onun yerine mutfığa . Hızlı nefes aldığını hissedebiliyorum -muhtemelen korkuyor- ama mücadele etmiyor. Şüphesiz zayıflamış haliyle bunun ne kadar anlamsız olacağının farkında.

Mutfığa vardığımızda onu bir sandalyeye oturtuyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Hemen dizlerini göğsüne doğru çekerek çıplak vücudunun büyük bir kısmını gizliyor. Islak saçları sırtına ve omuzlarına dökülmüş halde bana bakarken gözleri iri ve korkmuş.

"Yemek yiyeceksin," diyorum ona, buzdolabına yaklaşarak. Açıyorum. Hindiyi, peyniri ve mayonezi çıkarıp her şeyi tezgâhın üzerine, ekmeğin yanına koyuyorum. Sandviçi hazırlarken gözüm üzerinde, bir şeye kalkışmadığından emin olmak için . O sadece

Orada oturmuş, iki dilim ekmeğe de mayonez sürmemi, biraz peynir ve hindi koymamı ve her şeyi bir tabağa yerleştirmemi dikkatle izliyordu.

"Ye," diyorum tabağı onun önüne koyarken.

Dilini dudaklarında gezdiriyor. "Biraz su alabilir miyim, lütfen?"

Tabii ki. O da susamış olmalı. Cevap vermeden lavaboya yürüyorum, bir bardak su dolduruyorum ve ona getiriyorum.

"Teşekkür ederim." Teklifimi kabul ederken sesi sessiz, ince parmakları bardağın etrafını sarıyor ve bu sırada benimkilere sürtünüyor.

Bu tesadüfi dokunuşla bir elektriklenme oluyor ve kot pantolonum tekrar rahatsız edici bir şekilde daralıyor, aletim fermuarı zorluyor.

Gözleri yüzüme dönmeden önce bir saniyeliğine aşağı kayıyor ve göz bebeklerinin büyüdüğünü görüyorum. Ona duyduğum şehvetin farkında ve bu korkutuyor. Bardağı tutan eli içerken hafifçe titriyor ve diğer kolu dizlerinin etrafında sıkılaşıyor.

Güzel. Korkmasını istiyorum. Bedenini isteyebileceğimi ama ona merhamet göstermeyeceğimi bilmesini istiyorum. Beni bir daha asla manipüle edemeyecek.

O içerken ben de masanın karşısına sandalyede arkama yaslanıyorum ve ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum.

"Ye. Şimdi," diye tekrar emrediyorum ve o da itaat ediyor, düz beyaz dişleri gizlenemez bir hevesle sandviçin içine batıyor.

Bariz açlığına rağmen, her lokmayı iyice çiğneyerek yavaş yavaş yiyor. Bu akıllıca bir hareket; çok hızlı yiyerek hastalanmak istemiyor.

"Yemeğinin dörtte birini yedikten sonra Gerçek adın ne?" sordum.

Isırığının ortasında duraklıyor ve sandviçini bırakıyor. "Yulia." Gözlerini kırpmadan gözlerime bakıyor.

"Bana yalan söyleme." Ellerimi çözdüm ve öne doğru eğildim. "Bir casus gerçek adını kullanmaz."

"Yulia Tzakova olduğunu söylemedim." Sandviçi tekrar eline aldı ve bir ısırık daha aldıktan sonra açıkladı: "Yulia, Türkiye'de yaygın bir isimdir. Rusya ve Ukrayna ve bu benim doğum adı. Julia'nın Rusça versiyonu."

"Ah." Bu mantıklı ve ben de ona inanmaya meyilliyim. Gizli görevdeyken gerçek kimliğinize yakın durmak her zaman daha kolaydır. "Ee, Yulia,

Gerçek soyadın ne o zaman?"

"Soyadımın bir önemi yok." Yumuşak dudakları bükülür. "Ait olduğu kız artık yok."

" zaman bana ne olduğunu söylemenin bir zararı yok, değil mi?" Kendime rağmen ilgimi çekti. Önemli olsun ya da olmasın, soyadını bilmek istiyorum.

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Omuz silkiyor ve sandviçini tekrar ısıyor. Bana cevap vermeye niyeti olmadığını söyleyebilirim.

Dişlerim birbirine çarpıyor ama kendime sabırlı olmam gerektiğini hatırlatıyorum. Ruslar iki aydır ondan işe yarar bir şey elde edememişlerdi, bu yüzden onu ilk saatte çözmeyi kesinlikle bekleyemem. Bir numaralı önceliğim yemek yemesini sağlamak ve gücünü geri kazanmak. Cevaplar daha sonra gelecek. Öyle ya da böyle onları ondan alacağım.

Şimdilik Buschekov'un onun hakkında bana gönderdiği bilgileri zihninden geçiriyorum. Ortaya çıkarabildikleri pek bir şey yok. Tek itiraf ettiği, sahte pasaportunda belirtildiği gibi yirmi dört değil, yirmi iki yaşında olduğu ve

Ukrayna'nın doğusundaki çatışmalı bölgelerden biri olan Donetsk'te doğdu. Ukrayna hükümeti onu kendilerinden biri olarak kabul etmeyi reddetti, bu nedenle çalıştığı kuruluş özel ya da kesinlikle kayıt dışı olmalı. Onun Moskova Devlet Üniversitesi'nden İngiliz Dili ve Uluslararası İlişkiler diploması görünüşe göre gerçek; Yulia Tzakova'nın iki yıl önce buradan mezun olduğuna dair bir kayıt var ve Buschekov, gerçekten de derslere katıldığını doğrulayan profesörlerin ve sınıf arkadaşlarının izini sürebildi.

Ukraynalılar onu üniversitede mi işe aldılar, yoksa üniversiteye mi yerleştirdiler?

Orada mı? Gençliğinden beri onlar için çalışıyor olması ihtimal dışı değil. Ajanlar nadiren bu kadar genç yaşta işe alınıyor, ama olur.

"Ne zamandır bunu yapıyorsun?" Sandviçini neredeyse bitirdiğinde sordum. Solgun yanaklarına biraz renk gelmiş ve daha az titrek görünüyor. "Ukrayna için casusluk yapıyorum yani?"

Yulia cevap vermek yerine suyundan bir yudum alıyor, bardağını yere bırakıyor ve doğrudan bana bakıyor. "Tuvaleti kullanabilir miyim lütfen?"

Ellerim masanın üzerinde sıkışıyor. "Evet, soruma cevap verdiğin zaman." Gözünü kırpmıyor. "Bunu bir süredir yapıyorum," diyor eşit bir şekilde.

"Şimdi, lütfen tuvalete işeyebilir miyim? Yoksa burada mı yapmalıyım?"

İçimde alev alev yanan öfke daha da parlıyor ve ben de kendimi ona bırakıyorum. Bir anda yanındaydım, onu saçlarından tutup ayağa kaldırdım. Acı içinde haykırıyor, elleri bileğime yapıyor ama ona fırsat vermiyorum.

kavga etmeye başlama şansı. İki saniyeden kısa bir süre içinde onu masanın üzerine yatırdım, kolunu arkasına bktm ve yüzünü yüzeyine bastırdım. Sandviç kalıntılarının olduğu tabak masadan kayarak yere düşüyor ama umurumda değil.

Şu anda önemli bir ders alacak.

"Bir daha söyle." zerine eğilip çıplak bedenini altıma hapsediyorum. Hızlı, sığ nefes alışını duyabiliyor, kıının kıvrımlarının kasıklarıma baskı yaptığını hissedebiliyor ve karanlık cinsel görüntüler zihnimi istila ederken sikim sertleşiyor. Bu pozisyonda tek yapmam gereken fermuarımı açmak ve onun içinde olmak.

Cazibesi neredeyse dayanılmaz.

"On bir yaşımdan beri." Sesi ince, masaya karşı boğuk. "On bir yaşımdan beri yapıyorum."

On bir mi? Şaşırmış bir halde onu bırakıp geri çekildim. Ne tür bir ajans bir çocuğu işe alır?

Açıklamasını sindiremeden masadan kalkıp bana bakıyor. "Lütfen, Lucas." Yüzü yine solgun, dudakları titriyor. "Gerçekten tuvalete gitmem gerek."

Sikeyim.

Kolundan tuttum. "Beş dakikan ," diye uyarıyorum onu banyoya geri götürürken. "Ve kapıyı kilitleme. Anahtar bende."

Başını sallıyor ve yarı kuru saçları ince sırtına dökülürken banyoya girip gözden kayboluyor.

Başımı sallayarak temizlenmek için mutfağa döndüm.

Kırık tabak çıplak ayaklarını istemiyorum.

Yulia

DIZLERİM TITRIYOR, KAPALI BANYO KAPISINA DOĞRU YİĞİLİYORUM VE Çılgınca nefes alışımı sakinleştirmek için. O mutfakta neredeyse olan şey beni bu kadar korkutmamalıydı, ama öncesine çok yakındı... kaçmak için çok mücadele ettiğim o karanlık yere çok yakındı. Karnımın üzerinde, çaresiz ve beni cezalandırmaya kararlı bir adamın üstümde olduğu pozisyon çok tanıdık gelmişti ve paniğe kapıldım.

Gömdüğümü sandığım o on beş yaşındaki çocuk gibi panikledim.

Belki de başka biri olsaydı bu kadar kötü olmazdı-

Başka biri. Daha önce aklımı başımda tutan o çelik zihinsel duvarı örebilirdim. Lucas'a karşı hissettiğim tek şey korku ve tiksinti olsaydı, her şey daha kolay olurdu.

Eğer hapishanede onunla ilgili o aptalca fantezileri kurmasaydım, bu daha az yıkıcı olurdu.

Derin nefesler alarak kendimi kapıdan uzaklaşmaya ve tuvaleti kullanmaya zorluyorum. Lucas benim için dönmeden önce sadece birkaç dakikam var ve onları bu şekilde harcamayı göze alamam. Ellerimi yıkayıp dişlerimi fırçalarken aynaya bakıyor ve kendimi bunu yapabileceğime ikna etmeye çalışıyorum; cinsel içerikli bile olsa, vermeyi seçeceği her türlü cezaya dayanabilirim.

"Zamanın doldu." Derin sesi beni irkiltiyor ve orada öylece durup suyun akmasına izin verdiğimi fark ediyorum. "Dışarı çık."

Panik damarlarımda dolaşıyor. "Bir saniye," diye sesleniyorum.

Buna hazır değilim. *Onun* için hazır değilim. Haftalardır ilk kez normal bir yemek yedim ve duş aldım ve bir şekilde bu durumu daha da kötüleştiriyor. Çünkü artık kendimi yarı insan gibi hissediyorum. Çıplaklığımı ve beni incitmek isteyen bir adamın merhametine ne kadar muhtaç olduğumu.

Kalbim küt küt atarken banyoyu tarıyorum. Lucas ortalıkta silah bırakacak kadar aptal olamazdı ama fazla bir şeye ihtiyacım yok. Bakışlarım az önce kullandığım plastik diş fırçasının üzerine düşüyor ve ben de onu tutuyorum. İki elimi kullanarak sapını ikiye ayırıyorum. Umduğum gibi, bir tarafı keskin ve tırtıklı oluyor ve onu sıkıca kavrayıp sağ elimde saklıyorum.

Derin bir nefes daha alıp kapıyı açıyorum ve dışarı çıkıyorum. "Her şey tamam," diyorum, sesimdeki gerginliği duymamasını umarak.

"Hadi gidelim." Lucas sol kolumu tutuyor ve bu sefer bilerek tökezliyorum. Beni sabitlemek için dönüyor ve o anda derme çatma silahımla böbreğine nişan alarak yukarı doğru saldırıyorum. Beynimin onu incitme düşüncesiyle ürperen kısmını, o fantezilerin hâlâ yaşadığı kısmını kapatıyorum ve eğitimimin devreye girmesine izin veriyorum.

Son anda dönüyor, refleksleri jilet gibi keskin ve onu bıçaklamak yerine gövdesini sıyrıyorum. Kırık diş fırçası gömleğine takılıyor ve beni onu bırakmaya zorluyor ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum. Hâlâ kolumu tutuyor, ben de tüm ağırlığımı koluma vererek yere düşüyorum ve sağ bacağım tekme atıyorum. Ayağım çenesine çarpıyor, çarpmanın etkisiyle içimde bir acı şoku oluşuyor ama o geri çekiliyor; bu da bana tutuşundan kurtulmak için ihtiyacım olan bir saniyeyi veriyor.

Ayağa fırlayarak mutfığa doğru koşuyorum, umutsuzca bir bıçak alıyorum, ama iki adımdan fazla atamadan arkamdan beni yakalıyor. I dönmeyi başarıyor, halının üzerine düşerken yarı yuvarlanıyor ve dirseğim sert karnına çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle kolum uyuştı. Homurdanmadan yuvarlanmaya devam ediyor ve bir an sonra beni yere yapıştırıyor, elleri her iki bileğimi yakalayıp başımın üzerine kaldırırken aynı anda güçlü bacakları benimkileri yere sabitliyor.

Hareket edemiyorum. Bir kez daha onun altında çaresizim.

Zorlukla nefes alarak ona bakıyorum, misillemesini beklerken korkuyla sıkışıyor. Kavgamız onu tahrik etti; kot pantolonundaki sert çıkıntıyı çıplak karnımda hissedebiliyorum. Ya da belki de daha önceden sertleşmiştir.

Her iki durumda , beni nasıl cezalandıracağını biliyorum.

O da ağır ağır nefes alıyor, göğsü üzerimde yükselip alçalıyor. Solgun gözlerinde yanan öfkeyi - öfke ve çok daha ilkel bir şey.

Şok olmuş bir şekilde, içimde küçük bir sıcaklık dalgası dolaşüyor, zihnim şu anki çıkmazımın dehşetini o gecenin baş döndürücü zevkine dönüştürüyor. O zaman da onun altında yatıyordum ve bedenim bunun farklı olduğunu anlamıyor gibiydi.

Üstümdeki adamın sadece bedenimi istemediğini.

İntikam istiyor.

Başını eğiyor ve dudakları sol kulağıma değdiğinde donup kalıyorum, zorlukla nefes alıyorum. "Bunu yapmamalıydın," diye fısıldıyor, nefesinin nemli sıcaklığı tenimi yakıyor. "Sana daha fazla zaman tanıyacaktım, güçlenmene izin verecektim ama artık..." Ağzı boynuma bastırıyor ve ben onun Dilini hassas bölgenin üzerinde gezdiriyor, sanki tadına gibi. "Tüm sabrımı tükettin, güzelim."

Titriyorum, o sıcak, hınzır ağızdan uzaklaşmaya çalışıyorum ama gidecek hiçbir yerim yok. Her yanımda, kaslı vücudu benimkinin üzerinde iri ve ağır. Yemekten sonra hissettiğim kısa süreli enerji patlaması yok oldu. haftalar süren yoksunluktan sonra güçsüzleştim. Bitkin düştüm, mücadele etmeyi bıraktım.

-Ve sıcak dalganın genişlediğini, beni istenmeyen bir ihtiyaçla kayganlaştırdığını fark ediyorum.

"Lucas, lütfen." Neden yalvardığımı bilmiyorum. Az önce onu yaralamaya çalıştım; bana bir daha merhamet göstermeyecek. "Lütfen, bunu yapma." Vücudumun mantıksız tepkisi buna katlanmamı kolaylaştırmalıydı, ama bu sadece çaresizliğimi, kontrol eksikliğimi vurguluyor. Bununla onunla yüzleşmem. Bu beni mahveder. "Lütfen, Lucas..."

Üstüme doğru kayıyor, ağzı hâlâ kulağımın yakınında geziniyor. "Neyi yapmayayım?" diye mırıldanıyor, iki bileğimi de geniş avuçlarından birinin içine alıyor. Serbest elini hareket ettirerek aramıza sıkıştırıyor, parmakları kalçalarımın arasından kayarak seksimi buluyor. "Bu mu?" İşaret parmağı içime girerken başparmağı klitorisime bastırıyor.

İstila karşısında sarsılıyorum, içimdeki sıcaklık zonklayan bir acıya dönüşüyor. Meme uçlarım sıkılaşıyor ve daha da kayganlaştığımı hissediyorum, bedenim ruhumu parçalara ayıracak bir eylem için istekli. "Yapma. Lütfen yapma." Gözyaşları, aptalca, acınası gözyaşları geliyor ve onları tutamıyorum. Dökülüp şakaklarımdan aşağı yuvarlanıyorlar ve zayıflığımdan utanç duymama neden oluyorlar. "Hayır, Lütfen..." Parmağı içimde daha derinlere ilerliyor ve eski anılar kalabalıklaşıyor

beni o karanlık, boğucu yere geri götürüyor. Nefes alış verişim çılgınca pantolona , sesimin tonu yükseliyor. "Lütfen, Lucas, yapma!"

Şaşkınlık içinde hareketsiz kaldı ve sonra bir küfür savurarak üzerimden yuvarlandı, akıcı bir şekilde ayağa kalktı. "Ayağa ," diye hırlıyor ve beni yukarı çekmek için kollarımdan tutuyor. Ayağa kalkar kalkmaz beni oturma odasına sürüklüyor ve kanepeye itiyor, "Tek bir kasını bile oynatırsan..." diye homurdanıyor.

Sersemlemiş bir halde köşede kayboluşunu ve bir süre sonra elinde bir sandalye ve bir ip bobiniyle yeniden ortaya çıkışını izliyorum. Her ikisini de Odanın ortasında. Kıpırdamadım -bunun için çok fazla ve beni kaldırıp sandalyeye oturttuğunda ve kollarımı arkamdan bağlayıp sandalyenin sağlam ahşap çerçevesine sabitlediğinde herhangi bir direnç göstermedim. Sonra ayak bileklerimi sandalyeye bağlamak için ek ip kullanıyor.

Sandalyenin bacaklarını birbirinden ayırarak.

İşi bittiğinde ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. Kotundaki şişkinlik hâlâ yerinde duruyor ama gözlerindeki sıcaklık soğumuş, tanıdık buz parçalarına dönüşmüş.

"Birkaç dakika içinde döneceğim," diyor sertçe. "Döndüğümde konuşmaya hazır olsan iyi edersin."

Ben cevap veremedim odadan çıkıp gitti ve beni bağlı, çıplak ve yalnız bıraktı.

Lucas

BANYOYA GIRIYORUM VE KAPIYI KONTROLLÜ BİR HAREKETLE KAPATIYORUM.
Çok sert çarpmadığından emin ol. Kontrol. Şu anda ihtiyacım olan şey bu.

Kontrol ve *ondan* uzaklaşma.

Sikim kotumun içinde bir çivi gibi, taşaklarım o kadar dolu ki her an patlayacakmışım gibi hissediyorum. Bir kadını sikmeye hiç bu kadar yaklaşıp sonra da durmamıştım.

Kendimi hiç bu kadar çok istediğim bir şeyden mahrum etmemiştim.

Tam oradaydı, altımda uzanıyordu, uzun, ince vücudu çıplak ve savunmasızdı. Onu istediğim gibi sikebilirdim, öfkemi onun narin bedeninden çıkarırken uzun zamandır beni rahatsız eden açlığımı da bastırabilirdim.

Onun yerine, gitmesine izin verdim.

Orospu çocuğu.

Aynaya bakıyorum, yüzümdeki öfke ve hayal kırıklığını görüyorum. Beni istiyordu - ne kadar ıslak olduğunu, vücudunun bana nasıl tepki verdiğini hissediyordum - ve yine de gitmesine izin verdim.

Vücudumun yakıcı ihtiyacına rağmen ona tecavüz etmeyi kendime yediremedim.

Zayıflığımdan iğrenerek başka tarafa bakıyorum ve elimi kısa saçlarımda gezdiriyorum. Tecavüz, son yıllarda işlediğim suçlardan daha kötü değil. Esguerra'nın hizmetindeyken hem erkekleri hem de kadınları öldürdüm ve işkence ettim.

Hiç tereddüt etmedim. Yulia'yı almak bu dünyadaki en kolay şey olmalıydı. Son iki aydır her gece onu becermeyi hayal ettim ama kendimi durdurdum.

Kendimi durdurdum çünkü sesindeki dehşet gerçektir ve bunu görmezden gelemezdim.

Dişlerimi sıkarak gömleğimi kaldırıyorum ve göğüs kafesimi inceliyorum. Yulia'nın silahının beni sıyırdığı yerde kan yok ama kızgın kırmızı bir çizik var.

Muhtemelen böbreğimi hedeflemişti. Yeterince hızlı olmasaydım, o yerde cehennem acısı içinde kan kaybediyor olurdu - boğazımı hemen kesmediğini varsayarsak. Şu anda çenem ayağının vurduğu yerde zonkluyor ve bana onun ne kadar hain ve tehlikeli olduğunu hatırlatıyor.

Onu Ruslarla bırakmak daha akıllıca olurdu.

Hayır. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, tüm bedenim reddederek geriliyor. Artık ona nihayet sahip olduğuma göre, başka birinin ona eziyet etmesi fikri dayanılmaz. İçimdeki her şey onun benim olduğunu haykırıyor - sevişmek için benim, istediğim şekilde cezalandırmak için benim.

Bir daha kimse ona elini süremeyecek.

Kot pantolonumun fermuarını açıp, şişmiş sikimi çıkardım ve yumruğumu kapattım. Gözlerimi sıkarak onun içinde olduğumu ve iç duvarlarının sikimi sıkıca kavradığını hayal ediyorum.

Zihnimi dolduran pornografik görüntülerle boşalmam için bir dakika geçti, tohumlarım lavabonun temiz beyaz kasesine fişkırdı.

Yulia

ERTELEMENİN GERÇEK OLDUĞUNU ANLAMAM NE KADAR SÜRER BILMIYORUM AMA Sonunda titremeyi bırakacak kadar sakinleştim.

Bunu yapmadı. Beni zorlamadı.

Buna hâlâ inanamıyorum. Ne kadar sert olduğunu biliyorum, hissettim. Bana merhamet göstermesi için hiçbir sebep yoktu. Ben barda tavladığı bir kadın değilim; ben onu yaralamaya çalışan bir düşmanım. Benim acınası yalvarışlarımla övünmeli ve ortaya çıkardığım zayıflığı beni tamamen kırmak için kullanmalıydı.

En azından bunu yapmasını beklerdim.

Başımı eğerek çıplak bacaklarıma bakıyorum ve neden durduğunu anlamaya çalışıyorum. Lucas Kent bu hayatın acemisi değil, hem de hiç değil. Dosyasına göre, liseden hemen sonra Birleşik Devletler Donanması'na katılmış ve birkaç ay sonra SEAL eğitim programına girmiş. Dosyasında görevleriyle ilgili pek bir şey yoktu, sadece genellikle gizli ve son derece tehlikeli görevler olduğu yazılıydı ama ayrılma nedeni de belirtilmişti.

Hizmetinin sekizinci yılında bir cinayet suçlamasıydı. Beni esir tutan adam komutanını öldürdü ve Güney Amerika ormanlarında kayboldu. Ondan sonra dosyada dört yıllık bir boşluk var, ama sonunda,

Lucas Kent, Esguerra'nın güvenilir ve son derece ölümcül ikinci komutanı olarak yeniden ortaya çıktı.

Kollarımda bir karıncalanma oluyor ve altıncı hissim başımı kaldırmamı sağlıyor.

Pencereden iki çift koyu renk göz beni izliyor; biri kocaman ve kalın kirpiklerle çevrili, diğeri ise hafif badem şeklinde.

Kalın kirpiklerin sahibi gözden kaybolup beni daha cesur olan davetsiz misafirle baş başa bıraktığında iki genç kadın olduğunu fark ediyorum. Diğer kız benim yaşlarımda ve Kolombiyalıya benziyor, bronzlaşmış, yuvarlak yüzü pürüzsüz siyah saçlarla çerçevelenmiş. Güzel ve tutuk bakışlarına bakılırsa beni çok merak ediyor.

Daha fazlasını kaydetmeye vaktim yok çünkü bir saniye sonra o da gözden kayboluyor.

Kafam karışmış bir halde pencereye bakıp beklemeye devam ediyorum ama geri dönmüyorlar. Onun yerine ayak sesleri duyuyorum ve kafamı çevirdiğimde Lucas'ın elinde başka bir sandalyeyle odaya girdiğini görüyorum.

Önüme koyarak üzerine oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. ", Yulia." Bakışları çıplak bedenimde gezinirken sertleşiyor ve sonra yüzüme dönüyor. "Neden bana hikâyeni anlatarak başlamıyorsun?"

Ertelemem sona erdi.

Sakin kalmaya çalışarak dudaklarımı ıslatıyorum. "Lütfen biraz alabilir miyim?"

Su?" Susamıştım ve sorguyu mümkün olduğunca ertelemek istiyordum.

Hareket etmiyor. "Konuş da sana vereyim."

Yutkunuyorum, çenesinin amansız duruşunu fark ediyorum. "Ne bilmek istiyorsun?" Belki de onunla paylaşabileceğim bazı temel bilgiler vardır, tıpkı benim

Ruslarla paylaştı. Ukraynalılar için casusluk yaptığımı itiraf edebilirim - o zaten bu kadarını biliyor - ve ona biraz geçmişimden bahsedebilirim.

Belki bu bilgi bana acı çekmeden biraz zaman kazandırır.

"On birde başladığını söylemiştin." Beni soğuk bir şekilde izliyor, yanan şehvetten en ufak bir iz bile yok. "Bana onlardan bahset, seni işe alanlardan."

Zararsız ifşaatlarla onu oyalayabileceğimi ummak buraya kadarmış. "Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum," diyorum.

"Onlar beni

ödevler; hepsi bu."

Gözleri kısıldı. Yalan söylediğimi biliyor. "Bu doğru mu?" Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak. "Ve Moskova Devlet Üniversitesi'ne kayıt yaptırıyordum.

görev?"

"Öyleydi." Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. "Belgelerimde tahrifat ve Moskova'da yaşayabilmem ve Rus hükümetindeki kilit kişilere yakın olabilmem için beni üniversiteye kaydettiler."

"Nasıl yaklaşıyım?" Öne doğru eğildi ve karanlık bir şeyin parladığını gördüm.

Solgun gözleri. "Görevini tam olarak nasıl yerine getirmeni istediler güzelim?"

Cevap vermiyorum ama bildiğini görebiliyorum. Genç bir kadın başka nasıl üst düzey hükümet çevrelerine girebilir ki?

"Kaç tane?" Lucas'ın sesi beni parçalara ayıracak kadar keskin.

"Yakınlaşmak' için kaç tanesini sikmek zorunda kaldın?"

"Üç." İki alt düzey yetkili ve Buschekov'un arkadaşlarından biri - Buschekov'un tercümanlığı işini de bu şekilde aldım. "Üçüyle de yatmak zorunda kaldım." Göğsümün derinliklerine yerleşmiş utanç yumağını görmezden gelerek doğrudan Lucas'a bakıyorum. "Esguerra dördüncü olacaktı ama onun yerine seninle yattım."

Gözleri daha da kısılıyor ve nabzım soğuk bir korkuyla yükseliyor. Ama ben

Neden onunla alay ettiğimi biliyorsun. Lucas'ı kızdırmak kötü bir fikir. Onu yatıştırmalı, kendime daha fazla zaman kazandırmalıyım. Yüzündeki küçümsemenin ciğerime saplanan bir bıçak gibi olması önemli değil.

Gerçek bir bıçak çok çok daha kötü olurdu.

Aniden ayağa kalkıyor, üzerime doğru geliyor ve bakışlarını karşılamak için başımı geriye doğru eğerken irkilmemeye çalışıyorum. Gözleri bana parlıyor, mavi-gri derinliklerinde yine öfke titreşiyor. Bir an için bana vuracağına ikna oluyorum ama onun yerine saçımı bir avuç tutuyor ve başımı daha da geriye eğmeye zorluyor.

"Onları istedin mi?" Parmakları saçlarımda sıkılaşıyor, kafa derimdeki acıyla gözlerimin yanmasına neden oluyor. "Kukun da onlar için kremlendi mi?"

"Hayır." Doğruyu söylüyorum ama bana inanmadığını görebiliyorum.

"Onlarla öyle değildi. Sadece yapmak zorunda olduğum bir şeydi." Onu neden ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum. Onun herhangi bir şekilde özel olduğunu bilmesini istemiyorum ama aynı zamanda bu konuda yalan söylemeye de dilim varmıyor. "Bu benim işimdi."

"Tıpkı benim senin işin olduğum gibi." Bana bakıyor ve öfkesinin altında gizlenen karanlık şehveti bir anlığına yakalıyorum. "Bilgi almak için bana bedenini verdin."

Bunu inkar etmiyorum ve nefes alırken göğsünün genişlediğini görüyorum. İncitici kınama sözleri için kendimi hazırlıyorum ama asla gelmiyorlar.

Onun yerine, saçlarımdaki acı verici tutuşu bir parça gevşiyor, sanki boynumun bu şekilde bükülü kalamayacağını fark etmiş gibi.

"Yulia..." Sesinde tuhaf bir nota var. "Üçünden ilkiyle yattığında kaç yaşındaydın?"

Soru karşısında hazırlıksız yakalandığım için gözlerimi kırıştıyorum.

"On altı."

Ya da en azından ilişkimiz o zaman başlamıştı. Devlet Duması'nın kısa boylu, hafifçe kelleşmiş üyesi Boris Ladrikov ilk erkek arkadaşımı ve ilişkimiz üç yıldan uzun bir süre devam etti. Beni tüm önemli insanlarla o tanıştırmıştı, bir sonraki sevgilim olacak Vladimir de dahil.

"On altı mı?" Lucas tekrarlıyor ve kulağının yanında bir kasın tıkırdadığını fark ediyorum.

Öfkeli ve nedenini bilmiyorum. "Hedefiniz kaç yaşındaydı?"

"Otuz sekiz." Lucas neden bu kadar alakasız sorular soruyor bilmiyorum ama onu daha önemli konulardan uzak tuttuğu sürece cevaplamaktan mutluluk duyuyorum. "On sekiz yaşında olduğumu sanıyordu; üstlendiğim kimlik iki yaş büyüktü."

Lucas'ın beni bu konuda biraz daha bekliyorum ama beni şaşırtarak saçımı bırakıyor ve geri çekiliyor.

"Şimdilik bu kadar yeter," diyor ve sesinde yine o tuhaf notayı yakalıyorum. "Buna birazdan devam edeceğiz."

Başka bir şey söylemeden dönüp odadan çıkıyor. Bir dakika sonra ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum ve tekrar yalnız olduğumu anlıyorum.

Lucas

BİR ÇOCUK. ONU MOSKOVA'YA YERLEŞTİRDİKLERİNDE LANET OLASI BİR ÇOCUKTU. ve onu adi hükümet pislikleriyle yatmaya zorladı.

İçimde patlayan öfke, içimi yakacak kadar sıcak hissettiriyor. Tepkimi Yulia'dan gizlemek için kendimi kontrol etmem gerekmişti. Eğer evden çıktığım zaman çıkmamış olsaydım, yumruğumu bir duvara saplayabilirdim.

Bu dürtü bir saat sonra hâlâ içimdeydi, bu yüzden önümdeki kum torbasını dövüyor, öfkemi her darbeye yönlendiriyordum. Diğer adamların bana sorgulayan bakışlar attığını ; son kırk dakikadır su molası bile vermeden devam ediyorum.

"Lucas, seni çılgın gringo, neyin var ?" Bir erkek sesi Konsantrasyonum bozuluyor ve Diego'nun orada durduğunu görmek için dönüyorum. Uzun boylu Meksikalı sırtıyor, dişleri bronzlaşmış yüzünde bembeyaz parlıyor. "Bu enerjinin bir kısmını tutsağın için saklaman gerekmiyor mu?"

"Siktir git, pendejo." Sözümün kesilmesine sinirlenerek suyu aldım. şişeyi yerden alıp bir yudum alacağım. Normalde Diego'yu ama şu anda onu kum torbam olarak kullanmak istiyorum. "Benim mahkûmum seni ilgilendirmez."

"Buraya getirilmesine ben yardım ettim, o yüzden beni ilgilendirir" diye itiraz ediyor ama sırtışı yüzünü terk ediyor. Havamda olduğumu anlayabiliyor. "O bir kaltak

kazaya neden oldu, değil mi?"

Alnımdan damlayan teri siliyorum. "Bunu sana söyleten ne?" Yulia'nın bu işe karıştığını sadece Esguerra, Peter ve benim bildiğimi sanıyordum.

Diego omuz silkiyor. "Onu bir Rus hapishanesinden aldık ve herkes bu işin arkasında Ukraynalıların olduğunu biliyor. Sadece uygun görünüyordu. Ayrıca, senin için kişisel bir mesele gibi görünüyordu, o yüzden..." Ben ona sert bir bakış atarken sesi kesildi.

"Dediğim gibi, o seni hiç ilgilendirmez," diyorum soğuk bir şekilde. İstedğim son şey Yulia'yı diğer adamlarla tartışmak. Dünyadaki en kolay şey olması gereken şey -intikam- destansı boyutlarda bir karmaşaya dönüştü. Oturma odamdaki sandalyeye bağlı kız düşündüğüm gibi biri değil ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Evet, tamam, endişelenme." Diego yine sırtıyor. "Söyle bana: Onu çoktan siktin mi? Hapishane kokusuna rağmen, onun ateşli bir parça olduğunu söyleyebilirim."

O konuşmasını bitirmeden yumruğum suratına çarpıyor. Bu bir Benim açımdan bilinçli bir hareket; içimi dolduran öfke kontrol altına alınamayacak kadar patlayıcı. Darbemin şiddetiyle tökezleyerek geri çekiliyor ve ben de onu takip ederek sıçrayıp yere düşürüyorum. Bacağım ani hareketi protesto ediyor ama acıyı görmezden gelip Diego'nun şok olmuş yüzüne darbe üstüne darbe yağıdırıyorum.

"Kent, ne oluyor lan?" Çelik gibi eller kollarımdan tutup beni kurbanımın üzerinden sürüklüyor, onları uzaklaştırma çabalarımın direniyor. "Sakin ol, dostum!"

"Burada neler oluyor?" Esguerra'nın sesi öfke alevlerimin üzerine buz gibi bir su serpiyor. Zihnim berraklaştığında, Thomas ve Eduardo'nun kollarımı tuttuğunu, patronumuzun ise bir düzine metre , antrenman salonunun girişinde durduğunu fark ediyorum.

"Sadece küçük bir anlaşmazlık." Hâlâ içimde kabaran kana susamışlığa rağmen sesimi sabit tutmayı başarıyorum. Artık onlarla savaşmadığımı gören Thomas ve Eduardo beni bırakıp geri çekiliyorlar, yüz ifadeleri dikkatle nötr.

Bir şey söylemem gerektiğini bilerek, saldırdığım gardiyana dönüyorum. "Üzgünüm Diego. Beni kötü bir zamanda yakaladın."

"Evet, şaka yapmıyorum," diye mırıldanıyor, biraz çaba sarf ederek ayağa kalkıyor. Burnu kanıyor ve sol gözü şimdiden şişmeye başladı. "Bir şeyler yapmam lazım.

Bunun üzerine biraz buz koy."

Aceleyle salondan çıkıyor ve Esguerra bana sorgulayan bir bakış atıyor.

Sanki sorun açıklanamayacak kadar önemsizmiş gibi omuz silkiyorum ve Esguerra beni rahatlatmak için konunun üzerine gitmiyor. Bunun yerine, bana bir telefon görüşmesi hakkında bilgi verdi.

Hong Kong tedarikçisi bu akşam geç saatlerde - benim de orada bulunmamın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor - ve sonra ofisine geri dönüyor, beni gardiyanlarla bira kutularına ateş etmek ve esirimi düşünmemeye çalışmak için bırakıyor.

Yulia

ORADA NE KADAR OTURDUĞUMU, RAHAT BİR POZİSYON BULMAYA ÇALIŞTIĞIMI BILMIYORUM.

Sert sandalyeye oturdum ama sonunda pencereden gelen sessiz bir tıkırtı dikkatimi çekti. İrkilerek başımı kaldırıyorum ve daha önce beni izleyen yuvarlak yüzlü kıızı görüyorum. Dışarıda durmuş, burnunu camdan bana bakıyor. Arkadaşını göremiyorum, bu sefer yalnız gelmiş olmalı.

"Alo?" İngilizce bilip bilmediğinden ya da camın arkasından beni duyup duyamayacağından emin olmadan sesleniyorum. "Siz kimsiniz?"

Bir an tereddüt etti, sonra "Lucas nerede?" diye sordu. Sesi zar zor duyuluyor ama İngilizcesinin Amerikan İngilizcesi olduğunu ve İspanyol aksanından eser kalmadığını söyleyebilirim.

"Bilmiyorum. Biraz önce gitti," diyorum, onun beni incelediği kadar ben de onu inceliyorum. Bu adil bir değiş tokuş değil; o bana doğum günü kıyafetimle bakarken ben onun sadece başını görüyorum. Yine de düzgün yüz hatlarını ve dolgun dudaklarını not ediyor, bu bilgileri zihnime kaydediyorum.

Daha sonra ihtiyacım olursa diye.

Kim bu kız? Lucas'ın kız arkadaşı olabilir mi? Dosyasında önemli birinden bahsedilmiyordu ama Obenko Lucas'ın

Bu arazideki ilişkiler. Tek bildiğim, beni kaçırmanın burada bir karısı ve üç çocuğu olabileceği. Genç ve güzel bir kız arkadaş hiç de zor değil; Lucas erkeksi biri,

Bu yerleşke gibi uzak bir yerde bile kadınları cezbetmekte zorlanmayacak son derece seksi adam.

Ne kadar düşünürsem, o kadar mantıklı geliyor. İşte bu, tam burada, beni neden daha önce becermediğini açıklıyor.

Yalvarmalarım yüzünden değil, sadakatsizlik etmek istemediği içindi.

"Ne istiyorsun?" Kıza soruyorum, bunun farkına vardığımda hissettiğim mantıksız ihanet duygusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Beni çıplak ve bağlı görmekten rahatsız olmuş gibi görünmüyor, yani belli ki erkek arkadaşının neyin peşinde olduğunu biliyor. "Neden buradasın?"

Cevap verecekmiş gibi ağzını açıyor ama onun yerine gözden kayboluyor. Bir an sonra ön kapının açıldığını duyuyorum ve nedenini anlıyorum.

Lucas geri döndü.

Ayak seslerini duyduğumda içimde bir farkındalık uğultusu dalgalanıyor. O Odaya giriyor, tam önümde duruyor ve bronz teninin terden parladığını görüyorum. Kolsuz gömleği kaslı göğsüne yapışmış, ortasında bir ter damlası görünüyor. Güçlü, tavizsiz bir erkeğe benziyor ve buzbakışlarıyla karşılaştığımda bacaklarımın arasındaki sıcak ağrının varıyorum.

Ne kadar inanılmaz olsa da, onu istiyorum.

Ne hissettiğimi anlamasından korkarak gözlerimi yüzüne dikiyorum. Onunla olan etkileşimlerimin hiçbir anlamı yok. Bir kız arkadaşı olduğunu yeni fark ettim ve olmasaydı bile, bir erkeği nasıl isteyebilirim? Korku mu? Ve neden hala bana zarar vermedi?

Bakışlarım parmak eklemlerine takılıyor ve oradaki morlukları görünce geriliyorum. Az önce birini dövdü.

Ona bunu sormak istiyorum ama sessiz kalıp dizlerime bakıyorum. Hâlâ kızgın -bunu hissedebiliyorum- ve onu kışkırtmak istemiyorum. Kız arkadaş konusunu da açmıyorum, gerçi bu konuda onunla yüzleşmek için can atıyorum. Nedense siyah saçlı kız beni gözetlediğini bilmesini istemiyordu ve ben de şimdilik onu satmak istemiyorum.

Elde edebileceğim her küçük avantaja ihtiyacım var.

"Aç mısın?" Lucas soruyor ve ben bu soru karşısında şaşırarak başımı kaldırıyorum. "Yemek yiyebilirim," diyorum temkinli bir şekilde. Aslında açlıktan ölüyorum, vücudum

Haftalardır durmaksızın aç kaldıktan sonra yiyecek talep ediyorum ama bunu bana karşı kullanmasını istemiyorum. Ayrıca gerçekten işemem gerekiyor - bu gerçeğe çok fazla odaklanmamaya çalışıyorum.

Bana bakıyor, sonra bir karara varmış gibi başını sallıyor. Dönerek koridordan banyoya doğru gözden kayboluyor ve sonra suyun aktığını duyuyorum. Duş mu alıyor?

Üç dakika sonra, bir çift siyah pamuklu giysiyle yeniden ortaya çıktı. şort ve yeni bir tişört. Kaslı boynu su damlacıklarıyla parıltıyor ve daha önce kullandığım vücut yıkama suyu gibi kokuyor, bu da duşla ilgili tahminimi doğruluyor.

Önümde çömelerek ayak bileklerimi ustalıkla çözüyor ve sonra kollarımı çözmek için etrafımda dolaşıyor. "Gidelim," diyor ve dirseğimden tutup beni ayağa kaldırıyor. "Banyoyu kullanabilirsin, sonra seni besleyeceğim."

Beni banyoya götürüyor ve ben de başka bir kaçış girişimini düşünemeyecek kadar şok olmuş bir halde onunla birlikte yürüyorum. "Devam et," diyor, banyoya vardığımızda beni itiyor ve iyi talihimi sorgulamamaya karar vererek içeri giriyorum.

Ellerimi yıkarken, tezgahın üzerinde duran yeni, kırılmamış bir diş fırçası görüyorum. Bir an için önceki numaramı tekrarlamayı düşündüm ama vazgeçtim. Sürpriz unsuruyla onu alt edemediysem, artık yeteneklerimin farkında olduğum için kesinlikle onu alt edemeyeceğim.

Ayrıca, beni besleyeceğini söyledi ve midem sadece yemek düşüncesiyle bile taklalar atıyor.

"Eller," diyor Lucas, banyodan çıkar çıkmaz bileklerimi tutuyor ve avuçlarımı açıp boş olduklarını gösteriyorum. Beni onaylayan bir baş hareketi yapıyor. "Aferin kızıma."

Garip davranışı karşısında kaşlarımı kaldırıyorum ama beni mutfağa başladı bile.

"Otur," diyerek bir sandalyeyi işaret ediyor ve ben de itaat ederek öğle yemeğinde kullandığı malzemeleri çıkarıp iki sandviç yapmaya başlamasını izliyorum.

O çalışırken ben de mutfağı hızlıca tarayıp silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum. Hayal kırıklığına uğradım, bir bıçak rafı ya da bu çizgide bir şey görmüyorum. Tezgahlar boş ve temiz, sandviç malzemeleri hariç. Üzerinde silah da yok; tüm silahlarını arabası gibi başka bir yere saklamış olmalı.

"İşte," diyor, önüme bir tabak koyuyor ve daha önce kırılan tabak gibi seramik değil, kâğıt olduğunu fark ediyorum. Mayonezi yaymak için kullandığı bıçak da plastik. Artık benim yanımda temkinli davranıyor. Çekmeceleri karıştırırsam bir şeyler bulacağımdan hiç şüphem yok ama Lucas, ben daha çekmeceyi açmadan peşime düşerdi.

Ellerim çözülmüş olabilir ama kaçmak her zamanki gibi imkânsız. Dilimi kuru dudaklarımda gezdiriyorum. "Lütfen alabilir miyim?"

"Su mu? ." Lavabodan kağıt bir su doldurup önüme koyuyor ve kendi sandviçiyle masanın karşısına oturuyor.

Ona soracak milyonlarca sorum var ama kendimi suyumu içiyorum ve sandviçimin çoğunu yiyorum. İsteyeceğim son şey onu üzme ve bu yemeği kaybetmek.

Sonunda, daha fazla bekleyemeyeceğim. "Bunu neden yapıyorsun?" O yemeğini bitirirken ben de soruyorum. Midem patlama noktasına kadar dolu ve vücudum kalorileri emdikçe güçlendiğimi hissedebiliyorum. "Benden ne istiyorsun?"

Lucas başını kaldırıp yüz hatları gerildiğinde uzun saçlarımdan arasından görünen göğüslerime baktığını fark ediyorum. Isı boynuma tırmanıyor ve gözlerindeki gizlenmemiş arzuya karşılık veren göğüs uçlarımla geriliyor. Bütün gün onun önünde çıplaktım ve buna karşı duyarsızlaşıyorum, ama bu durumun yoğun bir şekilde cinsel olmadığı anlamına . Bakışlarını üzerimde tutarken, akşam yemeğindeki sessizliğinin bir nedeninin de çıplak bedenimin dikkatimi dağıtması olduğunu anlıyorum.

Beni hala istiyor ve bu bilgi beni korkutuyor mu yoksa heyecanlandırıyor mu bilmiyorum.

Ben.

"Bana onlardan bahset," diyor aniden. "Bana şu insanlardan bahset seni işe aldı, bunu sana kim yaptırdı."

Ve burada: bana iyi davranmasının gerçek nedeni. Rusların kötü polisine karşı iyi polisi, onların kötü adamına karşı kurtarıcıyı oynuyor. Fantezilerime o kadar yakın ki ağlamak istiyorum. Beni kurtarmakla ilgilenmemesi dışında.

cevaplar almak istiyor - benim veremeyeceğim ve vermeyeceğim cevaplar.

"O gün ne oldu?" Onun yerine ben sordum. Onun ve Esguerra'nın hayatta olduğunu öğrendiğimden beri bu soru kafamı kurcalıyor. "Nasıl hayatta kaldınız?"

Lucas'ın çenesi sertleşir ve bakışlarındaki arzu kaybolur. "Uçak kazasını mı ?"

"Yani bir uçak kazası mı *oldu*?" Emin değildim ama bana ödeme yapma arzusunun *bir şey* olduğu anlamına geldiğini düşündüm.

Lucas öne doğru eğildi, elleri boş kâğıt tabağını eziyordu. "Evet, bir kaza oldu. Üstlerin seni bilgilendirmede mi?"

Sesindeki yenilenmiş öfke karşısında irkilme isteğimle savaşıyorum.
"Söylediler ama yanlış bilgi almış olabileceklerini düşündüm."

"Çünkü hayatta kaldık."

Nefesimi tutarak başımı sallıyorum.

Bir bana bakıyor, sonra ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşıyor.

"Gidelim," diyor ve tekrar kolumu tutuyor. "Burada işimiz bitti."

Ve beni oturma odasına sürükleyerek sandalyeye bağladı ve ön kapı arkasından gürültüyle çarparak tekrar gitti.

Lucas

ESGUERRA HONG'UMUZLA SON ULAŞIM SORUNLARINI TARTIŞIRKEN

Kong tedarikçisi, sessizce oturuyorum, dikkatim sadece kısmen video görüşmesinde. Genç bir kadının beni nasıl düğümlere bağlayabildiğini anlamıyorum. Bir an onunla ilgilenmek, onu güçlü ve sağlıklı kılmak istiyorum, sonra onu becermekle oracıkta öldürmek arasında kalıyorum.

Bir çocuk fahişe.

Aslında onu bu hale getirdiler. Onu on bir yaşında aldılar, eğittiler ve on altı yaşında Rus hükümetinin en yüksek çevrelerine yakın talimatıyla Moskova'da serbest bıraktılar.

Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor. Hangisi beni daha çok çileden çıkarıyor bilmiyorum: Bunu ona yapmış olmaları mı, yoksa kırk beş adamımızın öldüğü ve üçünün tanınmayacak şekilde yandığı uçak kazasına karışmış olması mı?

Birinden nefret etmek ve aynı zamanda ona yapılan yanlışların intikamını almak istemek nasıl mümkün olabilir?

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bay Chen," diyor Esguerra, alışılmadık bir kibarlıkla ve ekrandaki yaşlı adamın kelimeleri papağan gibi tekrarlarlarken başını salladığını görüyorum. Dünyanın o bölgesinde suçlularla uğraşırken bile nezaket kurallarına uymak önemlidir.

Esguerra bağlantıyı keser kesmez kalkıyorum, Yulia'ya dönmek için sabırsızlanıyorum. "Yarın görüşürüz," diyorum, o da başını sallıyor, hâlâ bilgisayarında çalışıyor.

"Görüşürüz," diyor ben çıkarken.

Dışarı çıktığımda hava karanlık, sıcak ve nemli. Esguerra'nın ofisi ana evin yakınında küçük bir bina, benim ikamet ettiğim muhafızların odasından biraz uzakta. Buraya arabayla da gelebilirdim ama yürümekten hoşlanıyorum ve iki saat boyunca hareketsiz oturduktan sonra bacaklarımı uzatıp zihnimi boşaltmak istiyorum.

Daha bir düzine adım atmadan bir kadının adımı seslendiğini duyuyorum ve Esguerra'nın hizmetçisi Rosa'nın geniş çimenlikte aceleyle yürüdüğünü görmek için dönüyorum. Göğsünde kapalı bir tencereye benzeyen bir şey tutuyor.

"Lucas, bekle!" Sesi nefes nefese geliyor.

Duruyorum, ne istediğini merak ediyorum. Eduardo'nun ondan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyorum. O zamanlar onunla çıkıyor olabilirdi. Söylediğine göre, kız bu arazide doğmuş; ailesi patronumun babası Juan Esguerra için çalışıyormuş. Onu etrafta gördüm ve birkaç kez selamlaştık ama kızla hiç konuşmadım.

"İşte," diyor, önümde duruyor ve tencereyi bana uzatıyor. "Ana bunu almanı istedi."

"mi?" Şaşırarak ağır ikramı alıyorum. Kapağın içinden sızan zengin ve lezzetli aroma ağzımı sulandırıyor. "Neden?"

Esguerra'nın hizmetçisi ara sıra muhafızlara kurabiye ya da fazladan meyve gönderir ama beni ilk kez bu şekilde seçti.

"Bilmiyorum." Nedense Rosa'nın yuvarlak yanakları pembeleşir. "Sanırım fazladan çorba yaptı ve Nora ile Senyör istemedi."

"Anlıyorum." Anlamıyorum ama lezzetli bir yemek gibi kokan bir şeyle tartışacak değilim. "Eğer istemezlerse memnuniyetle yerim."

"Onlar değil. Bu senin için." Bana tereddütlü bir gülümseme verdi. "Umarım beğenirsin."

Hizmetçiyi inceleyerek, "Eminim öyle yaparım," diyorum. Kıvrımları ve ışıltılı kahverengi gözleriyle güzel bir kadın ve bakışlarımın altında yüzünün kızarmasını izlerken, bunun arkasında orta yaşlı hizmetçinin olmayabileceği aklıma geliyor.

Rosa benimle ilgileniyor. Birden bundan emin oldum.

Rahatsızlığımı gizlemek için elimden geleni yaparak ona iyi geceler diliyor ve arkamı dönüyorum. Birkaç ay önce olsa gururum okşanır ve kızın utangaç gülümsemesinden anlaşılan daveti memnuniyetle kabul ederdim. Ancak şimdi tek düşünebildiğim evde beni bekleyen uzun bacaklı sarışın ve ona yapmak istediğim kirli, vahşi şeyler.

Yürümeye devam ederken Rosa "Hoşça kal," diye sesleniyor ve ben de omzumun üzerinden ona nötr bir gülümseme veriyorum.

"Çorba için teşekkürler," diyorum ama o eve geri dönüyor, hizmetçisinin siyah elbisesi bir kefen gibi etrafında dalgalanıyor.

EVE GELİR GELMEZ TENCEREYİ BUZDOLABINA KOYUYORUM VE SONRA oturma odası. Tutsağımı tam olarak bıraktığım yerde buluyorum: odanın ortasındaki sandalyede bağlı. Yulia'nın başı öne eğik, uzun sarı saçları vücudunun üst kısmını örtüyor. Yaklaştığımda hareket etmiyor ve ben uyuyakaldığımı fark ettim.

Önünde çömelerek ayak bileklerini çözmeye başladım, onun yakınlığına verdiğim tepkiyi görmezden gelmeye çalışıyordum. Bacakları bağlıyken, kalçalarının arasındaki yumuşak kıvrımları görebiliyorum ve ani bir canlılıkla aminin tadının nasıl olduğunu ve sikimin etrafında nasıl hissettiğini hatırlıyorum.

Sikeyim.

Ellerime bakıyorum, görevime odaklanmaya kararlıyım. İşe yaramıyor. Parmaklarım ipeksi teninde gezinirken, ayaklarının diğer yerleri gibi uzun ve ince olduğunu fark ediyorum. Boyuna rağmen narin bir yapısı var, ayak bilekleri o kadar dar ki her birini baş ve işaret parmağımla çevreleyebiliyorum.

O kırılğan kemikleri kırmak hiç çaba gerektirmezdi. Düşünce şehvet sersemliğimi kesiyor ve ben de dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak onu yakalıyorum. İhtiyacım olan şey bu: onu arzulanan bir kadın olarak değil, bir düşman olarak düşünmek.

Ve bir düşman olarak, ona eziyet etmek kolay olurdu. Birazcık baskıyla ayaklarını ikiye ayırabilirim. Biliyorum, çünkü yaptım. Birkaç yıl önce Taylandlı bir füze üreticisi bize ihanet etti ve biz de misilleme olarak adamın tüm ailesini öldürdük. Adamın karısı kocasını saklamaya çalıştı ve Genç oğulları, ama biz ona işkence ederek yerini öğrendik ve bu sırada bacaklarındaki tüm kemikleri kırdık.

O zamandan beri Tayland'da hiç sorun yaşamadık.

Yulia'ya yapmam gereken de bu: yakmak, sırlarını açığa vurmasını sağlamak ve sonra da onu öldürmek. Esguerra benden bunu yapmamı bekliyor.

Onu doyurduktan sonra yapmayı planladığım şey buydu.

Bacağı seğiriyor, elimde geriliyor ve başımı kaldırdığımda Yulia'nın uyandığını, mavi gözlerinin yüzüme kilitlendiğini görüyorum.

"Dönmüşsün," diyor sessizce, ben de başımı sallıyorum, acımasız bir sesle yenilenmiş şehvetin başakları. Zaten yarı sert olan sikim şortumun içinde demir bir çubuğa dönüşüyor ve sağ elimin sanki kendi onun iç baldırından yukarı kaydığını fark ediyorum. Daha yükseğe, daha yükseğe... da gerildiğini hissedebiliyorum, göz bebekleri genişlerken nefes alışının değiştiğini hissedebiliyorum ve korktuğunu biliyorum.

Yüzüne yayılan renge bakılırsa korkmuş ve belki de başka bir şey.

Karanlık dürtüye karşı koyamayarak elimin yolculuğuna devam etmesine izin veriyorum, parmaklarım dizinin soluk kıvrımında ve iç uyluğunun yumuşaklığında geziniyor. Bacak kasları o kadar gergin ki dokunuşumla titriyor ve saçlarının örtüsü altında meme uçları sertleşerek gergin pembe tomurcuklara dönüşüyor.

Yutkunurken boğazı zorlanıyor. "Lucas-"

Ne söylemek üzere olduğunu duymuyorum çünkü o anda telefonum cebimde yüksek sesle çalıyor.

Orospu çocuğu.

Hayal kırıklığıyla öfkelenerek elimi Yulia'nın kalçasından çekiyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Aşağı bakınca Diego'dan bir mesaj görüyorum.

Kuzey Kule Bir'de potansiyel sorun.

Telefonu duvara fırlatmak istiyorum ama bu dürtüye direniyorum. Bunun yerine kalkıp ofisime doğru yürüyorum, böylece Yulia beni duymayacak.

Kendimi sakinleştirmek için bir nefes alıp Diego'yu arıyorum.

"Ne oldu?" Telefonu açar açmaz bağırıyorum. "Bu kadar önemli olan ne?" "Kuzey sınırı yakınlarında izinsiz giren birini gözaltına aldık.

Kendisinin bir

balıkçı, ama ben o kadar emin değilim."

Öfkemi bastırıyorum. Diego beni uyarmakla iyi yapmıştı, her ne kadar araya girmesi boktan bir zamanda olsa da. ". On beş dakika içinde orada olacağım."

Oturma odasına döndüm ve Yulia'yı hızlıca çözdüm, elimden geleni yaptım.

azgın ereksiyonumu görmezden geldim. "Banyoya ihtiyacın var mı?" Onu ayağa kaldırarak soruyorum, o da şaşkın şaşkın başını sallıyor.

"Gidelim o zaman." koridorda sürüklüyorum ve neredeyse ite kaka tuvalete götürüyorum. "Çabuk ol."

Beş dakika sonra dışarı çıkıyor, yüzü yeni yıkanmış ve nefesi diş macunu gibi kokuyor. Boş olduklarından emin olmak için ellerini kontrol ediyorum ve sonra onu yatak odasına götürüyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan bir battaniye alıp yatağın ayakucuna yakın bir yere atıyorum. Sonra elimi Komodinin çekmecesini açtım, daha önce hazırladığım ipi çıkardım ve Yulia'ya "Battaniyenin üzerine yat" dedim.

Donup kalıyor ve elimdeki ipe baktığını görüyorum.

"Yere yat," diye tekrarlıyorum, ona doğru uzanarak. "Battaniyenin üzerine. Şimdi."

Onu battaniyeye doğru çektiğimde geriliyor ve bir an için bana karşı koymaya çalışacağından emin oluyorum. Onun yerine, uzun bacaklarını altına katlayarak sertçe itaat ediyor.

". " Omzuna bastırmak için kolunu bırakıyorum. Yumuşak tenini hissettiğimde aletim zonklıyor ve gitmeden önce onu alma dürtüsüyle savaşmak için derin nefes almak zorunda kalıyorum. Hissettiklerime bakılırsa, ona ihtiyacım yok.

Yükümü boşaltmak için birkaç dakikadan fazla zamanım vardı ve bacaklarını açıp onu becermenin cazibesine karşı koymak imkansızdı. Eğer kaba bir şipşaktan fazlasını istemeseydim, çoktan onun içinde olurum.

"Lucas." Bana bakarken dudakları titriyor. "Lütfen, ben-"

"Yere yat lan. Şimdi," diye bağıriyorum, sabrım tükeniyor. Eğer onu zorla yatırmak zorunda kalırsam, onu alacağım.

Yüzü solgun olan Yulia itaat ediyor ve battaniyenin üzerine uzanıyor. Yatar yatmaz yanına diz çöküp bileklerinden tutuyorum ve başının üzerine kaldırıyorum. Kan dolaşımını kesmemeye dikkat ederek ipi bileklerine sıkıca sarıyorum ve diğer ucunu yatağın ayağına bağlıyorum. Sonra sertliğini görmezden gelerek manevrayı ayak bilekleri ve yatağın diğer ayağıyla tekrarlıyorum. Sonuç olarak battaniyenin üzerinde yan yatmış, ayak bilekleri ve el bilekleri yatağın karşı taraflarına bağlanmış oluyor.

Ayağa kalkıp yaptığım işe bakıyorum. Yatak ne kadar ağır olursa olsun, Yulia sandalyede olduğundan daha da sağlam bir şekilde bağlanmış durumda ve izinsiz giren kişinin durumu beklediğimden daha uzun sürerse uyumak için daha iyi bir konumda.

Ayrılmadan önce bir yastık alıp eğilerek başının altına koyuyorum. Saçları yüzüne dökülmüştü, ben de içimdeki şehveti görmezden gelmeye çalışarak ipeksi sarı saç tellerini fırçalıyorum. Gözleri derin mavi havuzlar gibi bana bakıyor ve dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktığında neredeyse inleyeceğim.

"Yakında döneceğim," diyorum, kendimi doğrulmaya ve ondan uzaklaşmaya zorlayarak.

Şipşak konusunda fikrimi değiştiremeden odadan çıkıyorum ve Kuzey Kule Bir'e gidiyorum.

Yulia

NABZIM HIZLA ATIYOR, LUCAS'IN SESINI DINLERKEN NEFESIMI TUTUYORUM. giden ayak sesleri. Yakında döneceğini söyledi. Bu duş almaya gittiği anlamına mı geliyor, yoksa bir yere gitmek için mi ayrıldı? Ne kadar zorlarsam zorlayayım, ön kapının açıldığını duyamıyorum, ama bu bir şey ifade etmiyor. Yatak odası muhtemelen girişten çok uzakta.

Birkaç dakika daha sessizlikten sonra, omuzlarımdaki gerginliği hafifletmeye çalışarak battaniyenin üzerinde kayıyorum. Ellerim yatağın bir ayağına bağlıyken ve ayak bileklerim diğerine, herhangi bir yönde birkaç santimetreden fazla hareket edemiyorum ve gergin pozisyon sadece bir gölge daha fazla sandalyede oturmaktan daha rahat.

Hayal kırıklığına uğrayarak, bağlarımı test ediyorum. Beklediğim gibi, hiç esnek değiller ve ahşap kral boy yatak o kadar ağır ki yere kaynaklanmış gibi duruyor. İpi her çektiğimde derimi kesiyor, bu yüzden çekiştirmeyi bırakıyorum.

Yavaşça nefes alarak rahatlamaya çalışıyorum ama çok endişeliyim.

Lucas nerede? Neden beni burada bıraktı? İpi battaniyenin üzerine yatmamı söylediğinde, beni öldüreceğinden emindim. beni zorladı, kız olsun ya da olmasın. Ereksiyonunu görebiliyordum, dokunuşundaki yoğun açlığı hissedebiliyordum ve emirlerine uymamı sağlayan tek şey, karşı koyarsam sonsuz derecede daha kötü olacağını bilmektir.

İstedikini yaparsam, bu kadar sert davranmayacağını umuyordum.

Ama bana dokunmadı. Beni bağladı ve battaniyenin üzerinde öylece bıraktı. Bana bir yastık bile verdi, sanki benim rahatım onun için önemli.

Sanki eninde sonunda öldürmeyi planladığı biri değilmişim gibi.

Birkaç dakika daha geçiyor ve Lucas'tan hiçbir iz yok ve sonunda evden ayrıldığına karar veriyorum. Aldığı mesaj yüzünden olmalı.

İşle mi ilgili yoksa kişisel mi? Bununla bir ilgisi var mı?

Gizemli kız arkadaşı mı? Burada olduğumu biliyor. Beni onun evinde çıplak otururken gördü. Bir şeyler olduğundan şüphelendiği için Lucas'ı yanına çağırması olabilir mi? Erkek arkadaşının esiriyle böyle oynamasını istemediği için mi?

Mantıksız bir şekilde, bu düşünce içimi burkuyor. Neden bilmiyorum Lucas'ın bir kız arkadaşı olmasına dikkat et. Bir ilişkimiz yok, en azından romantik anlamda. Beni buraya bana eziyet etmek, yaptıklarımın bedelini ödetmek için getirdi. Onun üzerinde hakkı olan biri varsa o da o kızdır, ben değil.

Ben diğer kadını, isteyebileceği ama asla sevmeyeceği.

Gözlerimi kapatarak tekrar rahatlamaya çalışıyorum. Yorgunluk üzerime bir tuğla tabakası gibi çöküyor ama nedense uyku gelmeyi reddediyor. Klimanın cereyanı çıplak tenimi üşütüyor ve kollarımı o şekilde uzattığım için omuzlarım ağrıyor. Ne kadar saçma olursa olsun, küçük bir parçam Lucas'ın burada olmasını diliyor -şu anda bile onun sert kucağında yatıyor olmayı.

Fantezi o kadar çekici ki, tıpkı hapisanede yaptığım gibi kendimi ona bırakıyorum. Rüyamda bunların hiçbirisi gerçek değil. Lucas benden nefret etmiyor. Uçak kazası olmadı ve karşıt taraflarda da değiliz. Sadece bana sarılıyor, beni öpüyor... benimle sevişiyor.

Rüyamda o benim, ben de onunum ve bizi ayıran hiçbir şey yok.

Lucas

NÖBETÇİ KULESİNE VARDIĞIMDA, DIEGO VE DİĞERLERİ

İzinsiz gireni yakındaki küçük bir kulübede yakaladım. Dışarısı zifiri karanlık ve kulübede elektrik yok, bu yüzden davetsiz misafiri incelemek için yanımda pille çalışan bir fener getirdim.

Işığı üzerine tuttuğumda, otuzlu yaşlarının başında, ortalama görünümlü Kolombiyalı bir adam olduğunu görüyorum. Kıyafetleri ucuz ve oldukça kirli görünüyor - gerçi bu gardiyanlarla boğuşmaktan da kaynaklanıyor olabilir. Ayrıca, muhtemelen yalvarışlarıyla gardiyanları rahatsız etmesini önlemek için ağzı kapatılmış.

Geri çekilip Diego'ya döndüm. Genç Meksikalının gözleri morarmış, bu da bana Yulia'ya karşı daha önce gösterdiğim öfkeyi hatırlatıyor. Bir an için daha içten özür dilemeyi düşündüm ama şimdi zamanı olmadığına karar verdim. "Onu nerede buldun?" Onun yerine ben soruyorum.

Diego sesini alçaltarak, "Nehir kenarındaydı," diyor. "Bir teknesi vardı ve balık tuttuğunu iddia ediyordu."

"Ama sen ona inanmıyorsun."

"Hayır." Diego adama bakar. "tek bir çizik bile yok. Yepyeni."

"Anlıyorum." Diego şüphelenmekte haklı. Buralarda çok az balıkçının yeni bir tekne almaya gücü yeter. ". Onu çözün ve bakalım

diyor."

İZINSİZ GİREN SONUNDA SAAT SABAHIN İKİSİ OLMUŞTU. BEN

İşkenceden Esguerra kadar zevk alıyorum, bu yüzden önce gardiyanların adama saldırmasına izin veriyorum. Onu hırpalayıp birkaç kaburgasını kırdılar ve sonra ona burada ne aradığını sordum. Yalan söylemeye çalışıyor, araziye tesadüfen geldiğini iddia ediyor ama ben sustalımla birkaç tur attıktan sonra şarkı söylemeye başlıyor ve bize Bogotá'dan güçlü bir uyuşturucu baronu olan patronu hakkında her şeyi anlatıyor.

"Bu *cabronlar* hiç mi öğrenmez?" Diego, adamın konuşması hıçkırığa hıçkırığa merhamet dilemeye dönüştüğünde tiksintiyle şöyle der. "Bu boku denemekten daha iyi bildiklerini sanırsın. Güvenliğimizde açık bulması için bu soytarıyı göndermek... Daha aptal olabilirler mi?"

"Yapabilirler." Hüngür hüngür ağlayan adama doğru bir adım attım ve bıçağımı

boğazını kesip, acısına son verdi. "Bize burada saldırmayı deneyebilirler."

"Doğru." Diego kan sıçramasını önlemek için geri adım attı. "Cesedinin *patronuna* gönderilmesini mi yoksa yakma fırınına götürülmesini mi istersiniz?"

"Yakma fırını." Sustalıyı gömleğime siliyorum -o kadar kanlı ki fazladan bir leke hiçbir şey ifade etmiyor- ve kaldırmadan önce bıçağı kapatıyorum. "Bırak patronu merak etsin."

"Tamam." Diego diğer iki muhafıza işaret eder ve onlar da cesedi barakadan çıkarırlar. Buranın temizlenmesi gerekecek ama bu bir sonraki vardiyanın görevi. Yeni muhafızların gelmesini bekliyorum ve onlara arabama gitmeden önce talimatlar.

Diego yanımda yürüyor, ben de "Bırakmamı ister misin?" diye soruyorum.

"Elbette. Yürüyecektim ama bir gezinti kulağa hoş geliyor." Bana sırtıttı. "Kendimi yatağa daha hızlı götürürüm."

"Evet." Arabaya binmeden önce, bu tür durumlar için sakladığım rulo halindeki havluyu çıkarıp sürücü koltuğunun üzerine seriyorum. Diego benim kadar kirli değil, bu yüzden yolcu koltuğuna olduğu gibi binmesine izin veriyorum.

Kısa bir yol, ama Diego yolda kulağımı çınlatmayı başarıyor. Bazı adamların öldürdükten sonra olduğu gibi hiperaktif. Sanki hayatta olduğunu, orada yakılmak üzere olanın kendi bedeni olmadığını pekiştirmeye ihtiyacı varmış gibi. Biliyorum.

çünkü aynı heyecanın bir versiyonu benim damarlarımda da uğulduyor. İlk birkaç öldürmemde olduğu kadar aşırı değil - alışabilirsin

Her şeye, hatta can almaya bile - ama yine de kendimi keskin bir şekilde canlı hissediyorum, tüm duyularım ölümün yakınlığıyla artıyor.

"Dinle dostum," diyor Diego, kışla binasının önünde durduğumda, "bugün senin o kızla bir şey kastetmediğimi söylemek istiyorum. Haklıydın, bu beni ilgilendirmez."

"O benim kızım değil." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yalan olduklarını anladım. Yulia "benim kızım" olmayabilir, ama o benim.

Moskova'da onu gördüğüm andan beri benim.

"Evet, tabii, nasıl ." Diego sırtarak kapıyı açar ve dışarı atlar. "Yarın görüşürüz."

Kapıyı kapattı ve ben de arabayı . Ani bir sabırsızlıkla gaza bastığımda arabamın arkasından gevşek çakıl taşları fırlıyor.

Yeterince bekledim.

Benim olana sahip çıkma zamanı.

YATAK ODASINA GITMEDEN ÖNCE, UZUN BİR DUŞ ALIRIM, HER ŞEYİ YIKARIM.

Kan ve kir izleri. Ilık su gerginliğimin bir kısmını alıyor ama kabinden çıkıp havluyla kurulanırken adrenalinin karanlık tınısı hâlâ orada, sikim beklentiyle sertleşiyor.

Banyodan çıkmadan önce giyinmeye zahmet etmiyorum. Koridorda yürürken hava hala nemli olan tenimi serinletiyor ve kalp atışlarım Yulia'nın orada çıplak, bağlı ve tamamen merhametime kalmış bir şekilde yattığını hayal ettiğimde hızlanıyorum. Daha önce bir kadının bu pozisyonda olmasını hiç istememiştim ama tutsağımla ilgili her şey en temel içgüdülerimi ortaya çıkarıyor. Onun bağlı ve çaresiz olmasını istiyorum.

Kaçamayacağını bilmesini istiyorum.

İçeri girdiğimde yatak odası karanlıktı, bu yüzden ışık uzandım. Yatağın başucundaki lamba yandığında, Yulia'nın önümdeki battaniyeye uzanmış olduğunu görüyorum. Sırtı bana dönük, yan yatarken çıplak vücudu uzun ve zarif. Kilo verdikten sonra bile poposu güzelce kıvrılmış ve soluk teni koyu battaniyeye karşı kaymaktaşı gibi görünüyor. Yaklaştığımda hareket etmiyor ve uyuduğunu görüyorum, gözleri kapalı ve dudakları hafifçe ayrılmış. Dolgun, yuvarlak göğüsleri düzenli nefes alış verişiyile hareket ediyor, meme uçları yumuşak ve pembe.

Bütün gün biriken şehvet her zamankinden daha şiddetli bir şekilde geri dönüyor. Yanında diz çökerek elimi vücudunun yan taraflarında gezdiriyor, omzundan kalçasının ortasına kadar okşuyorum. Birkaç yeri morarmış olsa da teni muhteşem, o kadar yumuşak ve pürüzsüz ki her yerini tatmak istiyorum.

Dürtüye boyun eğerek üzerine eğildim, onu kollarımın arasına hapsettim ve meme ucunu ağzıma almak için başımı eğdim. Hemen kasılıyor, emdikçe sertleşiyor ve gerildiğini, uyandıkça nefes alışının ritminin değiştiğini hissediyorum.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, bakışlarıyla buluşuyorum. Gözlerinde korku var, ama daha fazlası da var - beni dayanılmaz derecede tahrik eden bir şey.

Arzu.

Yavaşça, kendimi kontrol etmek için tüm irademi kullanarak, sağ elimi belinde ve kalçasında gezdiriyorum. Ses çıkarmıyor, ama onu görüyorum. Elim kıcının sert, yuvarlak kıvrımını kavramak için aşağı inerken gözlerim kararıyor. Teni serin ve dokunulduğunda pürüzsüz, kık yanağını hafifçe sıktığımda eti esnek. İyi hissettiriyor, o kadar iyi ki sikim patlamaya hazır ve elim şehvetle titriyor, parmaklarımı kıcının kıvrımının altından ve kalçalarının arasından kaydırıyorum.

Evet, bu. Kıvrımlarına ulaştığımda ve açıklığının kenarındaki ıslaklığı hissettiğimde vahşi bir zafer dolduruyor. Kukusu benim için hazır, tıpkı ona ilk dokunduğumda olduğu gibi. Hâlâ bakışlarını tutarak parmağımı onun daracık sıcaklığına sokuyorum ve yumuşak bir nefesi bastırırken titrediğini hissediyorum.

"Beni , değil mi?" Sesim kısık ve boğuk. "İstiyorsun *Bu.*" Başparmağımla klitorisini bulup üzerine bastırıyorum ve tepkisini izliyorum. Nefes almayı bırakmış görünüyor, ince yüzünde kocaman gözleriyle bana bakıyor.

"Söyle." Parmağımı içinde kıvrıyorum ve klitorisine daha fazla baskı yapıyorum. "Bana bunu istediğini söyle."

Yutkunuyor, solgun boğazı hareket ediyor ve uzun bir ürperti içinden geçerken amının parmağımı sıktığını hissediyorum. "Lucas, lütfen..."

"Söyle amına koyayım," diye bağıriyorum ama gözlerini kapatıyor, yüzünü benden çeviriyor. Şimdi hızlı nefes alıyor, göğsü çılgın bir ritimle genişleyip daralıyor ve ben ikinci bir parmağımı içine sokup dar kanalını gererken kaslarının sıkıldığını hissediyorum.

Benimle savaşıyor, beni reddediyor.

Açlığım kararıyor, şehvet öfke ve hüsrarla karışıyor. Bunu bana yapmaya nasıl cüret eder? O benim, vücudu benim, istediğimi yaparım. Ona bir seçenek sunmak zorunda değilim. O benim tutsağım, benim savaş ganimetim ve ona karşı sabırlı olmaktan fazlasını yaptım.

"Bana bak." Elimi seksinin üzerinde tutarak dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve diğer çenesini kavrayarak onu yüzüme bakmaya zorluyorum. "Benimle oyun oynama," diye hırlıyorum gözlerini açtığında. "Kaybedeceksin, beni anlıyor musun?"

Göz kırpıyor ve iç kaslarının parmaklarımin etrafında dalgalandığını hissediyorum.

, vücudu dokunuşumu memnuniyetle karşılıyor. "Evet."

"Evet, ne?" Onu o anda ve orada becermek yerine konuşmaya devam etmek elimden gelen tek şey. Başparmağım klitorisinin üzerinde gezinerek onu bir nefese zorluyor.

"Evet, ne?"

"Evet, ben-" Nefesini içine çekiyor, sesi titriyor. "Anlıyorum." "Güzel. Şimdi yalan söylemeyi bırak ve şu lanet soruya cevap ver." İkisini de kıvırdım

parmaklarını içine sokarak, onu bir kez daha dalgalandırdı. "Beni istiyor musun?" Başını hafifçe sallıyor, neredeyse belli belirsiz, ama bu yeterli.

Yüzünü bırakıyorum ve parmaklarımı amından çekiyorum, taşaklarım patlamaya hazır. Onu bu battaniyenin üzerinde götürmek istiyorum ama haftalardır onu yatağında hayal ediyordum ve bu sefer onu orada istiyorum.

düğümlemlerle uğraşmak için çok sabırsızım, kalkıp kanlı kıyafetlerimi bıraktığım çamaşır odasına gidiyorum. Otuz saniye sonra sustalı bıçağımla döndüm.

Yulia'nın bacaklarına yaklaşıp bıçağı açıyorum. Ani bir korkuyla gözleri açılıyor ama ipi kesip ayak bileklerini serbest bırakıyorum.

"Kıpırdamadan yat," diye emrediyorum, ayağa kalkıp etraftan dolaşıyorum. Bir saniye sonra kolları da serbest kaldı. Yanında bir silah olmasını , diğer tarafa geçtim.

Odadan çıktı ve yüzünü ona dönmeden önce bıçağı şifonyerimin en üst çekmecesine koydu.

Yulia çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, ayağa kalkmak üzereydi ama ona fırsat vermedim. Aramızdaki mesafeyi kapatarak eğiliyor ve onu göğsüme doğru kaldırıyorum. Yatağa kendi başına çıkabileceğini biliyorum ama ona dokunmam, onu hissetmem gerekiyor. Onu beyaz çarşafların üzerine yatırdığımda atan nabızı görebiliyorum ve şehvetim yoğunlaşıyor.

Benim. O benim.

Kelimeler zihnimde ilkel bir davul sesi gibi. Hiç böyle hissetmemiştim
Bir kadını sahiplenmeyi hiç bu kadar çok istememişim. Bu
Arzu tamamen içgüdüsel, öldürme dürtüsü kadar karanlık ve eski bir
ihtiyaçtır. Moskova'da bir gece ona sahip oldum bile, ama bu yeterli değil.

Yeterli değil.

Onu izlerken başucundaki çekmeceye uzanıp bir folyo paketi çıkarıyorum.
Dişlerimle yırtarak prezervatifi çıkarıyorum ve zonklayan sikimin üzerine
yuvarlıyorum. Bakışları parmaklarımı takip ediyor ve vücudunun daha da
gerildiğini görüyorum. Korkuyla mı, şehvetle mi? Bilmiyorum ve umursama
noktasını geçtim.

"Buraya gel," diye emrederek yatağa tırmanıyorum. Ona uzandığımda ne
beklediğimi bilmiyorum, ama olan şey o değil.

Ona dokunduğum anda Yulia kollarını boynuma doluyor ve dudaklarını
dudaklarıma bastırıyor.

Yulia

O ANDA BENİ LUCAS'I ÖPMEYE İTEN ŞEYİN NE OLDUĞUNU BILMIYORUM.

Dudaklarımız buluşuyor, endişem eriyip gidiyor, yerini acılı bir ihtiyaç alıyor. Onu istiyorum.

-Beni esir alan bu sert, kafa karıştırıcı adam.

Fantezilerim zihnimde tazeyken, onu korktuğumdan daha çok istiyorum.

Bugün daha önce hissettiğim panik yok, karanlık anılar beni yatağa yatırıp ellerini saçlarımın arasına sokarken sakinleşiyor. Ona doğru eğiliyorum ve o da öpücüğü derinleştiriyor, dili ağzımı işgal ediyor ve açlıkla keşfediyor. Tadı ateş ve ham tutku gibi, rüyalarım ve kâbuslarım gibi. O beni tüketiyor, ben de onu tüketiyorum.

Elleri çılgınca kaslı sırtında, boynunda, kısa saçlarında geziniyor. Çok uzak olmayan bir gelecekte beni büyük olasılıkla öldüreceğini biliyorum.

Başımı tutan eller bir gün kafatasımı çatlatabilir ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok.

Sadece şu anı yaşıyorum, onun dokunuşu bana acı yerine zevk veriyor.

Dudakları kulağıma doğru kayıyor ve hassas derimi emmeden önce dişlerinin boynumu sıyırdığını hissediyorum. Tüm vücudum tüylerim diken diken oldu.

Sağ eli yan tarafımdan aşağıya doğru kayarken, belimin ve kalçamın kıvrımlarında gezinirken, ikimizin arasına girmeden önce keskin ve heyecan verici bir zevk

bedenler seksimi bulmak için. Parmakları hatasız bir şekilde klitorisime ve içimdeki acı yoğunlaşıyor, gerilim dayanılmaz hale geliyor.

Duyguların yoğunluğu karşısında şoka girerek adını haykırıyorum ama artık çok geç. Çoktan boşalmıştım, bedenim çok uzun süredir sınırdadır duruyordu.

Zevkin sarsıcı dalgaları arasında beni okşuyor, orgazmım sona erene kadar parmaklarıyla kıvrımlarımı okşuyor ve sonra bacağımla tutup Kalçasının üzerinden sarkıtarak beni iyice açıyor. Aleti kalın ve inatçı bir şekilde uyluğumun iç kısmına baskı yapıyor ve onun ısıltılı bakışlarıyla karşılaştığımda içimi yeniden bir korku dalgası kaplıyor.

"Seni becereceğim," diyor, sesi alçak ve gırtlaktan geliyor. "Sen benimsin, beni anlıyor musun? Benimsin."

Sersemlemiş bir halde iddiayı değerlendirmeye çalışıyorum ama o anda Lucas

Beni tekrar öpüyor ve gözlerim kapanıyor, düşünme yeteneğim buharlaşıyor. Vücudu üstümde sıcak bir çelik kafes gibi, kokusu ve tadı duyularımı eziyor. Onu içime çekmeden nefes alamıyorum, ağzının yutan gücü ve vücudumun girişindeki ereksiyonunun sertliği dışında hiçbir şey hissedemiyorum.

Yanlarını tutuyorum, tırnaklarım derisine batıyor ve sonra onu hissediyorum-

Kalın siki giriyor, işliyor. Sol eli saçlarımı sıkıyor, ağzından uzaklaşmamı engelliyor ve beni gererken, sanki bu onun hakkıymış gibi bedenimi işgal ederken haykıramıyorum bile. Derine iniyor, o kadar derine ki acıtmalı ve acıtıyor da -ama zevk de var, zevk ve garip bir rahatlama.

Şu anda gerçekten ona ait olduğum için rahatlıyorum.

Sonuna kadar girdiğinde başını kaldırıp nefesimi tutmama izin veriyor ve ben de gözlerimi açıp bir kez daha bakışlarıyla buluşuyorum. Dudakları beni öpmekten parlıyor ve güneşten yanmış teni sert ve güzel hatlarının üzerine sınıksız çekilmiş. Onu içimde hissedebiliyorum, sıcaklığı beni içten içe yakıyor ve bedenim onun için yumuşuyor, onu daha fazla ıslaklıkla kucaklıyor.

"Yulia," diye fısıldıyor bana bakarak ve onun da bunu hissettiğini biliyorum, bu çekimi, aramızdaki bu içgüdüsel bağı. Tüm güce sahip olabilir ama şu anda o da kadar savunmasız, aynı deliliğin .

O da farkında mı bilmiyorum ama aniden çenesi sertleşiyor, bakışları soğuyor ve donuklaşıyor. Başka bir şey söylemeden

Sol eliyle aşığı uzanıp bileklerimden birini tutuyor ve başımın üzerinde sabitliyor. Ardından, manevrayı sağ eliyle tekrarlıyor ve beni altında gerilmiş, hareket edemez veya ona hiçbir şekilde dokunamaz halde bırakıyor.

Beni cezalandırmak isteyen bir adamın altında çaresiz bırakarak.

"Lucas, bekle," diye fısıldıyorum, paniğın karanlık dikenlerini hissederek, ama artık çok geç. Bileklerimi başımın üzerinde tutarak içimde hareket etmeye başlıyor, gözleri buz gibi bir öfkeyle parlıyor. Sert ve acımasız hamleleri nefesimi kesiyor ve boğazımdan acı dolu çığlıklar çıkmasına neden oluyor. Sevişmiyor; bedenimi alıyor, herhangi bir fatih kadar acımasızca sahipleniyor.

O zaman onunla savaşımaya başlıyorum, eski anılar akın ettikçe panik yayılıyor, ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Sıkıştım, istila edildim ve adamın merhameti yok. Vücudu benimkini tekrar tekrar içine alıyor ve kendimi içinden çıkmak için çok mücadele ettiğim o soğuk, karanlık yere doğru kayarken hissediyorum. Şimdiki zaman ile geçmiş arasındaki çizgiler bulanıklaşıyor ve Kirill'in acımasız, alaycı sesini duyuyor, kolonyasının boğucu kokusunu alıyorum.

beni yere yapıştırıyor. Korku beni içine çekmeye başlıyor ama tamamen kaybolmadan önce Lucas bileklerimi iri ellerinden birine geçiriyor ve diğer eliyle aramıza uzanıyor ve bir kez daha klitorisimi buluyor. Dokunuşu yetenekli, hatasız ve baş döndürücü zevk beni şimdiki zamana geri döndürüyor, içimde oluşan gerilimin tekrar farkına varmamı sağlıyor.

Gözlerimi sıkarak kaçmaya çalışıyorum, ama orada Gidecek hiçbir yer yok. İçimde sadece onun siki ve klitorisimde parmakları var, acı ve zevk kısır bir erotik sarmalda birbirine karışıyor. Kirill ile hiçbir zaman zevk olmadı, korkunç bir acıdan başka bir şey olmadı ve Bu ikili his beni anın içinde tutuyor ve bana üstteki adamın antrenörüm olmadığını hatırlatıyor.

Bu Lucas, benden nefret eden başka bir adam.

Ama bedenim bunu bilmiyor, bana dokunma şeklinin bana zevk vermemesi gerektiğini fark etmiyor. Sertliğine rağmen Lucas'ın klitorisimdeki parmakları nazıkçe itiyor ve zevk yoğunlaşarak karanlığı kovalıyor. Nefes nefeseyim, boğazımdan çılgınca yalvarışlar yükseliyor ve klitorisime daha sert bastırarak beni o keskin, volkanik sınıra itiyor.

"Benim için gel, güzelim," diye mırıldanıyor, yüzünü boynuma indiriyor ve şaşkınlıktan kendimi zirveye ulaştırmış hissediyorum. Patlayıcı ecstasy kuyuları yukarı ve Vücudumdaki her hücreye yayılıyor, kalın sikinin etrafında kasılırken tüm kaslarım hislerle titriyor.

Sersemlemiş bir halde adını haykırıyorum ve o anda nefes alışının değiştiğini, göğsünde alçak bir iniltinin gümbürdediğini duyuyorum. Son bir kez daha derinden iterken eli bileklerimi sıkıyor ve kalçaları dairesel, gıcırtilı bir hareketle hareket ederken duruyor. Aletinin içimde titreştiğini hissediyorum ve da boşaldığını biliyorum.

Çaresizce hava emerek başımı yana çeviriyorum, onunla ya da göğsümdeki kafa karıştırıcı duygu karmaşasıyla yüzleşmek istemiyorum. Hem acı hem de zevk yüzünden paramparça olmuş durumdayım. Hâlâ içimde, siki öncekinden çok az daha yumuşak. Terin yapışkanlığını hissediyorum. Bedenler birbirine değiyor, nefes alışının sert uğultusunu duyuyorum ve garip, istenmeyen yaşlar gözlerimi yakıyor.

gerçekliği hakkında herhangi bir şüphem varsa da, artık yok. Bu hareket, aramızda yaşanan bu ruh parçalayıcı şey, Lucas'ın hayatta olduğu gerçeğini bana her zamankinden daha fazla hissettiriyor.

O yaşıyor ve ben onun tutsağım.

Gözyaşlarım dökülmekle tehdit ediyor ve bunun engellemeye kararlı bir şekilde göz kapaklarımı daha sıkı sıkıyorum. Kendime ağlama lüksü tanıyamam. Bu her ne anlama geliyorsa, Lucas'ın benim için sakladığı her ne varsa, buna katlanmalıyım. Güçlü olmalıyım çünkü bu sadece bir başlangıç.

Tutsaklığım daha yeni başlıyor.

SON

Okuduğunuz için teşekkür ederiz! Bir yorum bırakmayı düşünürseniz, çok memnun .

Lucas ve Yulia'nın hikâyesi *Beni Bağla'da* (*Beni Yakala: Kitap 2*) devam ediyor. Lütfen BURAYA tıklayarak siparişinizi verin ve kitap çıktığında haberdar olmak www.annazaires.com adresinden yeni çıkan kitaplarımın e-posta listesine kaydolun.

Eğer Nora ve Julian'ın hikayesini okumadıysanız, *Twist Me'yi* denemenizi tavsiye ederim. Bu üçlemenin üç kitabı da artık mevcut. Kitabı edinmek için lütfen [BURAYA](#) tıklayın.

Ayrıca, bu kitabı beğendiyseniz, tamamlanmış olan bir başka üçlemem olan Mia & Korum'un hikayesini de beğenebilirsiniz. Almak için lütfen [BURAYA](#) tıklayın
Kitap.

Son olarak, sesli kitapları seviyorsanız, tüm sesli kitaplarımızın bağlantılarına ulaşmak için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

Ve şimdi, lütfen *Twist Me* ve *Close Liaisons*'ın tadına bakmak için sayfayı çevirin.

EXCERPT FROM TWIST ME

Yazarın Notu: *Twist Me*, Nora ve Julian Esguerra hakkında karanlık bir erotik üçlemedir. Üç kitap da artık mevcut.

Kaçırılmış. Özel bir adaya götürüldü.

Bunun benim başıma gelebileceğini hiç düşünmemiştim. On sekizinci yaş günümün arifesinde tesadüfen karşılaştığım bir insanın hayatımı bu kadar değiştirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Artık ona aidim. Julian'a. Onun kadar acımasız bir adama. güzel bir adam, dokunuşu beni yakan bir adam. Şefkatini zalimliğinden daha yıkıcı bulduğum bir adam.

Beni kaçıran kişi bir muamma. Kim olduğunu ya da beni neden kaçırdığını bilmiyorum. İçinde bir karanlık var; beni içine çekerken bile korkutan bir karanlık.

Benim adım Nora Leston ve bu da benim hikâyem.

Akşam . Geçen her dakika, beni esir alan kişiyi tekrar göreceğim düşüncesiyle daha da endişelenmeye başlıyorum.

Okuduğum roman artık ilgimi çekmiyor. Elimden bırakıyorum ve odanın içinde daireler çizerek yürüyorum.

Beth'in bana daha önce verdiği kıyafetleri giydim. Benim giymeyi tercih edeceğim bir şey değil ama bornozdan daha iyi. Seksi bir çift Beyaz dantelli külot ve iç çamaşırı olarak uyumlu bir sütyen. Önden düğmeli güzel mavi bir sundress. Her şey bana şüpheli bir şekilde uyuyor. Bir süredir beni takip mi ediyordu? Kıyafet ölçülerim de dahil olmak üzere hakkımdaki her şeyi öğreniyor muydu?

Bu düşünce beni hasta ediyor.

Olacakları düşünmemeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Bu gece bana geleceğinden neden bu kadar emin olduğumu bilmiyorum. Bu adada sakladığı koca bir kadın haremı olması ve her birini sultanların yaptığı gibi haftada bir ziyaret etmesi mümkün.

Yine de bir şekilde yakında burada olacağını biliyorum. Dün gece sadece iştahını kabarttı. Benimle işinin bitmediğini biliyorum, hem de hiç.

Sonunda kapı açıldı.

Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor. Tabii ki öyle.

Erkeksi güzelliği beni bir kez daha etkiledi. Onun gibi bir yüzle bir model ya da film yıldızı olabilirdi. Eğer dünyada biraz adalet olsaydı, kısa boylu olurdu ya da bu yüzü dengeleyecek başka bir kusuru olurdu.

Ama o öyle değil. Vücudu uzun ve kaslı, mükemmel orantılı. Onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum ve istemediğim bir uyarılma hissediyorum.

Yine kot pantolon ve tişört giyiyor. Bu sefer gri bir tişört. Sade kıyafetleri tercih ediyor gibi görünüyor ve yapmakla da akıllıca davranıyor. Görünüşünün geliştirilmeye ihtiyacı yok.

Bana gülümsüyor. Bu onun düşmüş melek gülümsemesi; aynı anda hem karanlık hem de baştan . "Merhaba, Nora."

Ona ne diyeceğimi bilemediğim için aklıma ilk şeyi ağzımdan kaçırıyorum. "Beni burada daha ne kadar tutacaksın?"

Başını hafifçe yana eğiyor. "Burada, odada mı? Yoksa adada mı?"

"İkisi de."

"Beth yarın sana etrafı gezdirecek, istersen seni yüzmeye götürecekt," diyor bana yaklaşarak. "Eğer bir şey yapmazsan içeride kilitli kalmayacaksın."

aptalca bir şey."

"Ne gibi?" Yanımda durup saçlarımı okşamak için elini kaldırdığında kalbim çarparken soruyorum.

"Beth'e ya da kendine zarar vermeye çalışıyorsun." Sesi yumuşak, bana bakarken bakışları hipnotize edici. Saçlarıma dokunuşu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

Göz kırpıyorum, büyüsünü bozmaya çalışıyorum. "Peki ya adada? Beni burada ne kadar tutacaksın?"

Eli yüzümü okşuyor, yanağımın etrafında kıvrılıyor. Kendimi okşanan bir kedi gibi onun dokunuşuna doğru eğilirken yakalıyorum ve hemen sertleşiyorum.

Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Piç herif üzerimdeki etkisini biliyor. "Uzun bir süre, umarım," diyor.

Nedense hiç şaşırmadım. Beni sadece birkaç kez becermek isteseydi buraya kadar getirmeye zahmet etmezdi. Dehşete kapıldım ama şaşırmadım.

Cesaretimi topladım ve bir sonraki mantıklı soruyu sordum. "Beni neden kaçırdınız?"

Gülümsemesi yüzünü terk ediyor. Cevap vermiyor, sadece esrarengiz mavi bakışlarıyla bana bakıyor

Titremeye başladım. "Beni öldürecek misin?"

"Hayır, Nora, seni öldürmeyeceğim."

Yalan söylüyor olabileceği açık olsa da inkârı beni rahatlatıyor.

"Beni satacak mısın?" Kelimeleri zar zor . "Fahişe olmak gibi bir şey mi?"

"Hayır," diyor usulca. "Asla. Sen sadece ve benimsin."

Biraz daha sakinleştiğimi hissediyorum ama bilmem gereken bir şey daha var. "Bana zarar verecek misin?"

Bir an için yine cevap vermiyor. Gözlerinde kısa süreliğine karanlık bir şey parlıyor. "Muhtemelen," diyor sessizce.

Sonra eğilip beni öpüyor, sıcak dudakları yumuşak ve nazik bir şekilde dudaklarımda.

Bir an için donup kaldım, tepkisizdim. Ona inanıyorum. Bana zarar vereceğini söylediğinde doğruyu biliyorum. Onda beni korkutan bir şey var - en başından beri beni korkutan bir şey.

önce çıktığım erkeklere hiç benzemiyor. O her şeyi yapabilir.

Ve tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Onunla tekrar dövülmeyi düşünüyorum. Benim durumumda yapılacak normal şey bu olurdu. Yapılacak cesurca bir şey.

Ama yine de yapmıyorum.

karanlığı hissedebiliyorum. Onda yanlış bir şeyler var.

Dış güzelliğinin altında korkunç bir şey saklıyor.

O karanlığı serbest bırakmak istemiyorum. Eğer onu serbest bırakırsam ne olacağını bilmiyorum.

Yap.

Kucağında hareketsiz durdum ve beni öpmesine izin verdim. Ve o seçtiğinde

Beni tekrar kaldırıp yatağa götürüyor, hiçbir şekilde direnmeye çalışmıyorum.

Bunun yerine gözlerimi kapatıp hislere teslim oluyorum.

Twist Me üçlemesinin üç kitabı da artık mevcut ([BURAYA](#) tıklayın). Daha fazla bilgi edinmek ve yeni çıkan kitaplarımın e-posta listesine kaydolmak için lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

EXCERPT FROM CLOSELIAISONS

Yazarın Notu: *Yakın İlişkiler*, erotik bilimkurgu romantizm üçlemem Krinar Günlükleri'nin ilk kitabıdır. *Twist Me* ve *Capture Me* kadar karanlık olmasa da, karanlık erotik okurlarının hoşuna gidebilecek bazı unsurlar içeriyor.

Erotik ve çalkantılı ilişkilerin hayranlarına hitap edecek karanlık ve sinirli bir romantizm...

Yakın gelecekte, Krinar Dünya'yı yönetiyor. Başka bir galaksiden gelen gelişmiş bir ırk, bizim için hâlâ bir gizem ve tamamen onların merhametine kalmış durumdayız.

Utangaç ve masum Mia Stalis, New York'ta çok normal bir hayat süren bir üniversite öğrencisidir. Çoğu insan gibi onun da istilacılarla hiçbir etkileşimi olmamıştır; ta ki parkta geçirdiği kader dolu bir gün her şeyi değiştirene kadar. Korum'un dikkatini çeken genç kız, şimdi ona sahip olmak isteyen ve onu kendine ait kılmak için her şeyi göze alan güçlü, tehlikeli derecede baştan çıkarıcı Krinar'la mücadele etmek zorundadır.

Özgürlüğünüzü yeniden kazanmak için ne kadar ileri gidersiniz? Ne kadar Halkınıza yardım etmek için fedakârlık mı yapacaksınız? Düşmanınıza aşık olmaya başladığınızda nasıl bir seçim yapacaksınız?

Nefes al, Mia, nefes al. Zihninin arkasında bir yerlerde, küçük, mantıklı bir ses bu sözleri tekrarlayıp duruyordu. Aynı tuhaf objektif yanı, altın sarısı teni yüksek elmacık kemikleri ve sıkı bir çene üzerinde sıkıca gerilmiş olan simetrik yüz yapısına dikkat etti. Ks'nin gördüğü resim ve videoları onların hakkını pek vermemişti. En fazla otuz metre uzakta duran yaratık tek kelimeyle büyüleyiciydi.

Kız donmuş bir halde ona bakmaya devam ederken, adam doğruldu ve ona doğru yürümeye başladı. Daha doğrusu ona doğru sinsice yaklaşıyordu, diye düşündü aptalca, çünkü adamın her hareketi ona bir ceylana sinsice yaklaşan bir orman kedisini hatırlatıyordu. Bütün bu süre boyunca gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. Yaklaştıkça, açık altın rengi gözlerindeki sarı benekleri ve onları çevreleyen kalın, uzun kirpikleri tek tek seçebiliyordu.

Dehşete düşmüş bir inanmazlıkla adamın kendisinden iki adımdan daha az bir mesafede, bankına oturmasını ve beyaz, düzgün dişlerini göstererek gülümsemesini izledi. Dişlerinin olmadığını beyninin işleyen bir parçasıyla fark etti. Onlardan bir ipucu bile yok. Bu da onlar hakkında bir başka efsaneydi, tıpkı

Güneşten nefret etmek.

"Adın ne senin?" Yaratık bu soruyu adeta mırıldanarak . Sesi alçak ve pürüzsüzdü, tamamen aksansızdı. Burun delikleri sanki onun kokusunu içine çekiyormuş gibi hafifçe açıldı.

"Um..." Mia endişeyle yutkundu. "M-Mia."

"Mia," diye tekrarladı yavaşça, adının tadını çıkarıyor gibiydi. "Mia ne?"

"Mia Stalis." Kahretsin, neden onun adını öğrenmek istedi? Neden onun burada, onunla konuşuyordu? Genel olarak, K Merkezlerinden bu kadar uzakta, Central Park'ta ne işi vardı? *Nefes al, Mia, nefes al.*

"Rahatla, Mia Stalis." Gülümsemesi genişledi ve sol yanağındaki gamzeyi ortaya çıkardı. Gamze mi? Ks'nin gamzesi mi vardı? "Daha önce bizden biriyle hiç karşılaşmadın mı?"

Mia nefesini fark ederek, "Hayır, tutmadım," diye keskin bir nefes verdi. Sesinin hissettiği kadar titrek çıkmamasından gurur duyuyordu. Sormalı mıydı? Bilmek istiyor muydu?

Cesaretini topladı. "Ne, um-" Bir yutkunma daha. "Benden ne istiyorsun?"

"Şimdilik sohbet." Ona gülmek üzereymiş gibi görünüyordu, altın rengi gözlerinin kenarları hafifçe kırışıyordu.

Garip bir şekilde, bu onu korkusunu azaltacak kadar sinirlendirmişti. Mia'nın nefret ettiği bir şey varsa, o da kendisine gülünmesiydi. Kısa boyuyla, Sıska boyu ve her kızın kâbusu olan diş telleri, kıvrıcık saçlar ve gözlüklerle dolu garip bir ergenlik döneminden gelen genel sosyal beceri eksikliğiyle Mia, birinin şakasının hedefi olma konusunda fazlasıyla deneyimliydi.

Çenesini kavgacı bir tavırla kaldırdı. "Tamam o zaman, adın ne?"

"Korum."

"Sadece Korum mu?"

"Bizim gerçekten yok, sizin gibi değil. Benim tam adım çok daha uzun ama söylesem bile telaffuz edemezsin."

Tamam, bu ilginçti. Şimdi *New York Times*'da buna benzer bir şey okuduğunu hatırlıyordu. Buraya kadar her şey yolunda. Bacaklarının titremesi neredeyse durmuştu ve nefes alış veriş normalleşiyordu. Belki, sadece belki, bu işten canlı çıkabilirdi. Bu konuşma işi yeterince güvenli görünüyordu, yine de gözlerini kırpmadan sarımsı gözlerle ona bakmaya devam etmesi

gözleri sinir bozucuydu. Onu konuşturmaya karar verdi.

"Burada ne yapıyorsun Korum?"

"Az önce söyledim ya, seninle sohbet ediyordum Mia." Sesinde yine bir kahkaha tonu vardı.

Hayal kırıklığına uğrayan Mia nefesini üfledi. "Demek istediğim, Central Park'ta ne işin var? Genel olarak New York'ta?"

Başını hafifçe yana eğerek tekrar gülümsedi. "Belki de kıvrıcık saçlı güzel bir kızla tanışmayı umuyorumdur."

Tamam, artık. Belli ki onunla oynuyordu. Şimdi tekrar biraz düşünebildiğine göre

Central Park'ta, milyonlarca seyircinin gözü önünde. Bunu doğrulamak için gizlice etrafına baktı. Evet, insanlar açıkça onun bankından ve onun uhrevi sakininden uzak dursa da, yolun daha yukarısından onlara bakan birkaç cesur ruh vardı. Hatta bir çift kol saati kameralarıyla onları dikkatle filme alıyordu. Eğer K onunla bir şey yapmaya kalkarsa, göz açıp kapayıncaya kadar YouTube'a düşerdi ve bunu biliyor olmalıydı. Elbette bunu umursayabilir de umursamayabilir de.

Yine de, Central Park'ın ortasında üniversite öğrencilerine yönelik K saldırılarıyla ilgili hiçbir videoya rastlamadığı için nispeten güvende olduğu varsayımından yola çıkan Mia, temkinli bir şekilde dizüstü bilgisayarına uzandı ve sırt çantasına geri koymak için kaldırdı.

"Sana yardım edeyim, Mia-"

Ve gözünü kırpmasına fırsat kalmadan, adamın ağır dizüstü bilgisayarını aniden kemiksiz kalan parmaklarından aldığını ve bu sırada parmak eklemlerine nazikçe dokunduğunu hissetti. Adamın dokunuşuyla Mia'nın içinde hafif bir elektrik çarpmasına benzer bir his oluştu ve sinir uçları karıncalanmaya başladı.

Sırt çantasına uzanarak dizüstü bilgisayarı yumuşak, kıvrımlı bir hareketle dikkatlice yerine koydu. "İşte oldu, şimdi daha iyisin."

Tanrım, ona dokunmuştu. Belki de onun güvenlik teorisi halka açık yerler sahteydi. Nefes alış verişinin yeniden hızlandığını hissetti ve bu noktada kalp atışları muhtemelen anaerobik bölgeye girmişti.

"Şimdi gitmeliyim... Bye!"

Bu kelimeleri nefes nefese kalmadan nasıl söyleyebildiğini asla bilemeyecekti. Az önce yere bıraktığı sırt çantasının kayışını tutarak ayağa fırladı ve aklının bir köşesinde daha önceki felç halinin ortadan kalkmış gibi göründüğünü fark etti.

"Hoşça kal Mia. Sonra görüşürüz." Mia uzaklaşmak için aceleyle koşarken, adamın yumuşak ve alaycı sesi berrak bahar havasında yankılandı.

Daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen şu adresteki web sitemi ziyaret edin www.annazaires.com. Krinar Günlükleri üç kitabı da artık mevcut. Lütfen kopyanızı almak için BURAYA tıklayın.

ABOUT THE AUTHOR

Anna Zaires, *New York Times*, *USA Today* ve 1 numaralı uluslararası çok satan bilimkurgu yazarıdır. romantizm ve çağdaş karanlık erotik romantizm. Beş yaşındayken büyükannesi ona okumayı öğrettiğinde kitaplara aşık oldu. O zamandan beri, her zaman kısmen bir fantezi dünyasında yaşıyor. Tek sınırın hayal gücü olduğu bir yerde. Halen Florida'da yaşayan Anna, bilim kurgu ve fantezi yazarı Dima Zales ile mutlu bir evlilik sürdürmekte ve tüm eserlerinde onunla yakın işbirliği yapmaktadır.

Daha fazla bilgi için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[Görevlendirme Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Gözaltı Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Mahkum](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Twist Me'den alıntı Close](#)

[Liaisons'dan alıntı Yazar](#)

[Hakkında](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.